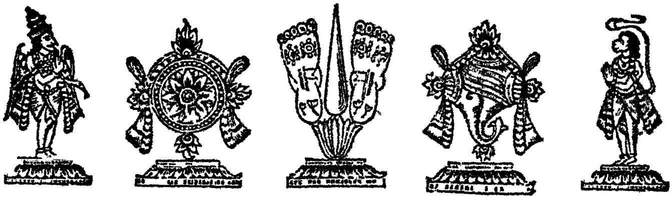
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநம்

தொடங்கும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

அழகியமணவாள னருளிச்செய்தது.

மணவாள மாமுனிகள் விஷயமான தனியன்.

1 ஸ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

ஆழ்வா னருளிச்செய்தது.

குருபரம்பரை விஷயமான தனியன்.

2 லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்

எம்பெருமானார் விஷயமான தனியன்.

3 யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாய மேநே
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே

ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தது.

ஆழ்வார் விஷயமான தனியன்.

4 மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ்
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பட்ட ரருளிச்செய்தது.

ஆழ்வார்கள் பதின்மர் விஷயமான தனியன்

5 *பூதம் ஸரஶ்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத*
ஸ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந்
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தது.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையி லெடுத்த தனியன்

6 *லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்*
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேஶௌ தீப்ரஶயாந குருஞ்ச பஜேஹம்.

ஆயுண்ணி பத்மநாப ரருளிச்செய்தது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் விஷயமான தனியன்

7 *லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே*
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:

பூர்வோக்த குருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

கூரகுலோத்தமதாஸர் விஷயமான தனியன்

8 *லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்*
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம் வந்தே கூரகுலோத்தமம்

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தது.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை விஷயமான தனியன்

9 *நமஶ்ஶ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே*
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான கோட்டியூ
ரழகியமணவாளப் பெருமாள் பிள்ளை தனியன்

10 *லோகாசார்யபதாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்*
ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும்

மணவாளமாமுனிக ளருளிச்செய்தது.

திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான் தாதரண்ணரையன்
விஷயமான தனியன்

11 *ஸ்ரீஜிஹ்வாவததீஶதாஸ மமலமஶேஷஶாஸ்த்ரவிதம்*
ஸுந்தரவரகுருகருணாகந்தளித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே

ஸ்ரீவசநபூஷண தநுககே உரியனவாய, இதின் இருவகையான பரகரணபேதம முதலியதைககாட்டும தனியன்கள்.

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஶ்லோகம்.

12 (1) புருஷகாரவைபவஞ்ச (2) ஸாதநஸ்யகௌரவம
(3) தததிகாரிக்ருத்யம (4) அஸ்யஸத்குருபஸேவநம்
(5) ஹரிதயாமஹேதுகீம (6) குரோருபாயதாஞ்சயோ
வசநபூஷணேவதஜ ஜகத்குருமதமாஶ்ரயே.

13 ஸாங்காகிலத்ரவிட வேதஸமஸ்தரூப வேத
ஸாராரத்த ஸங்கரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம்
ஸர்வஜ்ஞலோககுருணாமித மாரயபோக்யம
வந்தேஸதா வசநபூஷண திவ்யஶாஸ்தரம.

14 ஆகண்டோத்கண்ட வைகுண்டபரியாணம கண்டபூஷணம்
குருஞ்ஜகதாமுக்தம் வ்யாபதமவசநபூஷணம

ஆறுப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

15 (1) பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை, (2) யாறு, (3) பெறு வானமுறை, (4) யவன்,
கூறுகுருவைப்பனுவல, (5) கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்த வருள் தான்,
(6) மாறிலபுகழநற்குருவின் வண்மையோடெலாம வசந பூடணமதில,
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறையவன் கழலகள் சேரென் மனனே.

ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு.

16 (1) திருமாமகள்தன் சீருளேறறமுந
(2) திருமாலதிருவடி சேரவழிநன்மையும
(3) அவவழி யொழிந்தன வினைத்தின புன்மையும்
(4) மெய்வழியூன்றிய மிககோர்பெருமையும்
(5) ஆரணம்வலலவ ரமருநன்னெறியையும
(6) நாரணன்ருள்தரு நறகுருநீதியுஞ
(7) சோதிவானரு டயமாகுருவின
பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையுந

(8) தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை
யேதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
(9) மன்னியவின்பமு மாகதியுங்குரு
வென்னுநிலைபெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை
யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர்
மாநிலத்தின்பமெய்தி வாழ்பவரே.

17 லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தந்நிஷ்டாஸ்ச ஸுதுர்லபா:.

18 ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹிநாத யதீந்த்ரமே

உலகாசிரியன் திருவடிகளே ஶரணம்
ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வானமாமலைஜீய ரருளிச்செய்தது.

19 கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த்திருநா வுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே.

20 வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன்மன்னுகுலம்
வாழிமுடும்பையென்னு மாநகரம் — வாழி
மனஞ்சூழ்ந்தபேரின்ப மல்குமிகுநல்லார்
இனஞ்சூழ்ந்திருக்கு மிருப்பு.

21 ஓதுமுடும்பை யுலகாசிரியனருள்
ஏதுமறவாத வெம்பெருமான் — நீதி
வழுவாச்சிறுநல்லூர் மாமறையோன்பாதந்
தொழுவார்க்குவாரா துயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, [22] “யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:” என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே, நித்யாஸங்குசித ஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், [23] “அநாதிமாயயா ஸுப்த:” என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்யாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் [24] “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” பிறந்த பிறந்த ஜன்மங்கள் தோறும், தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய சேஷத்வமும், ஆகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, [25] “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரத்”தை யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவன் பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற வவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவித்தவிவித நிரவதிக துக்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிற இஸ் ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவைதன்னை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது, [26] “அநந்தா வை வேதா:” என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யயந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம்பண்ண வரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமருஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய வேதோபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும், ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய, தாத்பர்யம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவந

காமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளிப்படுத்தின ஸகலவேதஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும், அதிஸங்க்ரஹதயா, அதி கூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, [27] மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குசபரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத தத்அங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்தத்தாச்ரமம் பண்ணப் போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்துபோம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயவித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள்.

அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதநரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரமக்ருபையாலே ததுஜ்ஜீவநார்த்தமாக தாமும் பலப்ரபந்தங்களருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களான வர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்ற, இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாமல் அடக்கிக் கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணா தென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற திவ்யப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார்.

முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள், தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வார்த்தைவிசேஷங்களை தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச்செய்து, நீர் போய் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவேவர்த்தியும், இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பக் கருளிச்செய்தவார்த்

தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஏகாந்த மானதொரு கோயிலிலே வாத்தியா நிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக, பிள்ளை, ஒரு நாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவவிட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே, ரஹஸ்யார்த்தங்களை யவர்களுக்கருளிச் செய்துகொண் டெழுந்தருளியிரா நிற்க, அவை, தமக்கு பேரரு ளாளப்பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்த விசேஷங்களா யிருக்கை யாலே அவர் போரவிஸ்மிதராய உள்ளினின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதே தென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வா த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட் டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கிங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறே மென் றருளிச் செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையு மபிமானித்தருள, அவருமங்குத்தைக் கந்தரங்கராய வாத்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வார்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றை யொரு ப்ரபந்தஸ்தமாகக்ச சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள் ளமா யருளினாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அநந்தரம்ப்ரபந்த மிட்டரு ளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

ரத்நப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேரா மாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய அநுஸந்தா தாக்களுக்கு ஔஜ்வல்யகரமாய இருக்கையாலே, இதுக்கு வசந பூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

மூலத்தின் ப்ரகரணவிபாக ப்ரகாரம்

ஆறுப்ரகரணமாய ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

இப்பரபந்தத்தில (வேதார்த்த மறுதியிடுவது) என்று துடங்கி (அத்தாலேயது முறப்பட்டது) என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிரூபக பரமாண நிர்தேசம்பண்ணுகிற தாகையாலே பரபந்தோ போதகார்தம. [வாக்யம 1—4.]

(1) & (2) (இதிஹாஸஶ்ரேஷ்ட்டம) என்று துடஙகி (பரபதத யுபதேசம பண்ணிற்று மிவளுக்காக) வென்னுமளவும, ஸாபராத சேதநருடைய ஸாவாபராதஙகளையும் ஸாவேஶ்வரனை ஸஹிப பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும, அந்த புருஷகாரமும மிகையாமபடியான வுபாயவைபவமும் சொல்லு கிறது. [வா-5—22.]

(2) (பரபத்திக்கு) என்று துடங்கி (ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்னுமளவு மிவவுபாயவரணரூபபரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம, விஷயநியமம, ஆஶ்ரய விசேஷம, இத்தைஸாதநமாக் கில வருமவத்யம, இதின்ஸ்வரூபாஙகங்கள், முதலானவற்றை (சேர)ச சொல்லி பரபத்தவயனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோகதோபாயவைஷ மாகையா லுபாயபரகரணம. [23—79.]

இதில் (பராபதிக் குகப்பானுமவனே) என்னுமளவும் பரதாந ப்ரமேயம். [23—70.]

மேல பராஸஙகிகம். [71—79.]

(3) (உபாயத்துக்கு) என்று துடங்கி (உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும) எனனுமளவும, இவவுபாயததைககொண்டு உபேயத தைப பெறுவா ரொருசேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார பரதாநா பேக்ஷிதஙகளையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மறறும த்யாஜயோபாதேயஙகளா யுள்ளவறறையும், விஸ்தரேணச சொல லுகையாலே அதிகாரிவிஷடாகரமரு சொல்லுகிறது. [80—307.]

(4) (தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று துடஙகி (உகப்பு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும) என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம, ததுபயா பரிமாற்றம,

தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில சிஷ்ய னுபகார ஸ்மருதி க்ரமம, இவற்றைச சொலலுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனுன வதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவாத்தந க்ரமமு சொலலுகிறது. [308—365.]

(5) (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம பயஹேது) என்று துடங்கி (நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது) என்னுமளவாக, இவவதிகாரிக்கு அத்வேஷம துடஙகி பராபதிபலமான கைங்காயபாயநதமாக வுண்டான பேறுகளுககெலலாம ஹேதுவாய், ஸ்வகாமபயநிவர்தகமான பகவந நிர்ஹேதுக க்ருபாபரபாவமு சொலலுகிறது. [366—406.]

(6) (ஸ்வதநதரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே) என்று துடஙகி மேலெலலாம மிககவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான சரமபாவநிஷ்டையை வெளியாகச சொல்லுகிறது. [407—463.]

[வேதாரததமறுதியிடுவது) என்று துடஙகி இவவர்ததததிலே தலைகட்டுகையாலே, இபபரபநதத்தில் சரமபரகரண பரதிபாதயமானவர்ததம் வேததாதபர்யமென்னுமிடம ஸமப்ரதிபநநம.

ஸ்ரீ கீதைககு சரமஸலோகமபோலேயிறே இபபரபநதத்துககு சரமபரகரணம. அஙகு, ஸாதயோபாயங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டுபோநது, ஸவஸ்வாதநதாய பீதனுனவனுக்கு, அவற்றைததள்ளி, ஸிததோபாயஙகாட்டபபட்டது.

இஙகு, ஸிததோபாயததைச் சொல்லிக்கொணடுபோநது, ஈஸவரஸவாதநதர்யததுக் கஞ்சினவனுககு, பரதமபர்வத்தைத தள்ளி சரமபர்வங காட்டப்பட்டது.

ஆக இபபடி, ஆறுபரகரணமாய, ஆறர்ததபரதிபாதகமாயிருககும.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய் ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

ஒன்பது பரகரணமாய, ஒன்பதாத்த பரதிபாதகமா யிருக்குமென்னவுமாம'—

(1) & (2) அநதபக்ஷததிலும் பரதமபரகரணம் பூர்வவத். [5—22.]

(2) மேல (பரபததிககு) என்று துடஙகி (பகவததவிஷய பரவருததி சேரும) என்னுமளவும, பூரவபரகரணோகதோபாய சேஷமாகையால், உபாயபரகரணம. [23—114.]

(3) (பராபகாநதர பரிதயாகததுககும) என்று துடஙகி (ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருககும) என்னுமளவும, உபாயாநதர தோஷபரகரணம. இபபரகரணததில பரபததயுபாய வைலக்ஷண்யகதநம பராஸஙகிகம. [115—141]

(4) (இவ னவனைபபெற நினைககுமபோது) என்று துடஙகி (இடைசசியாய பெறறு விடுதல செயயுமபடியாயிருககும) என்னுமளவும, விததோபாயநிஷடருடைய வைபவபரகரணம. [142—242.]

(5) (இபபடி ஸர்வபரகாரததாலும) என்று துடங்கி (உபேய விரோதிகளுமா யிருககும) என்னுமளவும, பரபநந திநசாயா பரகரணம. [243—307.]

(6) (தான் ஹிதோபதேசம பணணுமபோது) என்று துடஙகி (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்னுமளவும, ஸதாசாரயலக்ஷணபரகரணம. [308—320.]

(7) (சிஷ்யனென்பது) எனறு துடங்கி (உபகாரஸமருதியும நடககவேணும) என்னுமளவும, ஸசசிஷயலக்ஷண பரகரணம. [321—365.]

(8) (ஸ்வதோஷாநுஸநதாநம) என்று துடஙகி (நிவர்ததகஜ்ஞாநம அபயஹேது) என்னுமளவும, பகவந நிர்ஹேதுகவிஷயீகார பரகரணம. [366—406.]

(9) (ஸ்வதநதரனை) என்று துடங்கி, மேலடஙக, சரமபராபய ப்ராபக பரகரணம. [407—463.]

இவ்விரணடு க்ரமததையும பறறவிறே "பேறுதருவிககுமவள தன் பெருமை" [பககம—3. வரி—15.] "திருமாமகள்தன்" [ஷை வரி—20.] என்கிற தனியன்களிரணடு மவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸநதிககக குறையிலலை.

இப்ப்ரபநதந்தான், தீரககசரணாகதியான திருவாயமொழி போலே தவயவிவரணமா யிருககும. எஙஙனே யென்னில், திரு

வாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலு பத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, தத்தநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாப்போலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் தத்துபதேஷ்டாவான வாசார்யனளவில், இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹா விஶ்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே.

ஒன்பதார்த்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகார முபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், திஙசாயையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யனபடி சொல்லுகிறதாகையாலும், த்வயவிவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களா யிருக்கும்; எங்ஙனே யென்னில் —

(அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி (அடியானென்றிறே) என்னுமளவாகவும், (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்) என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. [73—77.]

(ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதியாலும், (தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்கிறதற்கு கீழுள்ளத்தாலும் நமஶ்ஶப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. [71—180]

(பரபாயோஜநபரவருத்தி) இதயாதியாலும (உபேயததுக்கிளைய பெருமாளையும) இதயாதியாலும (கைஙகாயநதான் பகதி மூலமல்லாதபோது) இதயாதியாலும, தருதீயபதார்ததஞ் சொல படடது. [72—281.]

(அஜஞாநததாலே) இத்யாதியாலும், (பாாபகாநதரபரிதயாகததுககும்) இதயாதியாலும, உபாயாநதர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொலலுகையாலே, தததயாஜயதையையும் தயாகபரகாரததையும சொலலுகிற பததவயார்த்தமுஞ் சொல்லபபடடது. [43—115.]

(இது தனக்குஸ்வரூபம) இத்யாதியாலும் (பராபதிக்குபாயமவன நினைவு) இதயாதியாலும "மாமேகம மரணம" என்கிறபதஙகளி லாத்தஞ் சொலலபபடடது. [55—66.]

(பரபத்யுபாயத்துக்கு) இதயாதியாலே "வரஜ" என்கிற ஸ்வீகாரவைலக்ஷண்யஞ் சொலலபபடடது. [134.]

(அவனிவனை) என்று துடஙகி (ஸ்வாதநதர்யததாலே வரும் பாரதநதர்யம்பரபலம) என்னுமளவும், ஸர்வபாபஙகளையுநதள்ளி அங்கிகரிக்கு மீஸ்வர ஸ்வாதநதாயததையும், (கருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும) என்று, பலஸித்தியில கணணழிவிலலாமையுஞ் சொல்லுகையாலே, உததரார்ததததி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. [143—148—402.]

வ்யாக்யாநாரம்பம்

1. அவதாரிகை-(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன், ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிஶ்சயிப்பது. அந்தப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்டவிதமாகச் சொல்லுவார்கள்.

அதில் [28] "ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:" இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணத்யா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோகம் அந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ராஹ்யங்களிலும், அநுமாநம் ப்ரத்யக்ஷவ்யாப்திக்ராஹ்யரூபமாக கதிபயபரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும்.அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் [29] "வேதேகர்த்ரபாவாத்பலவதிஹி நயைஸ்த்வந்முகே நீயமாநே தந்மூலத்வேநமாநம் ததிதரதகிலம் ஜாயதே" என்கிறபடியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடையவேதமே, ப்ரபலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் ப்ரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிற வார்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம் தோற்ற, முதலிலே வேத்த்தை ப்ரமாணமாகவங்கீகரித்துக் கொண்டு, தத்தர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுங்க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—1 வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே

வ்யாக்யாநம்—அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைக தாநத்வங்களாலே ஈஶ்வரன அகிலப்ரமேய விலக்ஷணனாயிருக்குமாப் போலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகிலப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வாதி, [30] "வாசா விரூபநித்யயா" இத்யாதி ஶ்ருதியாலும், [31] "அநாதிநிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா - ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா: ப்ரஸூதய:" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள்

வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதயேவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாஶக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே 32 "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யம் முத்ருத்ய புஜமுச்யதே வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேஶவாத் பரம்" என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இதினேற்றமெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றியிறே 33 "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தது. அவரைப்பின் செல்லுமவராய அபியுக்ததாக்ரேஸரரான பட்டரும் 34 "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" என்றாறிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே.

இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபய பாக ஸாமாந்யவாசியான வேதஶப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது.

(அர்த்தம்) என்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் 35 "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் 36 "அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே.

கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் 36 "ஸஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகலதேவதைகளும், பகவத் சரீரபூதராக ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதந மாக அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா

மாதரங்களை யுத்தேஸித்துப் பண்ணும் காமமும், வஸ்து க்த்யா பகவதாராதநமாயத் தலைக்கட்டும். 37 "யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந்ஸ ஹுதாஸநாந், ஸர்வபூதாந்த ராத்மாநம் விஷ்ணு மேவ யஜந்திதே" என்னக்கடவதிறே 'யேப்யந்யதேவதா பக்தா, யஜந்தே ஸ்ரத்தயாந்விதா:, தேபிமாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" என்றுதானே யருளிச்செய்தானிறே.

ஆகையாலே எல்லாபப்படியாலும் காமத்துக்கு பகவதாராதந தவம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான காமமும் ஆராத்ய வஸ்துவான பரஹ்மமுமாகிற வாத்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்ய யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, ப்ராக த்வய ப்ரதிபாத்யம் காமப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென னில், காமந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐஸ்வர்ய ஸாதநமாய் முமு க்ஷுக்களில்பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங் கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள காமத்தின் வேஷ த்தை உள்ளபடி யறியவே, அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாம ரான ஸாதகர்க்கு, இது உபாஸநாங்கத்வேநோபாதேயம், ஐஸ்வர் யார்த்திகளுக் குபாதேயமான வாகாரத்தால த்யாஜ்யம், என்றறிய லாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு பாதேயமான ஆகாரத்தாலேத்யாஜ்யம், என்றறியலாம். ப்ரஹ் மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே, விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப மறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதாகையாலே, கைவல்யத்தின் வேஷ மறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறி யவே, தத்தநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். தத்உபாஸ் யத்வ ஸரண்யத்வங்களை யறியவே, தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறியலாம். ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத் தையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும், அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும், தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வ ரூபத்தையும் தாஸிக்கவே, ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப் படி இருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம், ஆராதந ஸ்வரூபமான காமமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. 38 "தவதர்சசாவிதிமுப்ரீ பரிக்ஷ்யதே பூர்வபாக: ஊர்த்

வோ பாகஸத்வநிஹா குணவிபவபரிஜஞாபநைஸ தவத பதா பதௌ" என்றிறே பட்டரருளிச செய்தது.

இபபடி பாகதவய பாதிபாதயங்களான இவ்வாததங்களை யறுதியிடுகையாவது, காமததினுடைய ஸ்வரூபாஙக பலாதிகளையும பரஹமத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸமஶய விபாயயமற நிாணயிககை. அதுதான் செயயுமபோது ஸகலஶாகாபாத்யய நயாயததாலும, ஸகல வேதாநத பாதயய நயாயத்தாலும செய்யவேணுமம.

அதில ஸகல சாகாபாத்யய நயாயமாவது.—ஒரு வாககியததிலே ஓர்த்ததத்தைச சொனனல, அதினுடைய அங்கோபாஙகாதிகளை நேராக வறிகைக்காக, சாகாநதரஙக ளெலலாததிலும் ஸஞசரிதது, அவறறில சொலலுகிற வாததஙகளிலும் ஜஞாநம்பிறநது, அவவாதநஙகளுக கநயோநய விரோதஙகளையும் ஶமிபபிதது, தனககபிமதமான அஙகியோடே சேருமவறறைச சேர்க்கை.

ஸகலவேதாநத பாதயய நயாயமாவது —ஒரு வேதாநததிலே ஒருவாகயம் ஓாததததைச சொன்னல, அலலாத வேதாநதஙகளிலும் ஸஞசரிதது, அவற்றில சொலலுகிற வர்த்தங்களுக கநயோநய விரோதம பிறவாதபடி விஷயவிபாகம பண்ணி, தனககபிமதமான வாததங்களோடே சேருமவற்றைச சோககை.

இதுதான் மஹாமதிகளான மஹாஷிகளுககொழிய, அலலாதாாக்கு செயயபபோகாமையால, உபபருமஹணஙகள் கொண்டே நிர்ணயிககவேணும். ஆகையாலே தநநிாணயகஙகளை யருளிச செய்கிறார்.

(ஸ்ம்ருதிஇதிஹாஸ புராணஙகளாலே) என்று. ஸம்ருதிகளாவன - ஆப்தரான மநு அத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதஙகளான தாமஶாஸ்த்ரஙகள்.

இதிஹாஸங்களாவன:—புராவருததபாதிபாதகஙகளான ஸ்ரீமத ராமாயண மஹாபாரதாதிகள்.

புராணஙகளாவன—ஸாகாதி பஞசலக்ஷணோபேதஙகளான பராஹ்ம பாதம வைஷ்ணவாதிகள்.

வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்ருலே யென்று இபபடிநியமேன வருளிசசெயதது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்யா நிாணயிககுமள

வில, அல்ப ஶ்ருதனானவனுக்கு விபரீதப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே, வேத காலுஷ்யஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் 39 · இதி ஹாஸ புராணாப்யாம வேதம ஸமுபப்ருமஹயேத, பிபேத்யல்பஶ்ரு தாத்வேதோ மாமயம ப்ரதரிஷ்யதி " என்று பார்ஹஸ்பத்யஸம்ரு தியிலும மஹாபாரதத்திலும சொல்லப்பட்டதிறே

இவ்வுபகாரமவாக்யப்ரக்ரியையாலே, புருஷகாரவைபவந்துடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக, இப்ரபந்தத்தி லிவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம, உபப்ரமஹணங்கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறா ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் தத்தத்தா த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸமப்ரதிபந்நம.

ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும வேதமே ப்ர பலப்ரமாணமென்னுமிடமும், தத்தாத்த நிர்ணயம பண்ணுங் க்ரம முஞ் சொல்லிற்றாயத்து.

2. அவ —இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலாத்தம் அறுதி யிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —2 ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்த மறுதி யிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.

வயா —(ஸ்மருதியாலே யென்றுதுடங்கி) உபப்ருமஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்தவிஶேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண் டாயத்து. அப்படியே உபப்ரம்ஹணங்களுக்கும ப்ரதிபாத்யவிஶே ஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோப ப்ரமஹணங்களாகவும, இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ரம ஹணங்களாகவும நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்ததுபப்ரமஹணங் களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிஶ்சயம பண்ணவேண்டி யிறேயிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹாரப்ராயஶ் சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மஶாஸ்த்ராதிகளாலே கர்மப் ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லார்த்தநிஶ்சயம பண்ணக்கடவது. பக வத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரமஹ ப்ரதி பாதகமான உத்தரபாகத்தி லார்த்தநிஶ்சயம் பண்ணக்கடவு தென்கிறார்.

இப்படி உபயவிதமான உபப்ரமஹணங்களாலே உபயப்ராமாண்யத்தையும அறுதியிடுகையாவது.—அநதீதஸாகாநதராதததங்களுக்கும் பரதிபாதகங்களான விவறுருலே, அதீதஸாகாநதததங்கலோ, அபேக்ஷித விஸேஷங்களோடேகூட நிஸசயிக்கை

ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே பரஹமபரதிபாதநமும, இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மபரதிபாதநமு முண்டாயிருநதநேயாகிலும், ஸம்ருதிகளில பரஹமபரதிபாதநம, காமஙகளினுடைய ததாராதந ரூபதவ ஜஞாபநாாததமாகவும, இதிஹாஸபுராணஙகளில காமபரதிபாதநம் காமஙகளினுடைய உபாஸநாஙகதவ ஜஞாபநாாத்தமாகவும. ஆகையாலே, இபபடி வகையிட்டுச சொலலக் குறையிலலை.

40 "பராயேணபூர்வ பாகாாததபூரண்ம் தாமஸாஸ்தரதஃ, இதிஹாஸபுராணாபயாம வேதாநதாாததஃ பரகாஸயதே" என்னககடவதிறே.

3. அவ—உததரபாகோப பரமஹணதவயததுககும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ வெனகிற ஸஙகையிலே யருளிச செய்கிறார மேல்—அனறிககே ஏகபாகவிஷயமான விரண்டு உபபரமஹணஙகளிலும் இன்னது பராபலய மென்னுமதனதயும தர்ஸிபபிக்கவேணுமென்று, தாமே திருவுள்ளமபற்றி யருளிசசெய்கிறாராகவுமாம்.

மூலம்—3 இவை யிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

வயா:—(இவை இரண்டிலு மென்றுதுடஙகி) அதாவது ஸரேஷ்ட பாகோப ப்ரம்ஹணதயாவநத சோததியை யுடைததான விவை யிரண்டிலும் வைததுககொண்டு, பராமாண்யத்தில வநதால புராணததிலும இதிஹாஸததுககு பராபலயமுணடென்கை.

புராணததிற்காட்டி லிதிஹாஸததுககு பராபல்யம் பரிகரஹாதிசயம் மதயஸத்ததை கர்த்துராபத தமதவம் ஆகிறவிவறுருலே. இவற்றில பரிகரஹமாவது, ஸாஸ்தரபரிகரஹம். 41 "வேதவேததயே பரேபும்ஸி ஜாதே தஸரதாதமஜே, வேத பராசேதஸாதாஸீத ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா." 42 "மதிமநதாநமாவிதய யேநாஸௌ ஸ்ருதிஸாகராத, ஜகததிதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசநதரமாஃ" 43 "வ்யாஸவாகயஜலௌகேந குதாமதருஹாரிணா, வேதஸைலாவதீா

ணேந நீரஜஸகா மஹீகருதா. பிபேதி கஹநாசசாஸ்தராந நரஸ் தீவராதிவெளஷநாத, பாரதஸஸாஸத்ர ஸாரோயமதஃ காவயாதம நா கருதஃ விஷணௌ வேதேஷு விதவதஸு குருஷு பராஹம ணேஷுச, பகதிர்பவதிகலயாணீ பாரதாதேவ தீமதாம" இத்யாதி களாலே புராணவிஸேஷஙகளிலே இதிஹாஸம் ஸலாகிககபபடா நின்றதிறே.

மதயஸ்ததவையாவது — [44] "யஸமிந கலபேது யதபரோகதம புராணம பரஹமணா புரா, தஸயதஸ்யது மாஹாத்மயம் ததஸவரு பேண வாணயதே" என்று ஸாவபுராணத்துககும் பரவாததகன் பரஹமாவாய, அவனுககு யாதொரு கலபததிலே குணதரயததில யாதொரு குணம விஞசியிருநதது, அநத குணாநுகுண தேவதையி னுடைய மாஹாதமயததை புராணததிலே சொலலுகையாலே, பகூபாதிகளாயிருககும புராணஙகள் போலன்றிககே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்தத நிாணயததிலே அதிகருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயததிலும் பகூபாதமினறிககே யிருககை.

கர்தது ராபததமதவமாவது — பரபநத காததாவானவன், யதாாதத தாஸந ஸாமாதயததையும, யதா தருஷ்டாாத்த வாதித வததையும மிகவுமுடையவனா யிருககை.

[45] "அதேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாமஸஃ, குதஃ, தேஷாம பரிகாஹாதிரேகாத, ஸாவதரமாதயஸ்தயேந பூதார்த்த பரதீதேஃ, வசநஸௌஷடவேந, காததுராபததமத்வாவ கதேஸச" என்று துடஙகி பரிகாஹாதிஸயாதிகளாலே புராணேதிஹாஸ பராபலயம், ஸாமாநயேந ததவநிாணயத்திலே உய்யககொணடா ராலும; [46] "மஹாபாரதமஹி பரிகாஹவிஸேஷாவஸிதம" என்று துடங்கி, [47] "தாமேசாாதேச காமேச மோகேூச பரதர்ஷப, யதி ஹாஸதி தததயதர யந நேஹாஸதி நததகவசித" [48] "இதி லௌகிக வைதிகஸகலாாததநிாணயாதிகருததவேந, கவசிதபி அபகூபாதித வாசச, புராணேபயோபலவததரம" எனனுமதளவாக, பரிகாஹாதி சயததாலும மதயஸததையாலும் புராணஙகளிறகாட்டி லிதி ஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரததுககுண்டான பராபலயம, ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷயததிலே பட்டராலும பரதிபாதிககபபட்ட திறே.

4. அவ.—அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.

மூலம்.—4 அத்தாலே யது முற்பட்டது.

வ்யா.—(அத்தாலே, என்று தொடங்கி.) அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, 49 "இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்" என்றும், 50 "இதிஹாஸபுராணாப்யாம்" என்றும் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை.

த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில், அல்பாச்தரமாதல் அப்யார்ஹிதமாதல் லிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலே யிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யார்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த வப்யார்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரம்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், 51 "இதிஹாஸாஶ்ச புராணாநிச இதிஹாஸபுராணாநி, ஸ்ம்ர்தயஶ்ச இதிஹாஸ புராணாநிச ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி" என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

இந்த யோஜனையில், (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிறவிதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிற விடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், தத்துபப்ரம்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்களின்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ரம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களி லிதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும், அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப்புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினாராயத்து.

(வா—5—307. பூர்வகண்டார்த்தம்)

புருஷகார வைபவம்

5. அவ—முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேதத் நார்த்த தத்பரமஹணங்களை ஸாகல்யேநோபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக தத்பரமஹண விபாகங்களையும், பண்ணினாரே யாகிலும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபேக்ஷிதார்த்தங்களை யருளிச்செய்ய விழிந்தவராகையாலும், அது தான் பூர்வபாகவேத்ய மன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்ய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்ஸமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தப்ரதிபாதந ஸ்தலங்களிலே தத் தத்நுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கத்ந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது தன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை, ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்ஸய விபர்யயமற சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிறார் மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ரம்ஹண த்வயத்தில் ப்ரபலமாகச்சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—5 இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால தூதுபோனவ னேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா—(இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமென்று தொடங்கி). ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டத்வமாவது, [52] "வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி மதயா நமத்த:, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபா விஸதாஸநே" என்று ஸகலலோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், [53] "ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி" என்று

ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், [54] "தாவத்ராமாயணகதா - லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி" என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணாதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் [55] "வேதவேத்யே பரே பும்ஸி" இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஸ்வரன் ஸம்ஸாரிசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனா யவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ராமண்யோத்க்ருஷ்டமான வேதமும், தத்வதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந தத்ஸமாஸ்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும், இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்திரீகள சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்து பிறந்து, இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிகமாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலவந்த நிரதிஸய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாஸகமிறேயிது, இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் [56] "தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்" என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே, இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்குமூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது, கர்மநிபந்தநமாகிலிறே. ஆஸ்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்திரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச்செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது. ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப் பிறக்கிறவிது [57] "பலபிறப்பாயொளி வரும்" என்னும்படி ஸர்வேஸ்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாகநினைப்பார்

இவள் ஶக்திவிஶேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. 58 'ஶீதோபவ" என்றவள் 59 "நஷ்டோபவ" எனனமாடடாளன்றே. ஆகையால, இது, தன்னநுகரஹததாலே பர ரக்ஷணாதமாகச செயத செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணஙகளுககு பரகாஶகமெனறு திருவுளளமபறறியாயத்து இவர் (சிறையிருநதவள்) எனறு அருளிச செயதது. ஶ்ரீராமாயணமெலலா மிவளுடைய வேறறஞசொலலுகிற தென்னுமிடம 60 "காவயமராமாயணமகருதஸநம-ஸீதாயாஶசரிதம மஹத" எனறு ஶ்ரீவாலமீகிபகவாநதானே வாயோலையிட்டு வைததானிறே. 61 "ஶ்ரீமத்ராமாயணமபி பரம் பராணிதி தவசசரிதரே" என்றருளிசசெயதாரிறே பட்டா.

அநநதரம மஹாபாரத பரதிபாதயததை யருளிசசெயகிறா.

(மஹாபாரதததால என்று துடங்கி,) 62 "கருஷணதவைபாயநம வயாஸம-விததி நாராயணம பரபும-கோஹயநயோ புவி மைதரேய-மஹா பாரத கருதபவேத. 63 "ஏவமவிதம பாரதநது பரோகதம யேந மஹாதமநா - ஸோயம நாராயணஸ ஸாக்ஷாத வயாஸரூபி மஹாமுநி:" என்று பகவதாவேஶாவதரமாய 64 "ஸஹோவாச வயாஸ: பாராஶாய:" என்று ஆபததமனாக பரஸிததனா யிருநதுள்ள ஶ்ரீ வேதவயாஸ பகவானாலே 65 "வேதா நதயாபயாமாஸ - மஹாபாரத பஞசமாந" என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப பரணீதமாய், அநேக புராண பரஶஸ்தமா யிருநதுள்ள மஹாபாரதமும, ஶ்ரீராமாயணததோபாதி பரபல பரமாணம். இதுவும நடுவிற றிருவீதிப்பிள்ளைபடடா தாமேயருளிச செயதார். பெரிய பட்டரும் ஶ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷயோபோத்காததிலே, 66 "ஶ்ரீ ராமாயணவந மஹா பாரதம ஶரணம்" என்றருளிச செ்யதாரிறே. ஸர்வேஶ்வரனென்றதே, (தூதுபோனவன்) எனறது அவனுடைய் வாஶ்ரித பாரதநதாயததை பரகாஶிபபிககைககாக; தேவதேவனை தன் பெருமையையும செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும பாராதே, பாண்டவாகளுககாகக கழுததிலே ஓலை கட்டி தூது போயறறது, பரணத பாரதநதாய ருசி பரவஶனாயிறே. இதுதான் இவனுடைய வாஶரயண ஸௌகாயாபாதகமான நீர்மைககுடலாயிருநதுள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெலலாம் பரகாஶகமாயிருப்பதொன்றிறே. இநத குணதிகயத்திலே ஈடுபட்டிறே 67 "இன்னார்

தூதனென நின்றான்" என்றும் 68 "குடைமன்னரிடை நடந்த தூதா" என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது-தண்மையாவது, கர்மவஶ்யதை யடியாக வரிலிறே. ஐச்சிகமாக ஆஶ்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது. 69 "ஸஉ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாநः" என்று பாராந்த்ரமாக பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ஶ்ருதிசொன்னவிது பாரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலை நின்றவர்கள் 70 "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள விந் நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து, இவர (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் துடங்குகிறவன 71 "நாராயணகதாமிமாம்" என்றது.

ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது.

6. அவ'—உபப்ரும்ஹணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாக விறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றால் வேதாந்தத்தி லெவ்வார்த்தங்கள் சொல்லிற்றாய்த் தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல்.

மூலம்:—6 இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

வ்யா:-(இவை என்று துடங்கி.) அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு காருண்யையாமளவில் அகிலஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும், நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந் தாஶ்ரயிக்கலாம்படியாய அபராதங்களைப் பார்த்

துசசிறி 72 "க்ஷிபாமி" 73 "நக்ஷமாமி" என்னு மீஸ்வர ஹ்ருதயததைத் திருத்தி அவாகளை யஙகீகரிபபிககும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அஙகீகரித்தால், பின்னையவள்தானே சிதைகுறைகளிலும் 74 "என்னடியாரது செய்யார்" என்று மறுதலைததுத தான் திண்ணியனாய நின்று ரக்ஷிககும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும சொலலிற்றாய்த தென்கை. (புருஷகாரம) என்றும (உபாயம) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிசசெயதது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும ஈஸ்வரனுக குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோறறுகைக்காக. இது தன்னை, 75 "மத் ப்ராப்திம் ப்ரதிஜநதூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரதவே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:; மமாபிச மதமஹயேதந நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத" என்றும, 76 "அஹம்மதப்ராபத்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராபதி யோகிநீ, ஏதஸ்யாஸச விஸேஷோயம் நிகமாநதேஷு ஸபத்யதே" என்றும், 77 "ஆகிஞ்சந்யைக ஸரணா: கேசித பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்தவம் ப்ரபத்யே ப்ரீத மானஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநந, மத்க்ஷமாம்ப்ராப்ய ஸேநேஸ ப்ராப்யம ப்ராபகமேவ மாம, லப்தவா க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமே வாநந்யமாநஸா:" என்று, பகவசசாஸ்த்ரத்திலே, தானே யருளிசசெய்தானிறே. மறறைப பிராட்டிமாக்கும ஸூரிகள் முதலான ததீயாககும, இவள் சம்பநதமடியாக வருகிற புருஷகாரதவமிறேயுள்ளது; இவளைபபோலே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே 78 "ஏதத் ஸாபேக்ஷஸம்பநதா தநயேஷா மமலாதமநாம், தேவீ ஸூரி குருணாஞ்ச கடகதவம் நது ஸ்வத:" என்று தீபஸங்காஹத்திலே ஜீயாருளிச் செய்தது. உபாயத்வமும் 79 "க்ருஷ்ணம் தாமம ஸநாதநம்" என்று ஸநாதந தர்மமாகச சொலலபபடுகிற வவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்ககு ததாஸததியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிககு புருஷகாரதவமும், ஈஸ்வரனுக குபாயத்வமும நிரூபகமாகத் தட்டிலலை. இவ்வர்த்தததை வெளியிடுகைககாகவாய்த்து இவ்விபபடி யருளிசசெய்தது. இபபடி உபப்ருமஹணமான ப்ரபநத த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிககபபடுகிற புருஷகாரத்வமு முபாயத்வமும் உபப்ருமஹ்யமான வேதாநததநதிலுக்தமான ஸ்தல மேதென்னில், கடவல்யுபநிஷத ஸித்தமான த்வயத்தில்

பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர வுக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கு இவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்ய மாத்ருத்வங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே, கேவல மாத்ருத்வமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்ற வாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையு முடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூர தண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் குடல்கரிக்கும்படி யிருக்கு மீச்வரனை உசிதோபா யங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே, அபராதமே வடிவான விச்சேதநன் அவனை யாச்ர யிக்குமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை யுபாயமாகவரிக்க விழிகிறவளவில், இவளை புருஷகாரமாக முன் னிடுகிறது.

7. அவ:—அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக் கவச்யாபே க்ஷித குணங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—7 புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந் த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

வ்யா.—(புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி. (புருஷகார மாம்போது) என்றது, புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபை யாவது-பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது - பராதீ நத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது-தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற து:கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டா மல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணு கைக்கு க்ருபைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநு வர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக் கர்ஹமன்றியே

நமக்கே யதிஶயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்காரியமன்றோ சொல்லுகிறது, என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈஶ்வர க்ருபையிற் காட்டி லிவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈஶ்வரனுவான் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்தறுத்து * தீர்த்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோதவைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக ஶீலையாகையாலே யிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றாலே ரபிபவமில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலேயாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே, இவளை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈஶ்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே, 80 "ஹ்ரீஶ்சதே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்றும் 81 "விஷ்ணுபத்நீ" என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், 82 "அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ" என்றும் 83 "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான வநநயத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மித்துநஶேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகஶேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவயவதாநேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே, இவளுக்கீஶ்வரனை வஶீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, 84 "ஶ்ரிஞ்-ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் 85 "ஶ்ரீயதே" என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும், 86 "ஶ்ரயதே" என்கிற கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும், ஸித்தமிறே.

8. அவ:—இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்

* தீர்த்துமவன்—அநுபவிக்கச் செய்யுமவன்.

குச சொல்லப்பட்ட விஶ்லேஷ த்ரயத்தாலும ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று துடங்கி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூலம்:—8 பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக, நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக, அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

வயா:—(பிராட்டி யித்யாதி.) அதாவது-87 "தேவத்வே தேவ தேஹேயம மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம்வை கரோத் யேஷாத்மநஸ் தநும்" என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்தத்தவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவ ளாகையாலே, 88 "ராகவத்வே பவத் ஸீதா" என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தித்திருமகனானவாறே தததநுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, இராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத்தாலே பரதமம பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, 89 "தேவ்யா காருண்ய ரூபயா" என்று தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந் தானாகச் சொல்லுமபடியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அலலும் பகலும் தர்ஜநபர்தஸநம்பண்ணி யருவித்தின்ன க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங் கண்டததாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே 90 "பவேயம ஶரணம் ஹிவ:" என்று நீங்கள்நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்க ளஞ்சவேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவண வதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி, அவர்களை சித்ரவதம்பண்ணுமபடி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி 91 "ராஜ ஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம" இத்யாதியாலே யவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும, 92 "மார்ஷயாமீஹ துர்பலா" என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்கநெஞ்சுரந் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும, 93 "கார்யம் கருணமார்யேண நகஶ்சிந்நாப ராத்யதி" என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்க

வொண்ணுதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி யொருநிலைநின்று தானடியிறபண்ணின பாதிஜ்ஞாநு குணமாக ஆர்த்ராபராதைகளான வாகளை ரக்ஷிக்கையாலும், தன்னுடைய கருபையை வெளியிட்டாளிறே.

(நடுவிலித்யாதி.) நடுவிற்பிரிவாவது-மீண்டு பெருமாளுடனே கூடி திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளி திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே 94 "அபத்யலாபோ வைதேஹி, மமாயம் ஸமுபஸ்திதஃ கிமிச்சஸி ஸகாமாத்வம் ப்ருஹி ஸர்வம வராநநே" என்று உனக்கபேக்ஷையேதென்று கேட்டருள, 95 "தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ-கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணும் புண்யகர்மணும. பலமூலாஸிநாம வீர பாதமூலேஷு வாத்திதும-ஏஷமேபரமஃ காமோ யந்மூலபலபோஜிஷு. அப யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு". என்று தனக்குண்டான வநவாஸ ரஸவாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்ற போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிட்டப் போனது,இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் [*] கட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலேவிட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பதநீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை, கங்கைக் கக்கரையேறின வநந்தரம், இளையபெருமாள், கனக்கக் கலேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள திருவுள்ளமாய் விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய,அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து 96 "நகலவத்யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீ ஜலே-த்யஜேயம ராகவம வம்ஸே பாதுர் மா பரிஹாஸ்யதி" என்றாளிறே; இத்தால ஆற்றாமையின் கனத்தாலே, முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும, அது செய்யமாட்டாதே, பெருமாள நினைவைப்பின் சென்று தன் ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறாக்காக ஜீவிக்கவேண்டும பரதந்த்ரர்க்கு, முடிவுதேட்டமானுலும முடியப் போகாதே! 97 "மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே" என்றாரிறே யாழ்வார்; ப்ரதமவிஸ்லேஷத்தில பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம பட்டவள், 98 "பதிர்ஹி தைவதம் நார்யாஃ பதிர்பந்துஃ பதிர்கதிஃ, ப்ராணைரபி ப்ரியந்தஸ்மாத பர்துஃ கார்யம விஸேஷதஃ" என்று தானருளிச் செய்தபடியே,

[*] கட்டிலே—அந்தஃபுரத்திலே. -நாட்டிலே என்றும பாடாந்தரம்.

பதிசித தாநுவிதாநமே நமககு ஸவரூபமென்னும் பாரதநத்ரய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸமவதஸரம் பாடாறறி யிருநதது. ஆக இப்படி இபபிரிவிலே தன்னுடைய பாரதநத்ரயத்தை வெளியிட்டா ளிறே.

(அநநதரமிதயாதி.) அநநதரததில பிரிவாவது, மீண்டு பெரு மாள் ஸநநிதியிலே வநதிருககச செயதே, பிரிநது பிறநதகததிலே புககுவிடடது. இபபிரிவுக்கு பரயோஜநம், 99 "அநநயா ராகவேணு ஹம் பாஸ்கரேண பரபாயதா" 100 "அநயா ஹிமயாஸீதா" என றுப யஸம்மதமான தன்னுடைய வநநயதவ பரயுகதமான வநநயாஹத வததை ஸாவ ஸம்மதமாம்படி பரகாசிபபிககை. எங்ஙனேயென் னில், பெருமாள் அப்வமேதம பணணியருளா நிற்கசசெய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகததாலே குசலவாகள் வநது ஸ்ரீ ராமாயணததைப பாடிக்கொணடு திரியாநிறக, அததைப பெருமாள் திருசசெவி சாததி ஸநநிதியிலே யவர்களை யழைதது விசேஷ ஜநு ரெல்லாரையுங கூடடி யவாகள் பாட்டுக கேளாநிறகிற நாளிலே, அவாகளைப பிராடடியினுடைய பிள்ளைகளெனறறிநத வநநதரம், பிராடடியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனககேற சுததையாகில கடுக விததிரளிலே நாளைவநது பரத்யயமுகததாலே தன் சுத்தியை பரகாசிப்பிபபாளாக வென்று, தூதமுகேந பெருமாள் மஹாருஷிக கும பிராடடிககும் அறிவிததுவிட, அபபடியே ஸ்ரீ வால்மீகிபக வானை முன்னிட்டுககொணடு அநத மஹாபரிஷததிலே பெருமாள் ஸநநிதியிலேவந தொடுஙகி நிறகச செயதே, ஸ்ரீ வாலமீகி பகவாந இவள் சுத்தையென்னுமிடம் பலமுகததாலுஞ் சொலல, பெருமாளு மிவள் சுததை யென்னுமிடம நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்ன துவே போருமு, அலலும லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு பரத்யய. மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடி யாலே, 101 "ஸர்வாந ஸமாகதாநத்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ- அபரவீத பராஞ்ஜலிர் வாக்யம அதோ தருஷ்டி ரவாங்முகீ" என்கிற படியே கையுமஞசலியுமாய் கவிழதலையிடடுக் கொண்டுநின்று, 102 "யதாஹம் ராகவாதநயம மநஸாபி நசிநதயே-ததாமேமாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணு வாசா யதாராமம் ஸமாத தயே, ததாமே மாதவீதேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி யதைதத்ஸ த்ய முகதமமே வேதமி ராமாத்பரம் நச-ததாமே மாதவீதேவீ விவ

ரம்தாதுமர்ஹதி” என்று, ஸப்தம்பண்ண 103 “ததா ஸபநத்யாம் வைதேஹயாம் பராதுராஸீந மஹாதபுதம் - பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம், த்ரியமாணம் ஸிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமைः, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரதந விபூஷிதம; தஸ்மிநஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதே நாபிநந்தயைநா மாஸநேசோபவேஸயத; தாமாஸந கதாம த்ருஷ்ட்வா பரவிஸநதீம் ரஸாதலம - புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிநநா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத” என்று அவ்வளவிலே பூமியில நின்றும ஒரு திவ்யஸிம் ஹாஸநம வநதுதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிபபிராட்டி இவளை ஸ்வாகதபரஸந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுததுககொண்டுபோய் வைகக, ஆஸநகதையாயககொணடு ரஸாதலத்தை பரவேசியா நிற்கிற விவளைககண்டு திவய புஷ்ப வருஷடி யிடைவிடாமல இவள்மேலே விழுநததென்கையாலே, இப பிரிவிலே தன்னுடைய வநயாஹதவத்தை பரகாசிபபித்தாளிறே.

ஆக விவவவதாரத்திலிவளுககுச் சொலலப்பட்ட விஸ்லேஷ தரயத்துககும் ஹேது, இக்குணங்களை இபபடி வெளியிடுகை யாயதது. இஙஙனன்றாகில அநபாயிநியாய் அகர்மவஸயையா யிருக்கிற விவளுககு, காமவஸயரைபபோலே, இபபடி பிரிவு வருகைககு யோகயதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரதவோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வததையும் பரகாசிபபிக்கைக்காக வநத வவதாரமிறே யிது; ஆகையிறே 104 “யதுதாந யதுதா ஹரநதி ஸீதாவதார முகமேதத் தமுஷ்ய யோக்யம்” என்று, பட்டருமருளிச் செயதது. இபபடி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துககுடலான கருணையையும ஈஸவரன் பககலணுகி வஸீகரிககைககுடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும தானே வெளியிட்டது, சாஸ்தரங்களில் கேட்கிற மாதரமன்றிககே அநுஷ்டாந பர்யநதமாகக காண்கையாலே தன்னைபுருஷகாரமாகப் பறறுவார்ககு ருசி விஸவாஸஙக ளுறைக் கைக்குறுபபாக.

9. அவ·—ஏவம்பூதகுண விஸிஷடையான விவளுடைய புருஷ காரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்:—9 ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வத்தோற்றும்.

வயா:—(ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்க ளென்று துடங்கி). புருஷ காரத்வமாவது-கடகத்வம; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக் குந் தசையிலும நீங்கியிருக்குந் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ஶ்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளு கிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே. என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று 105 "ஸ ப்ராதுஶ் சரணௌகாடம்நிபீட்ய ரகுநந்தநஃஸீதாமுவாச அதியஶாஃராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்கிறபடியே சரணம்புகுகிறவளவிலும; பஞ்ச வடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும நிழலும் வாய்த்திருப்ப தொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்து பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதேபெருமாள் நம்மைக்கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் 106 "ஏவ முக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலிஃ, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம்வசந மப்ரவீத பரவாநஸ்மிகாகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதா மிதி மாம் வத" என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெறுகைக் காகக் கையு மஞ்சலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும், பிராட்டி யைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு தமமபேக்ஷிதம பெறுகையா லும்; ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநிபக்கலிலே அகருத்ய ப்ரவ்ருத்தனாகை. 107 "கஃக்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா" என்று பெருமாளவன் மேலே சீறித்தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ர யோகிக்க, 108 "ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஶ்ச ஸமஹர்ஷிபிஃ, த்ரீந்லோகாந்ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஶரணம் கதஃ" என்கிறபடியே, எங்குஞ் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும ஒருபுகலிடம இல்லாமை யாலே போக்கற்று சரணம்புக, 109 "ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ ஶரண் யஶ்ஶரணாகதம், வதார்ஹம்பி காகுத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றும, 110 "புரதஃ பதிதம் தேவீ தரண்யாம வாயஸம் ததா - தச்சிரஃ பாதயோஸ் தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ; தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபா பீயூஷ ஸாகரஃ-ரரக்ஷ ராமோ குணவாந வாயஸம் தயயைக்ஷத" என்றும ஸ்ரீராமாயண பாத்ம புராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே. இவள் புருஷகாரமாகப் பெருமாள் ரக்ஷிக்கை யாலும்; விஶ்லேஷ தசையிலே 111 "இஹ ஸந்தோ நவாஸந்தி, ஸதோவா நாநுவர்த்தஸே-ததா ஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்

ஜிதா" இத்யாதியாலே, விபரீத புத்தியான ராவணனைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும்; ராவண வதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து, 112 "பாபாநாம்வா ஸுபாநாம்வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம-கார்யம் கருணமார்யேண நகஸ்சிந் நாபராத்யதி" என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்கள் பராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்; உபய தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றா நின்றதிறே. திருவடி, ராக்ஷஸிகளை யபராதானுகுணம் தண்டிக்கும்படிக் காட்டித்தர வேணு மென்னவளவில பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்த வித்தனையன்றோ - 113 "மாதா மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயித தைவார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகு ராமஸ்ய கோஷ்டீக்ருதா - காகம் தஞ்ச விபீஷணம் ஸரண மித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷதஸ் ஸாநஸ் ஸாந்த்ர மஹாகஸஸ் ஸுக யதுக்ஷாந்தீ ஸ்தவா கஸ்மிகீ" என்று பவநாத்மஜன் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றனறோ பட்டரு மருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யெனனில, பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷ காரத்வமென்கிறது; 114 "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேணுமோவிறே" என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமை யருளிச்செய்தா ரிறே இவர்தாமே; ஆகையா லிரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷ காரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற விவ்வாக்யத்தி லிதுவும் கூட்டக் குறையில்லை.

10. அவ.—இவ்வுபய தசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் பர காரமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—10 ஸம்ஸ்லேஷ தசையி லீஸ்வரனைத் திருத்தும் விஸ்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

வ்யா.—(ஸம்ஸ்லேஷதசையி லென்று துடங்கி). ஈஸ்வரனைத் திருத்துகையாவது-அபராதத்தையே பார்த்து 115 "க்ஷிபாமி" 116 "நக்ஷமாமி" என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகா ரோந்முகனாக்குகை; சேதநனைத்திருத்துகையாவது-அக்ருத்ய கரணாதிகளிலனாய்

பகவத் விமுகனாய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆஶ்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்ஶ்லேஷ தஶையில், இளையபெருமாளுக்காக ஈஶ்வரவிஷயத்திலும், விஶ்லேஷதஶையில், ராக்ஷஸிகளுக்காக திருவடி விஷயத்திலும், புருஷகாரித்தமை, உபயதஶையிலும் புருஷகாரத்வந் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வாக்யம் ஸம்ஸாரிசேதநனையுமீஶ்வரனையும் சேர்விடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியேயர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈஶ்வரனோடுதான் கூடியிருக்கும் தஶையில், சேதநனாஶ்ரயணோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈஶ்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி யிவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தஶையில், ஈஶ்வர னங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச் செய்தே, இச்சேதநன், காமாந்து குணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில், இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித் தாஶ்ரயணோந்முகனாக்குகையும். இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆஶ்ரயண விரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆஶ்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், 117 "ஶ்ரு-ஹிம்ஸாயாம்" என்கிற தாதுவிலும் 118 "ஶ்ரூ-விஸ்தாரே" என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் 119 "ஶ்ருணாதி" 120 "ஶ்ரூணாதி" என்கிற வ்யுத்பத்தித்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது; 121 "ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஶ்ரூணாதி சகுணைர் ஜகத்" என்று, இவ்வ்யுத்பத்தித்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈஶ்வரனைத் திருத்தும்) என்கிறவிடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

11. அவ:—இருவரையும் திருத்துவ தெவ்வழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—11 இருவரையும் திருத்துவது உபதேஶத்தாலே.

வ்யா:—(இருவரையு மென்று துடங்கி). ஈஶ்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய வ்யாபாரங்களைக் கணக்கிட்டு நீர்ப்படி தன்

ளிக கதவடைததால் இவனுககுப போககு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முணடான பநதவிசேஷததைப பாாததால 122 "உறவேல நமககிங கொழிகக வொழியாது" என்கிறபடியே குடநீா வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றே, ஸ்வமமான விவனை லபிககை ஸ்வாமியான வுமமுடைய பேறாயன்றோயிருபபது, எதிர்சூழல புககுத திரிகிற வுமககு நான சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனாய வநத விவனை ரக்ஷியாதபோது உமமுடைய ஸாவ ரக்ஷகதவம் விகலமாகாதோ, அநாதிகாலம் நமமுடைய வாஜ்ஞாதிலஙகநம் பணணி நமமுடைய சிறறததுக்கில்ககாயப போநதவிவனை அபராதோசித தண்டம் பணணாதே அததைபபொறுத தஙகீகரிததால சாஸ்த்ர மாயாதை குலையாதோ வென்றன்றோ திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமிததால உமமுடைய க்ருபாதி குணஙகள் ஜீவிககும்படியென், அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷிததாலன்றோ, நியமியாதபோது சாஸத்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது கருபாதிகள ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்தரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி கருபாதிகளை யபிமுகா விஷயமாககினால இரணடும ஜீவிக்கும, ஆனபின்பிவனை ரக்ஷிததருளீரென்னு முபதேசததாலே. இவ்வுபதேச காமம இவா தாமருளிச செய்த பாநதபடியிலும, ஆசசாம்பிள்ளையருளிசசெய்த பாநத ரஹஸ்யததிலும விஸத ரேணக காணலாம். 123 "பிதேவ தவத பரேயாந ஜநநி பரிபூாணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வருததயா பவதிஹி கதாசித கலுஷதீஃ, கிமேதந நிர்தோஷஃ கஇஹஜகதீ த்வமுசிதை ருபாயைர்விஸமாாய ஸவ ஜநயஸி மாதா ததஸிநஃ." என்று, அபராத பரிபூாணசேதந விஷயமாக ஹிதபராான ஸாவேஸவரன் திருவுளளம சீறும்படியையும, அத்தசையில்சிற்றத்துக் கடியென்னெனபது.—இவன் தீரக்கழியச செயதவபராதமென்றவன் சொன்னால, மணற்சோறறிலே கலலாராயவா ருண்டோ, இநதஜகததில அபராதமற்றிருபபாராா என்பதாய, உசிதோபாயஙகளாலே அபராதஙகளை மறபபிதது, பிராட்டி சோத்தருளும்படியையும், அருளிச செயகையாலே, உபதேசததாலே ஈஸவரனைத் திருததும்படியை ஸஙகரஹேண பட்டரும அருளிசசெயதாரிறே. அவதார தசையிலேயும ப்ராணஸமஸயமாபநநம 124 "த்ருஷ்ட்வா ஸீதா தவாயஸம், தராஹி த்ராஹீதி பர்தாரமுவாச தயயாவிபும" என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராததததைப் பண்ணின காகத

தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட பாஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கொரு கண்
ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்
தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே.
இனி சேதநனைத் திருத்துவது உன்ன பாரத்தின் கனத்தைப்
பார்த்தால உனக்கோரிடத்தில காலூன்ற விடமில்லை. ஈஶ்வர
னுவான் நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களை பதறும்
பதத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாநிற்கும். இவ்வநா
த்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கை
யொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனான வென்னை
யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானேவென் றஞ்சவேண்டா, ஆபி
முக்யமாத்திரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும்
போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கல
னென்று லோகப்ரஸித்தனு யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ
ஸுகமேயிருக்கவேணுமாகில் லவனை ஆஶ்ரயிக்கப் பார், என்னும்
பரமஹிதோபதேஶத்தாலே அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில்,
பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து
125 "மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும ராமஃஸ்தாநம பரீப்ஸதா-வதஞ்சா
நிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:, விதித ஸ ஹி தர்மஜ
ஞஶ் ஶரணாகத வத்ஸலஃ-தேநமைத்ரீ பவதுதே யதிஜீவிது மிச்சஸி"
என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகா னுனக்கு ப்ராப்தம்,
அது செய்யப் பாரதிலையாகில வழியடிப்பாராகும் தரையிலே
காலபாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோ ரிருப்பிடம்
வேணடி யிருந்தாயாகிலும், அவரைப்பற்றவேணும். அவரதலலாத
தொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து
இவ்விருப்பிருப்பதிற்காட்டில படுப்போக வமையுமென றிருந்
தாயோ, உன்னை சித்ரவதம்பண்ணுமல நறகொலையாகக் கொல்லும்
போது மவரைப்பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின வபராதத்
துக்கு என்னை யவர்கைக்கொளவரோ வென றிருக்கவேண்டா, ஆபி
முக்யம் பண்ணிறல் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச்
சீறுமநதபுன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்
காண், ஶரணாகத பரமதர்மமென்றறியுமவராய ஶரணாகததோஷம்
பார்த்த வத்ஸலராக வெல்லாருமறியுமபடிகாண் பெருமாளிருப்
பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென் றிச்சித்தாயாகில அவரோடுனக் குறவு
உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யச்சமுறுத்தி யுபதேஶித்தா

ளிறே; அவன் திருநதாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசககுறை யன்றே, அவனுடைய பாபபராசுரயமிறே. இபபடி உபயரையு முபா தேஶத்தாலே திருததுமென்கையாலே 126 "ஶரு - ஶாவணே" என் கிற தாதுவிலே நிஷ்பநநமான ஸ்ரீஶபதததில 127 "ஶருணோதி"-"ஶரா வயதி" என்கிற வ்யுதபததிகளில வைததுக்கொணடு "ஶராவயதி" என்கிற வயுதபததயாததம சொலலபபட்டது; "ஶராவயதி" என் கிறவிது ஈஶவர விஷயமாகவே பூரவாகள் கரநதஙகளில பலவறறி ஆம காணபபட்டதாகிலும, 128 "அதவா விமுகாநாமபி பகவதாஶர யணோபதேஶ ஶராவயிதா தவம, "விதிதஸ் ஸஹிதாமஜஞஶ ஶரணா கத வதஸல:-தேநமைதரீபவதுதே யதிஜீவிது மிசசஸி" இதிரா வணம பரதயுபதேஶாத்" என்று ததத்வதீபததிலே சேதந விஷய மாகவும ஜீயரருளிச செயகையாலே, இவவிடததிலும் சேதந விஷய மாகவும சொலலக குறையிலலை.

12. அவ —இவவுபதேஶத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிககு மதேதெனன வருளிசசெய்கிறார்.

மூலம் —12 உபதேஶத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதநத்ர்யங் குலையும்.

வயா —(உபதேஶததாலே) என்று துடஙகி. அதாவது-இப படி இரணடு தலைககும தததததுகுணமாக விவளபண்ணுமுப தேஶததாலே புண்யபாபஙகளின் வசததிலே இழுபபுண்டு பகவத விமுகனாயத திரிகையாகிற சேதநனுடைய காம பாரதநதர்யமும், இவன பணணின காமததை பரதாநமாககி அதுககீடாகவே செயவ னிததனையெனறு இவனுடைய ரக்ஷணததில விமுகனாயிருககை யாகிற ஈஶவரனுடைய காமபாரதநதர்யமும நிவருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய காமபாரதநதர்யம அநாத யசிதஸம்பநத காரயமான அவிதயா நிபநதநம, ஈஶவரனுடைய காமபாரதநதாயம் நிரஙகுஶ ஸ்வாதநதாய காரயமான ஸ்வஸஙகல்ப நிபநதநம், இவை இரண் டும் அநாதிஸிததமாயப போநததேயாகிலும, மாதருதவ ஸம்பந ததாலே சேதநனுக காபதையாய, மஹிஷீத்வ ஸமபநதத்தாலே ஈஶவரனுககபிமதையுமான இவள, இரண்டு தலையும் நெருஙகிளகி ஆஶரயணுஙகீகா ராபிமுகமாமபடியாகப பண்ணு முபதேஶத தாலே நிவருததமாகத தட்டிலலை.

13. அவ:—இவ்வுபதேஶத்தால இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—13 உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும்; ஈஶ்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

வ்யா:—(உபதேஶத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி. சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம [129] "யாதானும் பற்றி நீங்கும" என்கிறபடியே பகவதவிமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாயப போரு கையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈஶ்வரன் மீளாமைக்கடி-அப ராதாநுகுண மிவனை ஶிக்ஷிக்கவேணுமென்னும அபிஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரங்குஶஸ்வாதந்த்ர்யம. இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும தனனுடைய உப தேஶத்தால ஸ்வஸ்வ காமபாரதந்த்ர்யத்தில நினறும் மீளாத வளவில.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது) — ஐயோ இவ னுடைய துர்புத்தி நீங்கி யநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில தான பண்ணுகிற [130] "பங்கயத்தாள் திருவருள்" என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவத பிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

(ஈஶ்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது) — ஓங்காண்போ உனக்குப பணியன்றோவிது என்று உபதேஶத்தைத்தறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல கசசை நெகிழ்க்குதல் செய்து தன்னழகாலே யவனைப பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தலலது நிற்கமாட டாதபடி பண்ணி அங்கீகா ரோந்முகனாக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாமபோது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் வோபயோகிகளான குணவிஶேஷங்களையும், அவை தன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியையும், ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும், தத்ப்ரகார விஶேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

உபாய வைபவம்

14. அவ·—க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவ முக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவ முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறா மேல.

மூலம்.—14 அறியாத வாத்தங்களை யடையவறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும், உபாய க்ருத்யத்தையுந்தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

வ்யா.—(அறியாத என்று துடங்கி). அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபந மாசார்ய க்ருத்யமிறே, ஶரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே 131 "என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய்" என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம், ஆசார்யன் செய்யும் விஶேஷோபகாரத்தையுந் தானே தமக்குச் செய்தமையை யருளிச் செய்கிற வாழ்வார் 132 "அறியாதன வறிவித்த" என்றருளிச் செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தங்களை யடைய வறிவிக்கையாவது)·—தத்வ விவேகந் துடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களை யெல்லா மறிவிக்கை; தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தாநே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்கவேண்டுகையாலே, 133 "நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:-நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வேவயமத:பரம்; தேஹிநோஸ்மிந்யதா தேஹேகௌமாரம் யௌவநம் ஜரா-ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ரநமுஹ்யதி" இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், 134 "அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்

தாஸ்மரீரிணஃ-அநாஸிநோ பரமேயஸ்ய தஸ்மாதயுதயஸ்வ பாரத; நஜாயதே மரியதேவா கதாசிந நாயம பூதவா பவிதாவா நபூயஃ-அஜோ நிதயம ஸாஸவதோயம புராணோ நஹநயதே ஹநயமாநே ஸரீரே" 135 "வாஸாமஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி கருஹணாதி நரோபராணி ததா ஸரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந யநயாநி ஸமயாதி நவாநிதேஹி" இதயாதிகளாலே ஆத்ம நித்யதவ தேஹாத யநிதயத வஙகளேயும பரதம முபதேசிதது, இவனுடைய ஸ்வாதநதாய ப்ரமத்தைத் தவிாககைககாக 136 "பூமி ராபோநலோ வாயுஃ கம மநோ புத்திரேவச - அஹஙகாா இதீயமமே பிநநாஃ பரகருதிரஷட டதா; அபரேயமிதஸ் த்வநயாம பரகருதிம விததி மே பராம, ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம்த்தாயதே ஜகத" என்கிறபடியே சேதநாசேதந ஸரீரியாய் 137 "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹருதி ஸநநிவிஷ டோ மததஸ்மருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹ நஞ்ச" என்றும 138 "ஈஸ வரஸ ஸாவபூதாநாம் ஹ்ருத் தேஸேர்ஜுந திஷடதி-பராமயந ஸர்வபூதாநி யநதராரூடாநி மாயயா" என்றும சொலலுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதய்ஸதனாய் நின்று, ஸகலபரவ்ருத்தி நிவருததி களேயும பண்ணுவிககையாகிற தன்னுடைய நியநதருதவததையும; அபபடி ஸர்வநியநதாவாய்க்கொண்டு ஸாவஸமாதபராயிருககு மளவன்றிக்கே, 139 "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஸாயச துஷகரு தாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநாாத்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று அவதாரபரயுகதமான தன்னுடைய ஸௌலபயததையும; 140 "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமேத்வேஷயோஸ்தி நப்ரியஃ" என்று தன்னுடைய வாஸரயணீயத்வே ஸாமயததையும்; 141 "பரகருதேஃ கரியமாணாநிகுணைஃ கர்மாணி ஸர்வஸஃ, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மநயதே" என்ற ஹங்காரதோஷத்தையும; 142 "யத தோஹ்யபி கௌநதேய புருஷஸ்ய விபஸசிதஃ, இந்த்ரியாணி ப்ர மாதீநி ஹாநதி பரஸபம் மநஃ" என்றிநத்ரிய பராபல்யததையும, 143 "அஸம்ஸயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிகாஹஞ்சலம" என்று அநத பராபல்யத்தில் மறறை இநத்ரியஙகளேபபற்றவும மநஸஸி னுடைய ப்ராதாநயததையும தர்சிபபிககையாலே ஆஸரயண விரோதிகளேயும் 144 "தாநி ஸாவாணி ஸமயம்ய யுகத ஆஸீத மத்பரஃ, வஸேஹி யஸ்யேந த்ரியாணி தஸ்ய பரஜ்ஞா பரதிஷ டிதா" என்றும் 145 "யதோயதோ நிஸசலதி மநஸசஞ்சல மஸ்தி ரம், ததஸ்ததே-நியம்யைததாத் மநயேவ வஸம நயேத" என்றுஸா

யிந்த்ரியோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், 146 "சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந-ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப" என்று ஶாயிக்கு மதிகாரிகளுடைய சாதுர்விதயத்தையும்; 147 "த்வௌ பூத ஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தா யாஸுரீ மதா" என்று தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர்கள், தத்விவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்களென்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; 148 "ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீ ராத்மநஶ் ஶுபா:, ப்ராதாந்யத: குரு ஶ்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே" என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான ஶப்தங்கள், தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்து நிற்கும்படியையும், 149 "திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோகமைஶ்வரம்" என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, 150 "பஶ்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ் ததா பூத விஶேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாண மீஶம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரகாம்ஶ்ச தீப்தாந்" இத்யாதியாலே தன்னுடைய விஶ்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்ஶிப்பிக்கு மென்னுமத்தையும், 151 "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ மாத்மாநம் மத்பராயண:" என்று இப்படியிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக் குபாயமா யிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; 152 "மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாந் தரந்தி தே" 153 "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" 154 "தமேவ ஶரணம் கச்ச ஸர்வ பாவேந பாரத" என்று அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும், சரம ஶ்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து ஶோகிப்பார்க்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தியென்னு மத்தையும் தானே யறிவித்தருளினானிறே. ஆக, இப்படி யறியாத வர்த்தங்களை யெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தைத் தானே யிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார க்ருத்யமும் ஶரண்யனான தன்னதன்றே, பிராட்டி க்ருத்யமிறே, 155 "மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:-லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:. மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்" இத்யாதிகளாலே இதுதன்னை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. இவனுக்குத் தத்வ ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானாகிறான். புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டுவானென், அங்கீகரித்து விடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கிதுவும் அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, எங்ஙனே யென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே. இவ்வுபய ஸாபேக்ஷதையுமுபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமசரம பதங்களிலே காணலாம்; ஸ்ரீமத்பதத்தாலே புருஷகாரத்தையும் * உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தை யாற்றிச் சேர்விட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையுந் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில் ஆர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும், புருஷகார க்ருத்யத்தையுந் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது. இனி உபாய க்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அத்தையுந் தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்றது. 156 "த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ" என்றிவனர்த்தித்தாலல்ல கார்யஞ் செய்யவமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்குபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானே யேன்றுகொண்டு 157 "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கையாலே; அல்லது 158 "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ, தத்த்வம் ந து குணௌ" என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்க விஶிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டா

* உத்தமனாலே - ப்ரபத்யே என்கிற உத்தம புருஷனாலே.

னெனகிற தென்பாருமுண்டு, அது பால மருநதாமாபபோலே இவ னுபாயமாமிடமெங்கு முள்ளதொன்றாகையாலே, அாஜுநனுக்கப போது அஸாதாரணமாகச செய்ததொனறல்லாமையாலும், (உபா யம்) எனறே வஸதுவை நிர்தேஶித்து ததவைபவஞ சொல்லுகிற பரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்துக குசிதமன்று; ஆனபின்பு கீழ்சசொன்னபடியே பொருளாகவேணும. ஆசாரய க்ருதய மென றேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில 159 "காாபணய தோஷோபஹதஸவ பாவ: ப்ருசசாமி தவாம் தாம ஸம்மூடசேதா:-யசசரேயஸ்யாந நிஶ சிதம் ப்ரூஹி தநமே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதிமாம த்வாம பரபநநம்" என்றிவ னர்த்தித்வமுணடாகையாலே அநயகருதயததைத தான ஏறிட்டுக கொண்டமாதரமே விவக்ஷிதமாகையாலும, புருஷகார கருதய மேறிட்டுககொள்ளுகிற வளவில அநய கருதயததை யேறிட்டுக் கொணடமையும் அதுதன்னை யர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக வேறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும, ஸவக்ருதயமேறிட்டுக கொள்ளுகிறவளவில ஆாததித்வ நிரபேக்ஷமாகச செயதவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என் கிற விது க்ருதயதரயததிலும் யதாயோக மநவயிக்கககடவது; ஆசாரய னஜஞாதஜஞாபநமபணண, பிராட்டி புருஷீகரிகக, வநது தன்னை யுபாயமாகப பறறினவனுக்கு அநிஷ்டநிவருததயாதிகளைப பணணிககொடுகக வமைநதிருக்க, இவையெல்லாவற்றையுந தானே யேறிட்டுக்கொணட து வைபவமிறே.

(ஏறிட்டுக கொள்ளுகையாலே மஹாபாரததது லுபாயவைப வஞ சொல்லிறறாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுககொண்டமையை பரதி பாதிக்கையாலே சொல்லிறறாய்த் தென்றபடி.

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15. அவ.—ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸா தாரண வைபவத்தை யருளிசசெயததா கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிசசெய்கிறார் மேல்.

மூலம். —15. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்வைபவ மாவது - தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவள வன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

வயா·—(புருஷகாரததுககு மென்றுதுடஙகி). தததநஸாதாரண வைபவஞசொலலுகையாலே புருஷகாரததையு முபாயததையும தனிததனியே உபாதாநமபணணி யருளிசசெயதார் கீழ, இது உபயதுக்கும ஸாதாரண வைபவ மாகையாலே (புருஷகாரத துக்கு முபாயததுககும) எனறு * தநதரே ணோபாதாநம பண்ணி யருளிசசெய்கிறார்; உபயததுக்கும அஸாதாரண வைபவம சொல லுகிற விடஙகளில் (இருவரையுந திருததுவது) இத்யாதியாலே ஸாபதமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும, (உபாய கருதயததையும தானே ஏறிட்டுககொள்ளுகையாலே) என்கையாலே, ஆரததமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொலலப்பட்டது. இஙகு உபயஸ்வரூப கதந பூர்வகமாக வைபவததை யருளிச செயகிறார்,

(தோஷததையும குணஹாநியையும் பாாதது உபேக்ஷியாத வளவன்றிககே, அஙகீகாரததுக கவைதன்னையே பசசையாககுகை) என்று. தோஷமாவது—† அகருதயகரணதி நிஷிததாநுஷடாநம, குணஹாநியாவது—‡ விஹிதாகரணம; இவை 'இரணடையும, 160 "மநோவாககாயை:" இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிசசெய்தாரிறே. 161 "இதமகுரு" 162 "இதமமாகார்ஷீ:" என்று விதி நிஷேதாதமகமான ஸாஸ்தரநதான் பகவதாஜஞா ரூபமாயிறே யிருபபது. 163 "ஸருதிஸ் ஸ்மருதிர் மமைவாஜஞா" என்று தானேயருளிச செயதானிறே. ஏவமபூத ஸாஸ்தரத்தில நிஷிததததைசசெயகையும, விஹிததததைச செயயாமையுமிறே.

அநாதிகாலம 164 "க்ஷிபாமி" 165 "நக்ஷமாமி" எனறும் பகவந நிக்ரஹததுக் கிலக்காயப போருகைககுக காரணம, (இவை இரண்டையும பார்தது உபேக்ஷியாத வளவனறிககே) என்றது -

* தநத்ரேண - சேரதது. † அகருதய கரணம - (சாஸ்திரங களில்) செயயவேண்டா மென்பதைச செய்கை. ‡ விஹிதாகரணம் - (சாஸ்திரங்களில செய்யென்று) விதிதததைச் செய்யாமை.

ஆஸ்ரயணோந்முகச் சேதநகதங்களான விவற்றைத் தாபித்து இவனை வேண்டோ மென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

(அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னையே பச்சையாகக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக்கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது தயாக்ஷாந்திகள், ¹பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம், ஈவடுபட்ட தரையில் புறக்கவாத பசு தன் கடையிலநின்றும விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்பத் தொன்றேயிது. இக்குணத்துக் கொப்பதொரு குணமில்லையிறே. ஆகையாலேயிறே 166 "நிகரில் புகழாய்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது, உடையவரும் 167 "அபார காருண்ய ஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்ய" என்று குணந்தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் 168 "ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே" என்றருளிறே. இவ வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈஸ்வரனிலும் பிராட்டிக்க் கதிஸயித்திறே யிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில, இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பக்ஷையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பாராக ளென்கை.

16. அவ—இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும், தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென், அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோ மென்றிருந்தால வருவதென் னென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—16 இரண்டு மிரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த் தத்தாம

வ்யா—(இரண்டு மென்று தொடங்கி). இரண்டு மென்கிறது - புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கையாவது) - இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு, இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆஸ்ரயணோந்முகனை யிவனை யங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக

¹ பச்சை - உபஹாரம்.

கில (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகையாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில்; தோஷம் வருகையாவது 169 "த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா" 170 "அகிலஜகந் மாதரம்" 171 "பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய" என்கிறபடியே-ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயும் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதி குணங்களைப்பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருஶ ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது - இவனுடைய து:க்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும், க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை. அதவா (இரண்டு முண்டாயத்தாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன - அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்—புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஈஶ்வரனையு முட்பட தோஷங் காணவொட்டாததான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈஶ்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. ஈஶ்வரனுக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக, அத்வேஷமே துடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய வங்கீகரியேன என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வ க்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணாமை. இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணாதிகளைப்போலே ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறவை யித்தனையிறே! விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான விவர்களுக்கு, அபிமுக சேதநரை யங்கீகரிக்குமளவில், தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே, இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாஶமில்லையிறே! ஆயிருக்கச் செய்தே இப்படியருளிச் செய்தது - இவ்வர்த்தத் தத்வமறியாத

வாகளுக்கு, ஆஸாயஞோமுக சேதநகநங்களான தோஷ குண ஹாநிகள் குலைவேணுமென்றிராமல அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக கவஶ்யகரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக

17 அவ —இபபடி, தோஷாதிகள் குலைநதாலொழிய அங்கீகரியோமெனறிருககில அதநலைக கவையிரண்டும வருமென்னுமிடம சொலலி, தோஷாதிகள குலைபபட்டனறோ நமமை யஙகிகரிதத தெனறிருக்கில இததலைககவை யிரண்டும வருமெனகிறா மேல.

மூலம்:—17 இரண்டுங் குலைநத தென்றிருக்கில் இத் தலைக்கிரண்டு முண்டாய்த்ததாம்.

வ்யா —(இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடஙகி). (இரண்டுங குலைநததென் றிருக்கையாவது) - இத்தனை நாளும நம்மை யங்கீ கரியா திருநதவாகள் இன்றஙகீகரிததது - நம தோஷாதிகள் குலை யபபட்டன்றோ! ஆகையால நமககவை குலைநததென் றநுஸநதித் திருக்கை. இபபடியிருககில (இத்தலைககிரண்டு முணடாகையாவது)- அக்ருதயகரணமும க்ருத்யாகரணமும வருகை. எங்ஙனேயென்னில்: இவவதிகாரிக்கு, அநாதிகால மஙகீகரியாதவர்க ளின்று நமமை யஙகீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுண ஹாநிகளிரண்டுங் குலைநதவாறேயன்றோ! என் றநுஸநதிககை அகருதயமாயிருகக, அத்தைச செயகையாலும; [172] "நீசனேன் நிறைவொன்று மிலேன்" [173] "அமர்யாதஃ" [174] "புததவாசநோச" [175] "அதிகாரமங நாஜஞாம" இதயாதிபபடியே-நமமுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிபபோதளவாக வொன்றுங குலைநததிலலை யென்றும், இபபடி யிருககசசெய்தே தோஷாதிகளே பசசையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்று மநுஸநதிககை க்ருத்யமா யிருகக அததைச் செய்யாமை யாலும் இரண்டும வருமிறே.

18. அவ —இபபடி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷாதிகள் பசசையாக வங்கீகரிததவிடமுண்டோ வென்னு மபேக்ஷயிலே, தத் ததங்கீகாரம்பெறற ராக்ஷஸிகளுடையவும அரஜுநனுடைய வும் தோஷாதிகளை தர்ஶிபபிககவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, பரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தாஶிபபிககிறா.

மூலம்:—18 ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

(ராக்ஷஸிகள்) என்று தொடங்கி. ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீமுதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும், பரஹிம்ஸை பணணப் பெறிலுண்

ணுதே தடிக்குமபடி பாகருதயா பாபசீலகளாய், பததுமாஸ மொருபடிபபட தர்ஜநப்தஸநம பணணி நலிநதுபோநதவாகளிறே; (இவாகள் தோஷம பரகஸிததம) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும தேஸததி லறியாதாரிலலை யென்றபடி. ஏவமபூதைகளான வர்களைக குறித்து, 176 "ராஜ ஸம்ஸ்ரய வஸ்யாநாம" 177 "பாபாநாம்வா ஸுபாநாமவா" என்று குறறத்தை குணமாக உபபாதிதது, திருவடியோடே மன்றாடி ரகூஷிககையாலே, தோஷமே பசசையாக வஙகீகரித்தமை பரவஸித்தமென்று கருதது.

குணஹாநி சொலலா தொழிநதது, தோஷம் பசசையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று கருத்து. இவாகள் தஙகளுககு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல நலிநது போருகிறவிடத்தில், இவளும நமமோபாதி யொரு பெண் பிறநதவளன்றோ! எனறாகிலும மறநது மல்பம நெஞசிரககமுண்டாதல, 178 "பவேயம ஸரணம் ஹி வ:" என்றதறகுப பின்பு நலிகிறவிடத்தில, ஐயோ! இபபடி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் நெஞசுளுககுதல செய்யாமை முதலானவை.

19. அவ—இபபடி தோஷப்ரவஸிததி அர்ஜுநன் பக்கலில்லாமையாலும, குணபரதையுண்டாகையாலும, இவனுககுதோஷமேதென்கிற ஸஙகையை யநுவதிததுககொண்டு ததோஷஙகளை தர்ஸிபபிககிறார்.

மூலம்:—19 ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனும், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனும், "கேஸவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுமிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேதென்னில்; பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வதபீதியும்.

வ்யா —(ஜிதேநதரியரி லென்று துடங்கி). (ஜிதேநதரியரிலதலை) என்றது - 179 "ஆபரணஸ்யாபரணம பரஸாதந விதே: பரஸாதந விஸேஷ: - உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரதயுபமாநம வபுஸ் தஸ்யா:" என்னும வைலக்ஷணயமுடைய ஊாவஸி வநது மேலவிழ, முறைகூறி நமஸ்கரிததுக கடகக நின்றவனுகையாலே, இநதரியஜயம பண்ணினரில தனககு மேற்படடா ரில்லாதவ னென்கை.

(ஆஸதிகாகரேஸரன்) என்றது - தாமாதர்ம பரலோக சேதநேஶவராதிகளுககு பரதிபாதகமான ஶாஸ்தரததில பராமாண்ய புததியுடையவாகளுககு முன் நடககுமவ னென்கை.

180 ("கேஶவஸ்யாதமா" என்று கருஷணனுககு தாரகனுயிருககிற) என்றது 181 "அாஜுநஃ கேஶவஸ்யாத்மா கருஷணஶசாத்மா கிரீடிநஃ" என்று அநயோநயம் பராணபூதரா யிருபபாகளென்கையாலே, இவனைப பிரியில கருஷ்ணன் தரிககமாட்டானென்னுமபடியபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை.

இபபடி யிருககிற (அர்ஜுநனுககு தோஷமேது) என்று ஶஙகை. (என்னில) என்றது - அநுவாதம.

தோஷங்கள் தன்னைச சொல்லுகிறது, (பநதுக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும வதபீதியும) என்று. இவறறில ஸநேஹ காருண்யங்கள் தோஷஙகளாகிறது - அஸ்தாநே கருதஙகளாகையாலே ; வதபீதி தோஷமாகிறது - ஸவதாமத்தில அதாமபுதயா வநததாகையாலே ; 182 "அஸ்தாநே ஸநேஹ காருண்ய தாமாதர்ம தியாகுலம" என்றிறே ஆளவநதா ரருளிசசெய்தது. 183 "தாமக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுதஸவஃ" என்கிறபடியே-யுத்தேசசையாலே இரண்டு தலையும வநதணிநது நின்றபின்பு யுததமே கர்த்தவ்யமாயிருகக, அததசையிலே, 184 "நகாஙக்ஷே விஜயம கருஷ்ண நச ராஜயம ஸுகாநிச-கிநநோ ராஜயேந கோவிந்த கிம்போகைர் ஜீவிதேநவா ஏஷாமாததே காஙக்ஷிதநநோ ராஜயம் போகாஸ் ஸுகாநிச - தஇமேவஸ்திதா யுததே ப்ராணாநஸ் த்யக்த்வா தநாநிச" இதயாதிபபடியே - இவாகளைககொன்று நாம் ஜீவிபபதொரு ஜீவநமுண்டோவென்று பநதுககள் பககலபண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ணவிருததமாகையாலே நிஷிததமிறே ; 185 "தாநஸமீக்ஷ்ய ஸகௌநதேயஸ் ஸர்வாந பநதூநவாஸ்திதாந - கருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதநநித மபரவீத்" என்னுமபடி - அத்தஶையில் பண்ணின காருண்யமும் பஶவாலம்பநத்தில காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. 186 "கதநநஜ்ஞேயமஸ்மாபிஃ பாபாதஸமாந நிவர்த்திதும் - குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் பரபஶயத்பிர் ஜநார்தந" என்று தொடஙகி 187 "அஹோபதமஹதபாபம் கர்த்தும் வயவஸிதாவயம்-யத்ராஜ்ய ஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுதயதாஃ" என்னுமளவும - ஸ்வவர்ணதர்மமான வதத்திலே அதாம புத்யா பண்ணின பீதியு மப்படியேயிறே.

20. அவ—இரண்டாம அபசாரம, இன்னமும பரதாந தோஷம வேறேயென்கிறார.

மூலம்:—20. த்ரௌபதீ பரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்.

வயா —(தரௌபதீ யென்றுதுடஙகி). முன்பு தரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிககிறபடியைக கணடிருககசசெயதே, சூதிலே தோற்றமையை நினைதது தாமபீதியாலே பொறுததிருநதாலும, 188 "கோவிநத புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம்" என்று கருஷணனை ஶரணம் புகுநதபின்பு பரிபவிககிறவளவில, பகவதாஶ்ரிதரைப பிறர் பரிபவிககககணடால ஶகதனாகில விலககவேணும் அஶகதனாகில இழவோடே யவ்வருகேபோகவேணும என்னும் விஶேஷ ஶாஸதர மாயாதையைப பாரத்ததல, தன்னளவில் கருஷணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதஙகளை நினைதது அவனை ஶரணம புகுநதவள் பரிபவபபடப பார்ததிருநதால அவன் முகத்திலே நாளைவிழிக்குமபடி என்! என்றுதல, சடககென வெழுநதிருநது விலககவிறே யடுபபது; அத்தைசசெயயாதே. முன்புதனையிற காட்டிலொரு விஶேஷமறவிருநதானிறே. இதுவேயாய்தது இவன் தோஷஙகளெலலாவற்றிலும் பரதாநமாக கருஷணன திருவுள்ளததிலே பட்டுககிடபபது. அதனைபபறற (கருஷ்ணாபிபராயததாலே பரதாநதோஷம) என்கிறது. தோஷததுக்கு பராதானயம கரௌராயத்தாலேயிறே. அலலாதவைபோ லன்றிககே, 189 "நக்ஷமாமி" என்னும்படியான தோஷமிறேயிது.

21. அவ—இததோஷததின் கொடுமையை யுபபாதிக்கிறார் மேல.

மூலம்:—21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக.

வயா.—(பாண்டவர்களையு மென்றுதுடஙகி). அனறிககே, இத்தோஷம் ஐவாககு மொவவாதோ, ஆனபினபு இதததலையையும நிரஸிததுப பொகடாமல வைத்ததென்னென்கிற ஶஙகையிலே யருளிச செயகிறாராகவுமாம. முறபடட ஸஙகதிககு, அர்ஜுநனையென்னாதே (பாண்டவாகளையும) என்றது - இததோஷம ஐவாககு

மொககுமென்று தோறறுகைககாக வென்று யோசிககககடவது; அநநதர ஸஙகதிககுத்தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவிதத துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங கண்டிருநதவிவாகளும நிரஸ நீயரென்கிறது-சமபநததாலே (நிரஸிகக பராபதமா யிருககவைத தது) என்றது—இவாகள் செயதகொடுமைககுத தலையையறுததுப பொகடவேண்டியிருகக பராணனோடே யிருககும்படிவைததென்ற படி. (தரௌபதியுடைய மஙகள ஸூதரததுககாக) எனறது - அவ ளுககபிமதமான மஙகள ஸூதரம போகாமைககாகவென்றபடி. விரிதததலை காணமாட்டாதவன் வெறுஙகழுததுக காணமாட்டா னிறே—இததால - ஆஸரிதரை பரிபவிததாரோபாதி அதுகண் டிருநதாரும நிரஸநீயராவ ரெனனுமிடமும், அவாகள் தாஙகளே யாஸரிதாககு விடவொண்ணாததொரு பநதமுடையாராகில் அவர் களுககாகவவனாலே ரகூஷிககபபடுவ ரென்னுமிடமும பரகடித மாயதது.

22. அவ—ஆனால, இப்படி நிரஸநீயனானவனுககு இழி தொழிலசெயததும பரமரஹஸ்யததை யுபதேஸிததும என் செயயவென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூலம்:—22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்யுபதேஸம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

வயா—(அர்ஜுநனுககிதயாதியால). தூதுபோயததது பொயச சுறறம பேசிசசென்று பேதமசெய்து பூசல விளைககைககாக, (ஸாரத யம பணணிறறு)—ஆயுதமெடுககவொண்ணாதென்கையாலே கொல லாமாககோல கொலைசெய்து பாரதபபோ ரெல்லாச்சேனையுமிரு நிலத்தவிக்கைககாக; (பரபதயுபதேஸம் பண்ணிறறு) 190 "நயோத ஸயாமி" என்றிருநதவனை 191 "கரிஷயேவசநநதவ" என்னபபணணி யுததே பரவருத்தனாககுகைககாக. இவையெல்லாஞ் செய்தது - ஸரணாகதையான விவள் ஸங்கலபததின்படியே துர்யோதநாதிகளை யழியசசெயது இவள்குழலை முடிபபிககைக்காகவிறே. ஆகையால அர்ஜுநன் றிறததில செயத தூத்யாதிதரயமும இவளுககாகச செய்தானென்கிறது.

(பாணடவர்களையும்) எனறு துடங்கி இவவளவும, கீழ்ச சொன்ன பரதாநதோஷ க்ரௌரய முபபாதிதமாய்தது. ஆக

விப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் ஶரணாகதையை பரிபவங்கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க 192 "ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ஶ்ருணு மே பரமம் வச:-இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்" 151 "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே" என்று - இவனளவி லுகப்புத்தோற்றவருளிச் செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை பாவஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன்றனக்கு குணஹாநி களாவன - 193 "தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ பாரத" என்றருளிச் செய்த போதே 194 "கரிஷ்யே வசநம் தவ" என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்ய மான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனை ஶரணம் புகுந்த வளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னு மநுதாபலேஶம் நெஞ்சிலில்லாமையும் துடக்கமானவை தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேஶம் பண்ணிற்று மிவ னுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீ கரித்தானென்னுமது கூடாதேயென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; இவன் கார்யார்த்தமாக விவனைக்குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகஞ்சுழியாமல் உகப் போடே செய்கையாலே. அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதி களை யேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சை யாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்தும் நின்று செய்கை முதலானவை யுண்டாகையாலே. (அறியாதவார்த்தைகளை) இத்யாதி யாலே - ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிறவித்தாலே-195 "அஸ்மாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும்-யத்யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத் வாச்யஸ் ஸுயோதந:" என்கிறபடியே - கார்யாகார்யஜ்ஞனான தான்போனா லல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைக் காகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாதென் கையாலே ஸாரத்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே, ஆஶ்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள் ஸூசிதம். இன்னமும்,

(ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும் - சரம ச்லோகத்தில் 196 "மாம்" 197 "அஹம்" என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே 198 "சரணௌ சரணம்" என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் - ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள், தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

23. அவ:—கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் மேல்.—அதில் பாரதத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே யொருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளும் பின்றிக்கே யிருக்க உபதேசிப்பானென், இதுக்கு தேசாதி நியமங்களில்லையோ என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—23 ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும் கால நியமமும் ப்ரகார நியமமும் அதிகாரி நியமமும் பல நியமமுமில்லை.

வ்யா:—(ப்ரபத்திக்கென்று தொடங்கி) ப்ரபத்தியாவது - பகவச்சரண வரணம். தேசநியமமாவது - புண்யதேசங்களிலே செய்ய வேணும், அந்யதேசங்களிலாகாதென்னுமது. காலநியமமாவது - வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும், அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது. ப்ரகாரநியமமாவது - ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது. அதிகாரி நியமமாவது - த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது. பல நியமமாவது - த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களில் இன்னபலத்துக்கிது ஸாதநம், அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால * ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாகவரு மதிசயாதிசயங்களை

* ஸாத்குண்யம் - உத்கர்ஷம், வைகுண்யம் - அபகர்ஷம்.

யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்கு மளவில் ஶுத்தாஶுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப் போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய ஶுத்தா ஶுத்த விபாகமறத் தன்னோடே அந்வயிக்கலாம்படி யிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமா யிருப்பதொன் றாகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பல விஶேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்றுமி துக்கில்லை யென்கிறது. 199 "நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:- நதேஶகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோஹ்யய மபேக்ஷதே ; ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விஶஶூத்ரா: ஸ்த்ரியஶ்சாந்த்ர ஜாதய: - ஸர்வ ஏவப்ரபத்யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்" என்று-ப்ரபத்திக்கு தேஶகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும், 200 "ப்ரபத்தே: க்வசித்ப்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே - ஸா ஹிஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா" என்று - பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

24. அவ — இவை யில்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள் தானிதுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—24 விஷய நியமமே யுள்ளது.

வ்யா.—(விஷயநியமமே யுள்ளதென்று). அதாவது - இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே.

25. அவ — இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னையெதுக்குத்தா னிவையெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—25 கர்மத்துக்கு புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதி காலம் ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிக ரென்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்.

வ்யா.—(கர்மத்துக்கென்று துடங்கி). கர்மமாவது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன - ஶாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா * அபிஹிதங்களான தேஶங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிற

* அபிஹிதங்களான - சொல்லப்பட்டதான.

விடத்தில், ஆதிபதத்தாலே - க்ரீஷ்ம ஶரச்சக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது; 201 'வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" இத்யாதிகளாலே - காலநியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத ப்ரகாரங்களாவன)-ஶௌசாசமந ஸ்நாந வர்த ஜபாதிரூபேண அவ்வவ காமங்களுக்கு அநுகுணமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது - உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே; இதுதான் - க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேஶித்வ வேதவேதாங்க யுக்தத்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்) என்றது - நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி.

26. அவ.—ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதம தேஶகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—26 " ஸ ஏஷ தேஶ: கால: " என்கையாலே யிதுக்கு தேஶ கால நியமமில்லை.

வ்யா.—202 ("ஸஏஷ") என்று தொடங்கி. 203 "பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண: - அதேஶகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா ஶங்க்யதா மயம்" என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான் மஹாராஜா பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தை தூஷிக்கிற திருவடி, 203 "அதேஶ காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண: - விவக்ஷாசாத்ரமே ஸ்தியம் தாந்நிபோதயதாமதி; 202 "ஸஏஷ தேஶ: காலஶ்ச பவதீஹ யதா ததா - புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி; தௌராத்மயம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி - யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருஶம் தஸ்ய புத்தித:" என்று - ராவணனுலே அவமாநிதனாய ஸவநிகாஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஶரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேஶத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விஶேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகாநின்றது, அவன் வருகிறவளவில யாதொரு தேஶத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேஶமும் அந்த இதுவே காலமுமாய

- க்ருஹமேதித்வம - க்ரஹஸ்தனுகை.

யாதொருபடி அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தமஃப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில், ஸத்வோத்தராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற தேவரீரை பரப்யராக புத்திபண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய வகருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத்பலமான தேவரீர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களை ந்யாயாஸேந வழிக்கவல்ல தேவராணபிள்ளைத்தனத்தையுங் கண்டால், விபீஷணனவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாய்யத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிதுஸத்ருஶம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவஶுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஶரணம் என்று வந்த தேஶகாலங்களில் குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேஶமும் காலமும் என்று, ஶரணாகதி தாமஜ்ஞனான திருவடி நிரூபிக்கையாலே, ப்ரபத்திக்கு தேஶகால நியமமில்லை யென்கை

27. அவ:—இதுதான் ப்ரபத்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார்.

மூலம்:—27 இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுவ்யக்தம்.

வ்யா.—(இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி). ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேஶ்வரனுக்கத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்த ரோத்க்ருஷ்டதயா 204 "த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந" என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நாகயமாயிறே த்வயமிருப்பது; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறார்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் - ஏதேனுமொரு தேஶத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொருஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாஶ்ரயண ருசி விளைந்தால், 205 "சஞ்சலம் ஹி மநஃ" 206 "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" என்கிற

படியே - சூறுவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு, தளமாக அங்குரித்து 207 "க்ஷணபங்குரையான ருசி திருவதுக்கு முன்னே, தத்தத்க்ஷணத்திலே யாஸ்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேஸகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்றுமென்கிறார்.

28. அவ:—ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார்மேல.

மூலம்:—28 ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிட மெங்குங் காணலாம்.

வ்யா:—(ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி. (எங்குங் காணலாம்) என்றது-இத்தை †அநுஷ்டிப்பார் ‡ஸ்ரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங் காணலா மென்றபடி.

29. அவ:—அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—29 த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது.

வ்யா:—(த்ரௌபதி). இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது- *துஸ்ஸாஸநாக்ருஷ்டையாய ஸபையில் வருகிறபோது 208 "ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம நதுமாமநேது மாஹஸி - குருணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹ முத்ஸஹே" என்னும்படி யஸ்நாதையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால - ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்றவிடத்தில், நீசரென்கிறது - 209 "நெடுநகையை நினையாதார் நீசர்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்த 210 "ஸௌரிசிந்தா" விமுகரான ஹேயரை. 211 "விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம:" 212 "விப்ராத் த்விஷட் குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம்" என்று பகவத் விமுகரை ஸ்வபசாதமராகச் சொல்லிற்

*துஸ்ஸாஸநாக்ருஷ்டையாய - துஸ்ஸாஸநனால் இழுக்கப்பட்டவளாய். † அநுஷ்டிப்பார் - த்ரௌபதி. ‡ ஸ்ரவிப்பார் - அர்ஜுநன்.

றிறே ; அதுக்குமேல், ஶாரஜ்ஞதையை பரிபவித்தும் ஶாரஜ்ஞரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும் போருகையாலே, 213 "ஶ்ரோத்ரியஸ் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்" என்கிற காமசண்டாளரிறே ஞை கலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே - நீசஸ்பருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான ஶக்தியும் நீசஸகாஶத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால் - ப்ரபத்தி ஶ்ரவணம் பண்ணும் போது நீசமத்யத்தி லாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

30. அவ.—இத்தால் பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

மூலம்:—30 ஆகையால் ஶக்த்யஶக்திக ளிரண்டுந் தேடவேண்டா ; இருந்தபடியே யதிகாரி யாமித்தனை.

வயா·—(ஆகையால்) என்று தொடங்கி. (ஆகையால்) என்றது - அநுஷ்டாந தசையிலும் ஶ்ரவண தசையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (ஶக்த்யஶக்திக ளிரண்டுந் தேடவேண்டா) வென்றது - ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில் அஶக்தனாயிருக்குமவனுக்கு ஶக்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ஶக்தனாயிருக்குமவனுக்கு அஶக்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டாவென்றபடி. அஶக்தி தேடவேண்டா வென்றது - கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும் அஶக்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அஶக்திதா னிதுக்குவேணுமோ வென்று ஶங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது - ப்ரபதநகாலத்தில் அஶக்தனாதல் ஶக்தனாதல் யாதொருபடி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந தச்ச்ரவண தசைகளில் தந்தங்களாக ஶக்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அஶக்தியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

31. அவ:—இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூலம்:—31 இவ்விடத்திலே, வேல்வெட்டிப் பிள்ளைக்கு பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா —(இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - வேலவெட்டிபிள்ளை, [214] "பெருமாள் கடலை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில பராங்முகதவாதி நியமோபேதராய் ஶரணம புகுருகையாலே, இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திககும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ" என்று நமபிள்ளையைக கேட்க; [[215] "பெருமாள் பககல கண்ட நியமம் இவவுபாயத்துக குடனவந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிகரஹம பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவததாலே வந்ததித்தனை; பெருமாள் தமககு [216] "ஸமுத்ரம ராகவோ ராஜா ஶரணம கந்துமர்ஹதி" என் றுபதேஶித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணாழவானிறே, அவன்றான் பெருமாளை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில கடலிலே யொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இததால சொல்லிற்றாய்த்தது - பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ஶயராய் ஆசார பரதந்த்ரராயிருக்கையாலே தமமுடைய நியமங்களோடே ஶரணம புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே நின்றநிலையிலே ஶரணம புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸமபாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸமபாதிக்க வேண்டா, நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது"] என்றருளிச செய்த வார்த்தை.

32. அவ —அநந்தரம, அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிபபதாக தஜ்ஜ்ஞர் ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்:—32 அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளும், த்ரௌபதியும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும், துடக்கமானவர்கள் ஶரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமமில்லை.

வ்யா:—(அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார், (தர்மபுத்ராதி

களுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது - 217 "த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்" என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; 218 "ஸங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத - கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷமாம் ஸரணாகதாம்" என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும்; 219 "ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷிபி: - த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ, ஸரணங்கத:" என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும், 220 "ஸோஹந்தே தேவ தேவேஸ நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌந்ச ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீதமே" என்று திர்யக்யோநிஜனாய் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும்; 221 "பரமாபத்மாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம் - ஸது நாகவரஸ் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:" என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும்; 222 "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித: - த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாராம்ஸ்ச ராகவம் ஸரணம்கத:" என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; 223 "பாஹும் புஜகபோகாப முபதாயாரி ஸூதந:-அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிஸிஸ்யே மஹோததே:" என்று ஸர்வ ஸரண்யரான பெருமாளும்; 224 "ஸப்ராத்ருஸ் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: - ஸீதாமுவாசாதியஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்" என்று அக்கரையராய் தொடர்ந்து அடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே- 225 "ஸோஹம்த்வாம் ஸரணம் அபாரமப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித் - ஸம்ஸார ஸ்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிணத தாம்நி ஸாபிலாஷ:" என்று முசுகுந்தனும், 226 "மூடோயம் அல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் நமயிப்ரஸங்கி - இத்தம் க்ருபாங்குருமயி ப்ரணதேகி லேஸத்வாம ஸ்தோது மம்புஜபவோபிஹி தேவநேஸ:" என்று க்ஷத்ரபந்துவும், 227 "பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ" என்று மாதவியும், 228 "தம் ப்ரபிந்ந ஸிரோக்ரீவமாஸயேப்ய: ஸ்ருதஸோணிதம் - விலோக்ய ஸரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்ந்யோ மதுஸூதநம்" என்று காளியபத்நிகளும், 229 "பரஞ்ச பரவந்நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா: - ஸரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணா:" என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், 230 "ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ: - ஸரண்யம் ஸரணம் யாதா ராமம் தஸரதாத்மஜம்" என்று

ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும, முதலாயுள்ளவாகளெலலாரும் ஶரணம புகுருகையாலே, பரபததிககினறு ரதிகாரிகளென்றொரு நியதி யிலலை ; ருசியுடையாரெலலாருமு அதிகாரிக ளெனகை.

33. அவ —அநநதரம், பல நியமாபாவபரஸநததை யநுவதிக கிறார்.

மூலம்:—33 பல நியமமின்றிக்கே யொழிநதபடி யென்னென்னில்? தாமபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம், த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம், காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு பலம் கைங்கர்யம், ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்கு பலம் ராமப்ராப்தி, பெருமாளுககு பலம் ஸமுத்ர தரணம், இளையபெருமாளுக்கு பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

வயா:—(பல நியமமின்றிககே யொழிநதபடி யென்னென்னில) என்று. அதுக குததர மருளிசசெய்கிறார, (தாமபுதராதிகளுககு பலம) என்று துடஙகி. இததால - கீழ அதிகாரி நியமாபாவாததுக குடலாகக காடடபபடட தாமபுத்ராதிசள் துடககமான பரபத தாககளானவர்கள், ராஜயார்ததமாகவும, வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், பரா ணாததமாகவும, கைஙகாயாாததமாகவும, ராமபராபதயர்த்தமாக வும, ஸமுதரதரணாத்தமாகவும, ராமாநுவருத்யாததமாகவும் பர பததி பணணுகையாலே, பரபததிககு பலநியமமிலலை யெனற தாயதது.

34. அவ.—ஆக, பரபததிககு தேஶகாலாதி நியமாபேக்ஷை யிலலையென்ற பரதிஜஞையை யுபபாதிததார் கீழ ; (விஷயநியமமே யுளளது, என்ற பரதிஜஞையை உபபாதிககிறார மேல.

மூலம்:—34 விஷய நியமமாவது - குணபூர்த்தியுள்ள விடமே விஷயமாகை ; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

வயா.—(விஷய நியமமாவது) என்று துடஙகி. (குணபூாத்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) எனறது - பரத்வாதிக ளாநதிலும

வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷய மாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளதெங்கே யென்ன, (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். 231 "அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேஸதஸ் ததா - உக்தா குணா நஸக்யந்தே வக்தும் வர்ஷ ஸதைரபி" என்று - ஸவ்தஸ ஸர்வஜ்ஞனதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாம் படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தியிருப்பது.

35. அவ —இக்குண பூர்த்தியுள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்:—35 ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

வயா:—(ஆழ்வார்கள்) என்று துடங்கி. 27 "மயர்வறமதி நலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம் * கரதலாமலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இப்படி யிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்யத்வராதிஸயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில், பல விடங்களிலும அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று, ஸ்தலாந்தரத்தில கவாசித்கமித்தனையிறே. எங்ஙனே யென்னில? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான நம்மாழ்வார், 232 "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" 233 "கழலகளவையே சரணாகக் கொண்ட" 234 "நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" 235 "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று இப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே ஸரணம்புக்கது.—திருமங்கை யாழ்வாரும், 236 "வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்" 237 "விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்" 238 "காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே" 239 "ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தேன், அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே" என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று.—மற்றையாழ்வார்களுக்கு மிப்படி தத்தத ப்ர

* கரதல ஆமலகமாக - உள்ளங்கையில நெல்லிக்கனியாக.

பந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (பரபத்தி பண்ணிற்றும) என்கிற விநத ச ஶபதத்தாலே - (பூரததியுளளதும்) என்று கீழ்ச சொன்னத்தை ஸமுச்சயிககிறது.

36. அவ'—இபபடி யிவவாழவாரகள் பரபத்தி பணணுமிடங் களில பரதவாதிகளெல்லாமிருகக ஆாசசாவதாரததிலே பணணு கைககடி - இதின் குணபூரததியிறே; அநத குணபூர்த்தி தன்னை ஸபரமாணமாக வருளிசசெய்கிறார மேல.

மூலம்:—36 பூர்ணமென்கையாலே எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

வயா'—(பூரணம்) என்று தொடஙகி. (பூரணமென்கையாலே) என்றது - 240 "பூர்ணஸ்ய பூரணமாதாய பூரணமேவாவஶிஷ்யதே - ஸாவம பூரணம் ஸஹோம்" என்று ஶருதிசொலலுகையாலே யென்றபடி. (எலலா குணஙகளும புஷ்கலங்கள்) என்றது - ஆஶரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணஙகளோடு கார்யாபாதகஙக ளான குணஙகளோடு வாசியற ஸகல கலயாண குணங்களு மிவ் விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி.

37. அவ:—ஆனால, 241 'வாஸு தேவோஸி பூர்ண:" என்கிற பரதவததிற காட்டில இங்குததைக கேற்றமெனனென்ன வருளிச செய்கிறார்.

மூலம்:—37 ப்ரபத்திக் கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப் யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாஶிப்பதிங்கே.

வ்யா:—(பரபத்திககு) என்று தொடஙகி. (ப்ரபததிக கபேக்ஷிதங்களான) என்றது - உபாயமாகப பற்றுமிடத்தில வேண்டுமவை யான வென்றபடி. (ஸௌலபயாதிகளாவன) - கண்டு பறறுகைக் குறுப்பான ஸௌலபயமும், மேன்மை கண்டகலாமைக குறுப பான ஸௌஶீலயமும், கார்யஞ் செய்யுமென்று விஶவஸிக்கைக் குறுபபான ஸவாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக் குறுப் பான வாதஸல்யமும், 242 "நிகரில் புகழாய" இத்யாதியாலே - இந நாலு குணதததையுமிறே ஆழ்வா ரருளிசசெய்தது.

(இருட்டறையில் விளக்குபபோலே பரகாஶிப்பதிஙகே) என்றது - பரத்வத்தில் இககுணங்களெல்லா மூண்டா யிருக்கச்

செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே, பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாஶமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமான விடத்தில் † தண்மைக் கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே அத்யுஜ்வலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணங்கள் ப்ரகாஶிப்பது; அங்குள்ளாரும் ஶீலாதி குணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம் முன்னாகவருளிச்செய்தது - கண்டுபற்றுகைக்குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

38. அவ—"இக்குணங்கள் ப்ரகாஶிப்பதிங்கே" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—38 பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களை தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்.

வ்யா—(பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி. (பூர்த்தியாவது) - அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம், அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) * ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - ஆஶ்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாகை. [243] "ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல: - ஸ்நாநம் பாநம் ததாயாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி:; ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோப்ய ஸ்வதந்த்ரோ யதாததா - ஸர்வஶக்திர்ஜகத்தாதாப்யஶக்த இவசேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே. [244] "ஆச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:" என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர். தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார். (தன்னைய நாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது - தானிப்படி ஸௌலப்யவந்து நின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப்பெற்றோம். என்று விரும்பி மேல்விழுகை யன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாத

* ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதி மத்த்வம் - ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் தன்வஶமாக வுடையவன். † தண்மை - தாழ்மை,

வளவன்றிக்கே, அவர்களையொழியச்செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே - ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே - ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றாநின்றதிறே.

அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதானமான ஸௌலப்யத்தையே யோட்டவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தைத் தாம்பிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்ய ஸந்நிதிபண்ணுகிறவளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக்கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே, 245 "ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹ மாத்மநாம் பததாமத: - பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ்ஜ்யாயாம்ஸ்சைவோத்தரோத்தர: - ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:" என்று பரத்வாதிகளைந்திலும் ஸௌலப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்திற்காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்ய மதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக் கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

39. அவ.—பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தாம்பிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்.—39 பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—(பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி. த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந்தன்னிலே

யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலே யாயத்து - கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும். 246 "கட்கிலீ" என்கிறபடியே - கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துப் புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாயத்து இவனுக்கும் 247 "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரிய ஆரமுது" என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பாலப்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி † அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபகமான பாற்கடல்போலேயாயத்து இவனுக்கும் 248 "பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்" என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது, சென்றுகாண வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். பரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிக்க ஸுபஜீவ்யமாய் பாஸ்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலே யாய்த்து 249 "மண்மீதுழல்வாய்" என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆஸ்ரயணீயமாய பிற்காலத்திலுள்ளானை யிவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயத்து இவனுக்கும் தேஸ கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி "நிற்கிற 249 - 1 பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்."

250 "பௌமநிகேத நேஷ்வபி குடீ குஞ்ஜேஷு" என்கிறபடியே-பல்லிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கும்படியை நினைத்திறே, (மடுக்கள் போலே) என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச் செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும், (அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே) என்கிறது.

---

* கொட்டு - மண்வெட்டி. குந்தாலி - கல்வெட்டும் ஓர் கருவி.
† அதிவிப்ரக்ருஷ்டம் - அதிக தூரம்.

40. அவ—இப்படி ஆஶ்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸுலபமாயிருக்குமளவே யன்று, ருசி ஜநகத்வாதிகளும் இவ்வாசசாவதாரத்துக் குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல.

மூலம்:—40 இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் . திருத்த வொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய், ருசி பிறந்தா லுபாயமாய், உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால போக்ய முமா யிருக்கும்.

வ்யா—(இதுதான) என்று தொடங்கி. ப்ரகருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுடகொண்டு, (இதுதான) என்றுபராமர்ஶிக்கிறார். (ஶாஸ்தரங்களால திருதத வொண்ணாமையாவது) - ஹிதாநுஶாஸநம பண்ணுகிற ஶ்ருதி ஸ்மருத்யாதி ஶாஸ்தரங்களானவை, அருசி பிறக்கும்படி இதரவிஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும, ருசி பிறக்கும்படி பகவத விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும உபதேஶித்தாலும, அவற்றாலிதர விஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. து்ர்வாஸநாபலம் உபதேஶத்தை நிரர்த்தகமாக்கி விடுமிறே; [251] "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நருணாம் - தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேஶோ நிரர்த்தக:" என்னக் கடவதிறே.

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப போருகையாவது)- [252] "சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து - புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி" என்றும, [253] "சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் - காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த" என்றும், [254] "மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை" என்றும சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், [25] யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை மேற்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில முகமவைக்க இசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படி போரும் சேதநர்க்கு, (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது) - [255] "போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தி

யில் புகுந்து தன் பாலாதரம் பெருக்கவைத்த வழகன்" என்கிற படியே - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்து, கண்ட கண் மாறவைக்கமாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசி பிறந்தா லுபாயமாகையாவது) - இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்ஶநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவநந்தரம், [256] "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமா யிருக்கையாவது) - தன்னை யுபாயமாக பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக் கொரு தேஶ விஶேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே, [257] "அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் 'மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்றும், [258] "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே - நிரதிஶயபோக்யமா யிருக்கையாலே, தானே யுபேயமுமா யிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதா னுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அதைப் பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ் விஷயத்திலே யெல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விஶேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேக்ஷித குணங்கள் விஶதமாகப் ப்ரகாஶிப்பது இங்கேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிக ளோரொரு ப்ரகாரத்தாலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால் - உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழிய மாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள வர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்றதாய்த்து.

41. அவ—(ப்ரபத்திக்கு தேச நியமம்) என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் - உபாய வர்ணநமிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும் விஷய நியமமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான வதிகாரி விசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—41 இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

வயா—(இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று. அதாவது - ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான விபவர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள், ப்ரபத்த ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

42. அவ—அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—42 அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்தி விவசரும்.

வயா—(அஜ்ஞரும்) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞராகிறார்) - பகவல்லாபத்துக் குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம அசக்திக்கு முபலக்ஷணம். (ப்ராப்காந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச் செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்)- ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், பகவ தத்யந்த பாரதந்த்ரமான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்குமபடிக் கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தி யுடையவர்கள். (பக்தி விவசராகிறார்) - ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்கக் க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள்.

43. அவ.—இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்னாரென்னு மிடங்காணலா மிடமுண்டோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—43 அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள், பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

வ்யா—(அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது - இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தில் விழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே ந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று - ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது - உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாஶகமென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்ஶநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபாரரானவர்களென்றபடி. (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்)-நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது - பகவத்ப்ரேம ப்ரகர்ஷத்தாலே, 259 "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" என்றும், 260 "இட்டகால் இட்டகை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - ஶிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக் காளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பாரவஶ்யாத்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப்போகாதென்னுமிடம், 261 "உன்னைக் காணும்வாவில் வீழ்ந்து நானெங்குறந்தேனுமல்லேன்" என்றும், 262 "என் கொள்வன்" என்கிற பாட்டிலும், ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

44. அவ—இப்படி யஜ்ஞாநாதிகளொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமென்னதென்கிறார்.

மூலம்:—44 இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்ற.

---

* பகவதி - பகவானிடத்தில், ந்யஸ்த - வைக்கப்பட்ட, பார் - பாரத்தையுடையவர்கள்.

வயா —(இப்படி) என்று தொடங்கி. அதாவது - அஜ்ஞாந பக்திகளும ஸ்வரூபயாதாத்மய ஜ்ஞாநமும பகவத் பக்தியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவர்க்கு மநவய முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றி லோரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்க லுறைத்திருக்கை யாலே யென்கை.

இததால - முற்பட்டவர்கள்பக்கல், ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும குறைநது அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; நடுவிலவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாந மல்பமாய பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; பிற்பட்டவர்கள பக்கல், அஜ்ஞாந மதயல்பமாய் ஸ்வரூப ஜ்ஞாந முங குறைவறறிருக்கச் செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும; ஆகையால, எல்லா மெல்லார பக்கலிலுமுண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச் செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபத்தி ஹேது வென்றதாயத்து. இந்த யோஜனைக்கொரு குறை யுண்டு. 27 மயர்வற மதிநலம பெற்ற வாழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ள வேண்டி யிருக்கையாலே. ஆனாலென் செய்வதெனனில, (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிறவிதை அநுஸந்தாந பரமாக்கி யோஜிக்குமளவில் இவ்விரோதமில்லை; அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு - அஜ்ஞாநாஶக்திகளும ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற விமமூன்றினுடையவு மநுஸந்தாநம் மூவர்க்கு மேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும இவற்றி லோரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக்கு ஊற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது - அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதி த்ர யாநுஸந்தாநமும் மூவர்க்கு முண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக்கு அநந்யகதிகளாய் ப்ரபத்தியி லிழிகைக்கு ஹேதுவாக வநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவு சொன்னவர்களுக்கும, ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸந நிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம கூடும்; பிறபட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே, அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் நைசய நிபந்தநமாயித்தனை.

45 அவ—இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார்.

மூலம்:—45 இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

வ்யா:—(இம் மூன்றும்) என்று தொடங்கி. (மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது - ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாஸக்திகளுக்கு மூலம் கர்ம நிபந்தநமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்த்வத்தைப் பற்றிவரும்; இதர ஸாதநங்கள் ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்கு குடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப் பற்றிவரும், ஒன்றையுமடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரண சைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்தி விவ்ருத்திக்குக் காரணம் 263 "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமாமேனி" என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே, பக்திபாரவச்யம் பகவத் தத்த்வத்தைப் பற்றிவரு மென்றபடி.

46. அவ—அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலும் மந்வய முண்டாயிருக்க, ஒரோன்றே ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங்காணலா மிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—46 264 "என்னான் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்று முண்டு.

வ்யா:—(என்னான்) என்று தொடங்கி. அதாவது - எம்பெருமான் தம்முடைய வார்த்தை கண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக்கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தநதோமே என்னில், நீதந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அபராதமென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அது தன்னை யநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தா

யாகில், பகதிரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத தருகையாலே யொன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பகதி பாரவஶ்யனை நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வாராக்கு விவக்ஷித மாகையாலே இவ்விடத்திலே இம மூனறு முணடென்கை. ஆகை யால இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருதது.

47. அவ — ஆறு லிமமூன்றும அவ்விடத்தில பரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன ?

மூலம்:—47 அங்கொன்றைப் பற்றியிருக்கும்.

வ்யா —(அங்கொன்றைப பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார். அதா வது - அவ்விடத்தில பரபத்தியானது மூனறிலும் வைத்துக கொண்டு ஊன்றி யிருக்கிற பகதி பாரவஶ்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப பற்றி யிருக்கு மென்றபடி.

48. அவ — இநத ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் பரபத்திகளில முக்யமேதென்ன ?

மூலம்:—48 முக்ய மதுவே.

வ்யா —(முக்யமதுவே) என்கிறார். அதாவது - பகதி பார வஶ்யமடியாக பரபத்தி பண்ணுமிடத்தில பராபயருசி கணணழி வற வுண்டாகையாலே, அதுவே முக்ய மென்றபடி.

49. அவ — இவ்வதிகாரி த்ரயத்துக்கும பரமாணமுண்டோ வென்ன? பரதமம், பட்டா ருளிசசெய்தொரு ஶ்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார்.

மூலம்:—49 "அவித்யாதঃ" என்கிற ஶ்லோகத்திலே யிம் மூன்றும் சொல்லிற்று.

வ்யா:—(அவித்யாதঃ) என்றுதுடஙகி. 265 "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதிகதி மந்யா மவிதுஷாம் - கதிர்கம்யஶ்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வய மநோ ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாந ஶௌநகமுநிঃ" ["இஶ்ஶ்லோகாரத்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "பரபத்திக கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும ஸர்வஜ்ஞரும பகதிபரவஶரு மென்று த்ரிவிதமாக பட்ட ருளிச்செய்தாரிறே" என்றுதுடஙகி, "அஜ்ஞனாகிறான் - பகவல்லாபத்துக்குத தன்பக்கலில ஜ்ஞாந

ஶக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் - தேஶகாலவஸ்துக்களால பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தையுடையவனீஶ்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவஶனாகிறான் - ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே யடைவுபட வநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன், இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறுபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள், இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன்" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீஶௌநகபகவான் வ்யாக்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்] என்று * ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில, ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ஶ்லோகத்தில, பகவதநந்ய ஸாத்யத்வஜ்ஞாநம் ப்ரபத்திஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால, இரண்டும ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வபூர்வகமான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும். கீழுமிது தானே யர்த்தமானாலோவென்னில, ஒண்ணாது; (இம்மூன்றும மூன்றுதத்வத்தையும பற்றிவரும) என்றத்தோடு சேராமையால.

50 அவ—அநந்தரம், இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய ஆப்ததமையான பிராட்டி, லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார்

மூலம்:—50 "இதம் ஶரண மஜ்ஞாநாம்".

வ்யா—(இதம ஶரணமஜ்ஞாநாம) என்று. 266 "இதம் ஶரணமஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம - இதந்திதீர்ஷதாம்பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்" இந்த ஶ்லோகத்தில், "இதம்" என்று பராமர்ஶிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன ஶரணாகதியை. 267 "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம ஸ்திதிமாஸ்திதா ஶரணாகதி ரகார்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ" என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது. † (இயம் என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேஶமன்றிக்கே, "இதம" என்ற நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் ஶரணஶப்த விவக்ஷையாலே.) இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச்சொல்லுகையாலே, மேலபக்திபரவஶரைச்சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். "இதந்திதீர்ஷதாம் பாரம்" என்

* ஆச்சான் பிள்ளை - பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

† குண்டலித வாக்யம் க்வாசித்கம்.

றது - சட்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையை யுடையராகவென்றபடி. “ஆநந்த்ய மிச்சதாம்” என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதாராகவென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய * பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவஶ்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில் அஶக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், † விளம்பாக்ஷமதைக் குடலான வாகாரத்தை இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அஶக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில், அதிகாரித்ரைவித்யம் ஸ்தாபிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத்தட்டில்லை. 265 “அவித்யாத:” என்கிற ஶ்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச்சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னாப்போலே.

51 அவ — ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார் கீழ், இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவஶ்ய ப்ரபத்தியே முக்யமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டைக்குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—51 பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதா யிருக்கும்.

வ்யா.—(பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி. (பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது) - கரணஶைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்நக்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக வத்யவஸித்து, அவன்வரவு பார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று - ப்ரபத்தி

---

* பூமா - அதிகம்.

† விளம்ப அக்ஷமதை - காலதாமதத்தை பொறுக்காமை.

யைச் சொல்லுகிறது. தாதருஸாவஸ்தை பிறந்தால் பரபத்தி குலைகையாவது. 268 "என்னான்செய்கேன்" என்று ஸ்வபரவருத்தியிலந்வயமற்று பகவதேகஸ்தபராராயிருக்கு மிருப்புகுலைகை.

52. அவ—இப்படி பரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம விளக்குமதத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம்:—52 தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

வயா:—(தன்னை) என்று துடங்கி (தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது) - 269 "காறைபூணும்" இத்யாதியிற்படியே - அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது - பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டுமென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது) - அரைக்ஷண மவனை யொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத்தாலே 270 "போகு நம்பி" 271 "கழகமேறேல நம்பி" என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும் - 268 "என்னான் செய்கேன்", என்றும், 272 "தரியேனினி" என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு பரதிகோடியை விளக்கு மென்றபடி ஆகையாலே, பரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வபரவருத்யாதிகளி லிழிகைக்கடி - பக்தியினுடைய வவஸ்தா பேதமென்று கருத்து.

53. அவ—(தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று - எம்பெருமான் வருகைக் குடலாக க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை யுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—53 இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், கல்யாண குணங்களிலும், திருச்சரங்களிலும், திரு

நாடகங்களிலும், திருக்குழ லோசையிலும்
காணலாம்.

வ்யா.—(இந்த) என்று துடங்கி. (இந்த ஸ்வபாவ விசே
ஷங்கள்) என்று - கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிற
தன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளென்றபடி. அவை
யாவன - அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே,
அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாயத் தோற்றுகையும்,
பாதகமாயத் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. 273
"கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவிகாத்திருப்பேனே" என்று தாரக
மாகவும், 274 "வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்"
என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - கல்யாண குணவிஷய
மாகவும், 275 "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி
யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், 276 "சரங்
களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே-
திருச்சர விஷயமாகவும்; 274 "திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்
கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், 275
"கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவுஞ்
சொல்லுகையாலே - திருநாம விஷயமாகவும்; 276 "எங்களுக்கே
யொருநாள் வந்தூத வுன குழலின்னிசை போதராயே" என்று
தாரகமாகவும், 277 "அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ" என்று
பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருக்குழலோசை விஷயமாக
வும் காணலா மென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாண குணாதி
கள் தாரகமாயத் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது -
அநுபோக்தாக்களான இவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்
களாலேயிறே; அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே.
ஆகையால், பக்த்யவஸ்தாபேத ஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசே
ஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலா மென்கிறது.
குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்
தில் இரண்டு மொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்
வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய
பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும்,
அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விட

ததி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. 276 "சரங்களே கொடி தாயடுகின்ற" என்கிற விது பராஜித ராக்ஷஸா பாசுரமன்றோ, அத்தை 275 "சரங்களாண்ட" என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லலாமோ வென்னில; ராமவிஜயம தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய, தோற்ற ராக்ஷஸா தலைபிறந்து, பிராட்டிமார் தலை பிறந்து பேசுமாபபோலே, தாமான தன்மை தோற்றுதே தோற்ற ராக்ஷஸா பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறு ரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வயாக்யாநம பணணி யருளுகிற வாசாரயாக ளருளிச்செயவது. ஆகையால, தமமுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத்தாலே தத்வஸ்தாபநமானபினபு திருச்சரங் கள் பாதகமாய்த்ததும தமக்கேயாய்த் தோற்றிப பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப பேணவும் பண்ணும தரிக்கவும பண்ணும) என்ற விவை யிரண்டாலும - அவனதானே வருமளவும் தரியாமல வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப பணணுவது, வரக்கொள்ள ப்ராணய ரோஷத்தாலே தள்ளித தரித்திருக்கப பணணுவதாம் படியையிறே சொல்லிறது; இபபடி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளக்கு மெனனுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங காணலாமோ வென்ன வருளிச்செயகிறா, (இந்த) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படிபபட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், 273 "கோவிந்தன் குணம பாடி" என்று துடங்கி, கீழசொனனபடியே ஒரு தலையிலே தாரகமாகப பேசுவது, ஒரு தலையிலே பாதகமாகப பேசுவதாம் படி, இவாகளுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங களை விளைக்கிற கலயாண குணங்களிலேயுங காணலாமெனகை.

ஆக, (பரபக்திக்கு) என்று துடங்கி இவவளவாக - பரபக்தி வைபவத்தையும; தத்விஷய வைபவத்தையும, தததிகாரி தவைவித யத்தையும், த்ரிவித பரபக்தியிலும பக்திபாரவஸ்ய ஹேதுக பர பக்தியினுடைய முகயத்தையும், அதுதனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால வரும * கொலைத்தலையும, அந்த பக்த்ய வஸ்தாபேதஙக செயவிக்கு மம்ஸங்களையு மருளிச்செய்தார.

---

* கொலைத்தலை - குலைதல்.

54. அவ:—இப்பரபக்தி தனக்கு (தாமபுத்ராதிகளும) என்று தொடங்கி கீழுக்தரான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா நுஷ்டாநம் காணகையாலும், காம ஜ்ஞாந பக்தி பரபக்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாயப் போருகையாலும், 274 "யதயேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: - முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்தித: - ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந: - தேந தேநாப்யதே தத்தந்யா ஸேவைவ மஹாமுநே - பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:" என்றும், 266 "இதம் ஶரணமஜ்ஞாநாம" என்றும இப்படியே ஶாஸ்த்ரங்களிலதை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அதை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில ப்ரதமத்திலே, இப்பரபக்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால வரு மவத்யத்தை தாஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—54 இது தன்னைப் பார்த்தால், பிதாவுக்கு புத்ரனெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று.

வ்யா —(இது தன்னை) என்று தொடங்கி. (இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது - இச்சேதந னீஶ்வர விஷயத்தில பண்ணு மிப்பரபக்திதன்னை யுபாயமாகப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈஶ்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விசேதநன் பண்ணும் பரபக்தி தன்னை நிரூபித்தால என்றிங்ஙனே அந்தயாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும அாத்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்கு புத்ர னெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்று) என்றது ^ உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாத தஶையிலும தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்த தஶையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என் றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய ஸர்வ தஶையிலும் ரக்ஷகனாய்க்கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கும், மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்த

^ உத்பாதகன் - பிறப்பித்தவன்,

த்தக கவதயகா மெனறபடி. (எழுதது வாஙகுகையாவது) - ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

55. அவ—ஆனால் இது தனககு ஸ்வரூபமேதென்ன வரு ளிசெய்கிறார்.

மூலம்:—55 இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொரு தொழிகை.

வயா'—(இது தனக்கு) என்று துடஙகி. (இது தனக்கு ஸ்வ ரூபம்) என்றது - இபபரபத்தி தனககு அஸாதாரணாகார மென்ற படி. (தன்னைப பொருதொழிகையாவது) - உபாயவரணாதமக மான தன்னை உபாய மென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதா வது - ஆபாதபரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால ஸ்வஸமிந நுபாயத்வ பரதிபத்திககு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருககை யென்றபடி. அன்றிககே, (தன்னைப பொருதொழிகை) என்கிற விடத்தில, உபாயதவேந ப்ரதீதமான தன்னைப பொருதொழிகை யென்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம; இபபடி சொன்னா லும், ஸ்வஸ்மிந நுபாயதவபரதிபத யஸஹதவமே பொருளா யிறே.

56. அவ—சரமஶ்லோகததில இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கை யாலே 278 "யதயத் ஸாஙகம், தததத் ஸாதநம்" என்கிற நயாய மிதுககும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸவரூபத்தை தாபிபபிக கவே அநத நயாயமிங்குவாரா தென்று பாரதது, அது தன்னை யரு ளிச்செயகிறார்.

மூலம்:—56 அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொரு தொழிகை.

வயா:—(அஙகம) எனறு துடஙகி. (தன்னை யொழிநதவற் றைப பொருதொழிகையாவது) - ஸ்வீகாரரூபமான தன்னை யொழிநத சேதந பரவருத்திகளி லொன்றையும ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல பரவ்ருததிகளினுடையவும் ஸவாஸந த்யாகமிறே யிதுக் கங்கம். 278 "யதயத ஸாங்கம்" என்கிறவிடத்தில, பரவ்ருததி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச்சொல லுகிறது. அப்படியன்றிககே, இதினுடைய வஙகம் நிவ்ருததிரூப மாகையாலே, இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து.

57, 58, 59. அவ—இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீ கரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற வித்துக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—57 உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்.

வயா —(உபாயம்) என்று தொடங்கி, (பொறுது) என்னுமள வாக. (உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாய மான ஸர்வேஶ்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனாகையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி. 279 "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ" என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது. 79 "யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா: - தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" 280 "ஶரண்யம் ஶரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:" 280 - 1 "அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பஶ்யந்தி மநீஷிண:" என்னக்கடவதிறே.(தன்னைப் பொறுக்கும்) என்கிற விவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே - தன்னை யொழிந்த மற்றைப் பொறுமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமாயிறே யிருப்பது. "இவ்வுபாய விஶேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது" என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

மூலம்:—58 உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்.

வயா.—(உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது - ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ரய ஜ்ஞாந

* ஸித்தோபாயத்தின்படியை 57-வது வாக்யத்திலும், ஸாத்யோபாயத்தின்படியை 58-வது வாக்யத்திலும், அவற்றைவிட இந்த ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை 59-வது வாக்யத்திலும் அருளிச்செய்கிறார். ஆகையால் மூன்று வாக்யங்களுக்கும் இதுவே அவதாரிகை.

ரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா ஶாஸ்த்ர விஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய ஸ்வோத்ப த்யாதிகளில ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வ வ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்குமதா யிருக்கு மென்றபடி. 281 "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா," 282 "உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ் யைகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:," 283 "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: - நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே" என்னக் கடவதிறே.

மூலம்:—59 இதிரண்டையும் பொறாது.

வ்யா:—(இதிரண்டையும் பொறாது) என்றது - ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய், நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய், அதிகாரி விஶேஷணமாய், ஸ்வரூபாநதிரேகியா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்தி, உபயா ஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்திக்குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாயத்து.

அன்றிக்கே, (இது தனக்கு ஸ்வரூபம) இத்யாதிக்கு - ஆனால ஸாங்கமாக ஶாஸ்த்ர விஹிதமான விந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூப மேது, இதுக்குச சொல்லுகிற வங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் [55] (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

ஆனால தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் [57] (உபாயம) இத்யாதி

தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதே தென்ன வருளிச்செய்கிறார் [58] (உபாயாந்தரம) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும இப்ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஶிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார [59] (இதிரண்டையும்) இத்யாதி என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

அதவா, இதி னநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும தாமே யருளிச்செய்கிறார [55] (இது தனக்கு) இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே.

உபய அஸஹமாய் - இரண்டையும் பொறுக்காததாய.

இதி னநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்ஸிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் [57] (உபாயம்) இத்யாதியால்.

அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் [58] (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால்;

இவை யிரண்டிலும் பரபக்திக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்ஸிப்பிக்கிறார் [59] (இரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபயஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

60. அவ.—இப்படி இப்பரபக்தி யுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக் கிவனுக்கிதிலும் சில வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—60 பலத்துக்கு ஆத்ம ஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

வ்யா.—(பலத்துக்கு) என்றுதுடங்கி. (பலத்துக்கு) என்றது - பல ஸித்திக் கென்றபடி. (ஆத்ம ஜ்ஞாநமாவது) - ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநம். அதாவது - தம் ஸேஷத்வ தத்தேகரக்ஷ்யத்வங்களை யறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது) - நிருபாதிக ஸேஷியாய நிருபாதிக ரக்ஷகனான வவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. * அவதாரணத்தால் - இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டா வென்றபடி. † சரம பதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ‡ ப்ரதம பதத்தில் சொல்லுகிற வாத்மஜ்ஞாநமும், 0 மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது.

61. அவ.—இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாக விவனுக்கு சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங் கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

---

* அவதாரணம் - அப்ரதிஷேதமுமே என்கிற பதத்தில் உள்ள 'ஏ'வகாரம். † சரமபதம் - நாராயணாய. ‡ ப்ரதம பதம் - ப்ரணவம். 0 மத்யமபதம் - நமஸ்ஸு.

மூலம்: - 61 அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்

வ்யா:—(அல்லாத) என்று துடங்கி. (அல்லாதபோது) என்றது - இவ்வளவன்றிக்கே பல ஹேதுகமாக விவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது) - இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறும்படியான வவனுடைய நிருபாதிக ஶேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுகை.

62. அவ:—ஆனாலும் 284 அநந்த க்லேஶ பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக்கிடந்த தலைகிற தன் னாபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான வீஶ்வரனை ஸ்வ ப்ரபத்தியாலே வஶீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—62 ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோம் என்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

வ்யா:—(ஆபத்தை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக ப்ரமித்து, ததேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக் கிவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனா யிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது - ஆபத்ஸாமாந்யத்தைப்பற்ற; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்ஶித்தபடி யன்று.

63. அவ:—ஆனாலும், 285 "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று - ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ விருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—63 ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

வயா:—(ரக்ஷணத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன்பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை. 285 "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. 286 "யாசநா ப்ரபத்தி: பரார்த்தநா மதி:" என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அபராதிவேஷத்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது.

64. அவ:—இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—64 எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

வயா:—(எல்லாம) என்று துடங்கி. (எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது) - போக மோக்ஷாபாயங்களி லேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேனென்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால ஓரிடத்திலும இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வமொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது (சைதந்ய கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந ஶூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத வசேதநம போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாஶ்ரய பூதனாகையாலே யதனை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விச்சேதநன பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க்கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால - இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியாதென்றபடி. (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாது

குணமாகக கொளளுமை விநியோக விஶேஷஙகளில, திருவுளளமான படி கொணடருளவேணு மென்னு மநுமதி யிவனுககு நடநது செலலுகை. இததால ஸாதநமாகில பல ஸிததியளவிலே மீள வேணுமென்று கருதது. (ஸ்வரூபாதிரேகி யலலாமையாவது) - ஶேஷி செயயுமதுக குடன்படடிருககை ஶேஷதவ பாரதநத்ரய காரய மாகையாலே இவவநுமதி ஸ்வரூபததுககுப புறமபன்றிககே ஸ்வ ரூபமா யிருககை. இததால ஸாதநமாகில ஸவரூபாதிரேகியாயிருகக வேணுமென்று கருதது. (அசித வயாவருதத வேஷமாவது) - ஜ்ஞா தருதவததாலே ஜ்ஞாந ஶூந்யமான வசிததில வேறு படடிருககிற வாதமாவினுடைய வாகாரம. இவ்விடததில அவவாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமான வநுமதி. இததை (ஸாதநமாக்கவொணணாது) என்றது-இபபடி இதினுடைய அஸாதநதவ ஹேதுக்கள அநேக முண்டாகையால இததை ஸாதநமாகக கறபிககபபோகா தெனற படி. (அசித வயாவருததி வேஷம) எனறு பாடமாகில, ஜ்ஞாந ஶூந்யமான வசிததிற காடடி லாதமாவுககுண்டான ஜ்ஞாதருதவ ரூப வயாவருததியின் வேஷமான வநுமதியை எனறு ஶபதாததம.

65. அவ'—ஆனால இவவசித வயாவருததிதனக கொரு ப்ரயோஜநம வேண்டாவோ வெனன வருளிசசெயகிறார.

ஸூத்ரம்:—65 அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்தி லுபகார ஸ்ம்ருதியும், உபே யத்தி லுகப்பும்.

வயா —(அசித வயாவருத்திக்கு) என்று துடஙகி. (உபாயததி லுபகார ஸம்ருதியாவது) - 287 "எனனைத தீமனங கெடுததாய்," 288 "மருவித தொழும மனமே தநதாய" என்கிறபடியே ஸித தோபாயமான வெமபெருமான் தன்திறததில பண்ணின உபகாரங களை யநுஸநதிக்கை. (உபேயததி லுகபபாவது) அவன் றிருவடி களில தான் பண்ணும் கைஙகாயங்களில 289 "உகநது பணி செய்து" என்கிற உகபபும், அததா லவனுககு விளைகிற பரீதியைக கணடு தனககு விளைகிற பரீதியும.

66. அவ —இபபடி இவன்பககலுளளதொன்று முபாயமன்று கில் இவனுக்கு தத் பராபதயுபாயநதா னேதென்ன வருளிச செய்கிறார்.

மூலம்.—66 "உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராபதிக் குபாயம அவன் னினைவு.

வயா —(உன் மனததால) என்று துடஙகி. அதாவது - இத தலையிலுள்ள தொன்றும பேறறுக குபாயமல்லாமையாலே, 290 "உன் மனததா லென்னினைநதிருநதாய" என்று - கை கழிநதவற்றுக்கு மொரு போககடி பாரத்திருககக கடவ வுன் றிருவுள்ளத்தால நினைத்திருநத தென்னென்று, ஹிதைஷியான வவன் நினைவே யுபாயமென்று ஆழவா ரநுஸநதித்தபடியே, அவனை பராபிக்கைக் குபாயம் - ஸர்வஜ்ஞனாய ஸாவ ஶக்தியாய பராபதனாய பரம தயாளுவா யிருககிற வவனுடைய இசசேதநோஜ்ஜீவநாரத்தமான நினைவென்றபடி.

67. அவ —அநநினைவுதா னவனுக கெபபோ துண்டாவ தென்ன வருளிசசெய்கிறா.

மூலம்:—67 அதுதா னெப்போது முண்டு.

வ்யா —(அது தா னெபபோது முணடு) என்று. (எபபோதும) என்றது - இவன் 25 யாதானும்பறறி நீஙகித திரிகிற காலததோடு இன்றோடு வாசியற ஸாவ காலததிலு மெனறபடி.

68. அவ —ஆனால அது இநநாள்வரை பலியாதிருபபானென் னென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—68 அது பலிப்பது இவன் னினைவு மாறினால்.

வயா.—(அது பலிபபது இவன னினைவுமாறினால) என்று. அதாவது - அவன் னினைவு இவனுககு காாயகரமாவது, இவனுடைய ஸவரக்ஷண சிநதை மாறின காலத்தி லென்றபடி.

69. அவ —இவவர்தததினுடைய ஆபதயாத்தமாக நஞசீயர் வார்ததையை யருளிசசெயகிறார்.

மூலம்:—69 "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் - இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீய ரருளிச்செய்வர்.

வயா —(அநதிம காலததுக்கு) என்று துடஙகி. அதாவது - நஞசீயர், தமமுடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுளளா ரொரு ஸ்ரீவைஷ்ண

வரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 291 ["அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்று அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, 'அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென்ன என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்"] என்றருளிச் செய்த வார்த்தை ஆகையாலே, ஈஶ்வரனை இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து.

70. அவ—ப்ராபக னீஶ்வரனாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மிவனன்றோ, ஆனபின் பிவன் னினைவை யிப்படி நோக்கத் துடைக்கலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில உபாயத்வ கந்தமற்றதுடைத்து ஈஶ்வரனே யுபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்த போதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியிலவுகப்பு மிவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனான வீஶ்வரனதேயாய் பலித்து விடுகை. ஆகையால (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறா ராகவுமாம.

மூலம்:—70 ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக் குகப்பானுமவனே.

(ப்ராப்தா) அவனாகையாவது - 292 "ஸ்வத்வ மாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்" என்கிற ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்குமுடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. *(ப்ராபகன்) அவனாகையாவது தானிவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் - ப்ராப்திக்கு முபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குண விஶிஷ்டனாய நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. (ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனாகையாவது) ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனுமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! என்றுகப்பானும், இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானாயிருக்கை.

---

* ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும் என்று ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸையில் திருத்தமாகக் காண்கிறது.

இவை மூன்றும (அவனே) என்கிற அவதாரணததாலே - இவற்றி லிவனுக்கு டீநவயிபப தொன்றுமிலலை யென்கை.

இதில (பராபதாவும பராபகனும அவனே) என்கையாலே - இவனுக்கு ஸ்வயதநததில அநவயமிலலை யெனனுமிடமும, (பராப திககுகபபானுமவனே) எனகையாலே ஸ்வபரயோஜநததில அநவய மிலலை யென்னுமிடமும ஸிததமாயதது.

71. அவ — ஆனால், ஜ்ஞாதருதவ காரயமான கர்தருதவ போகதருதவங்களை யுடையவனுகையாலே ஸ்வயதந ஸவபரயோஜ நஙகளுககு ஆாஹனு யிருகக, இவை யிரண்டினுடையவும நிவருததி இவனுக கெவவழியாலே வருகிறதென்கிற ஶஙகையிலே அதனை யருளிசசெய்கிறா.

மூலம்:—71 ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி ஶேஷத்வ பலம்.

வயா — (ஸ்வயத்ந நிவருத்தி) இத்யாதி வாகய த்வயததாலே. அதாவது - ஜ்ஞாதருதவ நிபநதநமான கர்தருத்வ முண்டாயிருக கசசெயதே பகவத பராபதிககு தானொரு யத்நம்பணணும விருக கையாகிற விநத ஸவயதந நிவருததி, பராதீந ஸவரூப ஸ்திதயாதிமததவமாகிற பாரதநதாயததின் காரயம; அபபடியே, போகதருத்வ முணடா யிருக்கசசெய்தே அததலையை ரஸிபபிக்கும் தொழிய தனககென்ன ஒன்றில ரஸமின்றிககே யிருககையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவருததி, பராதிஶயாதாயகததவமே வடிவாயிருக்கை யாகிற ஶேஷத்வததின் காரயம. இத்தால - பாரதநதர்ய ஶேஷத வஙக ளிரணடும ஆதமாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவவாகாரங களை யறியவே இவையிரண்டும தன்னடையே வருமென்றதாயத்து.

72. அவ:— ஆனால இபபடி ஸ்வயதந ஸ்வபரயோஜநஙகளி லநவயமறறிருககுமாகில், இவனுடைய பரயதநத்துக்கும சைதநயத துககும பரயோஜந மென்னென்ன வருளிசசெய்கிறா.

மூலம்:—72 பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்ந பலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்ய பலம்.

வயா:— (பரபரயோஜந) இதயாதி வாகய த்வயததாலே. அதாவது - 293 "அஹம ஸர்வம கரிஷயாமி" 294 "வழுவிலா வடிமை

செய்யவேணும்" 295 "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிற படியே - பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ர வ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த யுத்யோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். 296 "நித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷ யிஷ்யாமி" என்கிற படியே - அத்தலையில் உகப்புக் குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங் கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனா யிருக்கிற வநதபரனை விஷய மாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய வசித வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜந மென்கை. 297 "படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே" என்னக்கடவதிறே. இத்தால - பாரதந் த்ர்ய ஶேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வதந்த்ர ஸ்வப்ரயோஜந நிவ ருத்திகளை யுடையனான சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற் றாய்த்து.

73. அவ:—ஶேஷத்வாதிகளும ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச்செய்தே, ஶேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது, மற்றைப்படிதா னாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—73 அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்த மென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

வ்யா:—(அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று துடங்கி. (அஹமர்த்த மாவது)-* ப்ரத்யக்த்வேநாஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான வாத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன - தத்கதமான ப்ரகாஶத் வாநு கூலத்வங்கள்; 298 "ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா" 299 "ஸ்வரூப மணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்" என்று இவற்றை யிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும்படி) என் றது - † பஹிரங்க நிரூபகத்யா ப்ரஸித்த மென்னும்படி யென்றபடி.

---

* ப்ரத்யக்த்வம் - தனக்குத்தானே தோன்றுமதா யிருக்கை. அஹம் புத்தி அர்ஹமான - நான் என்கிற ஜ்ஞாநத்திற்கு யோக்ய மான. அஹம் வ்யவஹார அர்ஹமான - நான என்கிற வ்யவ ஹாரத்திற்கு யோக்யமான.

† பஹிரங்க நிரூபக தயா - வெளிப்படையாக நிரூபிக்கும் போது.

(தாஸ்யமாவது) - ஶேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகை யாவது) - பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள வாகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால் - (நிரூபகமாகையாவது) - வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திக்கும் தாகையாலே, தாஸ்யம் ஈஶ்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித் வ்யாவர்த்தகங்களா யிருக்கும்; இப்படி நிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக் கபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான ஶேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமா யிருக்கு மென்றதாய்த்து. (இறே) என்று - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தை யிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித் வ்யாவ்ருத்தமுமா யிருக்கு மென்னு மிடத்தை த்ருதீய பதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னு மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயண பதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். 300 "தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வேஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: - நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச" இத்யாதிகளு முண்டிறே. 301 "அடியே னுள்ளான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் மாழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப்பெற்ற வர்த்தமிறேயித்து. இப்படி ஶேஷத்வ மந்தரங்க நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே தத்குணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

74 அவ—இது ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே துடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்தி லிதுதான் ஔபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்ய மாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—74 இதுதான் வந்தேறியன்று.

வயா.—(இதுதான் வநதேறி யன்று) என்று. (இதுதான) என்று பரகருதமான தாஸ்யததை பராமாஸிககிறது. (வநதேறி யாவது) - ஆகநதுகம். (அன்று) என்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மெனற படி. 302 "ஸவோஜஜீவநேசசா யதி ஃே ஸவ ஸததாயாம ஸபருஹா யதி - ஆதம தாஸ்யம ஹரேஸ் ஸவாம்யம ஸ்வபாவஞச ஸதா ஸ்மர" 303 "நானு முனககுப பழவடியேன" என்னககடவதிறே.

75 அவ —ஆனால், வநதேறியாக விவக்ஷிதஙக ளவை எனன? இதுககு விரோதிகளானவையென் றருளிச்செய்கிறார.

மூலம்:—75 ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய ஶேஷத்வமும் வநதேறி.

வயா —(ஸவாதநதாயமும) எனறு துடஙகி. (ஸ்வாதநதர்ய மாவது) நானெனககுரிய னென் றிருககை. (அநய ஶேஷதவமாவது) பகவ தநயவிஷயஙகளிலே தொணடுபடடிருககை. இவற்றை (வந தேறி) என்கிறது - இவனுடைய வவிதயாதிக ளடியாக வநதவை யாகையாலே.

76 அவ —இவை இதுககு விரோதிகளானமையை உபபாதிக கிறார மேல.

மூலம்:—76 ஶேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்தாயம்; தச் சேஷத்வ விரோதி ததிதர ஶேஷத்வம்.

வயா·—(ஶேஷத்வ விரோதி) என்று துடஙகி (ஶேஷதவ விரோதி ஸ்வாதநதர்யம) எனறது - நானெனககுரியே னென் றிருக குமளவில ஒரு விஷயததிலும ஶேஷதவ மிலலாமையாலே ஸ்வா தநதாயம் ஶேஷத்வததை யுதிகக வொடடாதென் றபடி.

(தசசேஷதவ விரோதி ததிதர ஶேஷதவம) என்றது - ஸவா தநதர்யங குலைநது ஶேஷதவததுக கிசைநதாலும் பகவத வயதிரிகத விஷயஙகளிலே யொன்றுககுத தன்னை ஶேஷமென் றிருக்குமது நிருபாதிக ஶேஷியான வவனபககல ஶேஷதவததைத் தலையெடுகக வொட்டா தென்றபடி.

77 அவ:—(இதுதான் வநதேறியன்று) என்று துடங்கி யுப பாதித்த வர்ததததை மூதலிககிறார மேல,

மூலம்—77 அஹங்காரமாகிற வார்ப்பைத் துடைத்தால ஆத்மாவுக் கழியாதபேரடியானென்றிறே.

வயா.—(அஹங்காரம) என்று துடங்கி. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும ஸ்வாதந்த்ரய ரூபமாயும இரண்டு வகைப்பட்டிறே யிருப்பது; அதில இங்கு ஸ்வாதந்த்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது (ஆரப்பு) என்கையாலே-அதினுடைய * திரோதாயகத்வமும † ஆகந்துகத்வமும தோற்றுகிறது, அத்தை (துடைக்கையாவது) - ஸதாசார்ய யோபதேஸாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக கழியாத பேரடியான்) என்றது - ஔபாதிகமான ஜாதி வர்ணாஸ்ரமாதிகளாலேவந்த தழிந்துபோம நாமங்கள போலன்றிக்கே, யாவதாத்மா நுவாத்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி (இறே) என்று - இவ்வாத்தத்தில ப்ரமாண ப்ரஸித்தி. 300 "தாஸபூதாஸ் ஸவதஃ" 302 "ஆத்ம தாஸ்யம" இத்யாதிகளில விட்டத்தில விவக்ஷிதங்கள. ஆகையால, ஸ்வாதந்த்ரயாதிகள் ஔபாதிகம. தாஸ்யம ஸ்வாபாவிக மென்னக குறையில்லை என்று கருத்து.

78 அவ—அதுவென்ன, க்ராம குலாதிகளால வரும வ்யபதேஸ மன்றோ நடந்து போருகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—78 க்ராம குலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்த ஹேது.

வயா—(க்ராம) இத்யாதியால், அதாவது - க்ராம குலாதி வ்யபதேஸம அஹங்கார ஜநகமாகையாலே, ஸ்வரூப ஹாநிரூ பாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால, அவற்றில் வன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து.

79. அவ—உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம காட்டுகிறார் மேல.

மூலம்:—79 "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ"

வ்யா—(ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ) என்று. 304 "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராம குலாதிபிஃ - விஷ்ணுநா - வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம ஸ ஏவஹி". இத்தால - பகவதேக

---

* திரோதாயகம் - மூடப்பட்டது. † ஆகந்துகம - நடுவில வந்தது.

பாநு யிருக்குமவன் க்ராம குலாதி ஸம்பந்தங்களை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவ னல்லன், பகவத் ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த க்ராம குலாதிகளெல்லாம் பகவானே யென்கிறது. [70] (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதந னுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாந மின்னதென்றும், ஏவம் பூதனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்ய ப்ர யோஜநமும் சேஷத்வாதி பாரதந்த்ய ஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தி னுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிற வித்து ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந் நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்கு மென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராம குலாதிகளா லிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில ப்ர மாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, [71] (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யந்துடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால் - ப்ரபத்திக்கு தேசாதி நியங்க ளில்லை விஷய நியமமே யுள்ளதென்னு மிடமும், அவ்விஷயந்தா னின்னதென்னுமிடமும், அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகளுடைய த்ரைவித்யமும், ப்ர பத்தியை யுபாயமாக்கினால் வரு மவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே வுபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டது.

80. அவ—அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், [65] (உபேயத்தி லுகப் பும்) என்றும் [72] (ப்ரபத்யோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம், தத் விஷய ப்ரீதி சைதந்ய பலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், தவ்யநிஷ்டனுடைய வதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயா திகாரங்களி லிச்சேதந னின்னவின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்ஶநமாக்கிக்கொண் டருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதி யையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானை யும்போலே யிருக்கவேணும். உபேயத்து க்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடை

யாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்க வேணும்

வ்யா—(உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (உபாயத்துக்கு) என்றது - உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போ தென்றபடி. உபாயாதிகாரத்துக் கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாய விஷயத்தி லென்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும்.

81. அவ—அவர்களைப்போலே யிருக்கவேணு மென்றதின் கருத்தை தாஸிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளை யடைவே யருளிச்செய்கிறா மேல. அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளை யருளிச்செய்கைக் குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயாகும் வாசியை யருளிச்செய்கிறா.

மூலம்—81 பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, ஶக்தியும் அஶக்தியும்.

வ்யா—(பிராட்டிக்கும்) என்று துடங்கி. அதாவது - [305] "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶமபவேத்" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், [188] "ரக்ஷமாம்" என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி, [306] "ஶீதோ பவ" என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே [307] "தக்தோ பவ" என்று விரோதி வர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கி தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல ஶக்தி யுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளி தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான ஶக்தி தனக்கில்லாமையு மென்கை.

82. அவ—ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச்செய்கிறா.

மூலம்:—82 பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள், திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தை விட்டான்.

வ்யா:—(பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று. (ஸ்வஶக்தியை விடுகையாவது) - நாயக

ரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனை யல்லது நம்முடைய ஶக்தியால நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாஶக மென்று ஸ்வஶக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை - 308 "அஸம்தேஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத் - நத்வா குர்மி தஶக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா" என்றுளிறே (லஜ்ஜையை விடுகையாவது) - துஶ்ஶாஸநன ஸபா மத்யே துகிலை புரிகிற வளவில லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலை யிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையா ளாகையாலே பிராட்டிக்கு பெருமாளே ரக்ஷகர் என்று விஶ்வஸித்து ஸ்வ ஶக்தியை விட்டிருக்கலாம்; அத்தனையளவன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தஶையிலே, இவ்வளவில க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன் என்று மஹா விஶ்வாஸம்பண்ணி மஹா ஸபா மத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே யரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வ வ்யாபாரத்தைவிட்டான்) அதாவது - ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வ வ்யாபாரங்களை விட்டா னென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவக னடிக்க, அவன் அது பொறாமல அடித்தவனோடே எதிர்த்துப பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வ தாக விருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபி மாநத்திலே யொதுங்கினதென்னு மிவ்வளவுக்காக தன்னை யழிய மாறினபடி கண்டால பரமசேதந னபிமாநத்திலே யொதுங்கினால அவனெனபடுமோ! என்று, ஸ்வ ரக்ஷண வ்யாபாரங்களை யடைய விட்டு அநந்யோபாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில பத்தராவி திருவாசலில கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று பாவித்தபிறே.

83 அவ.—இனி உபேயாதிகாரிகளில ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—83 பசியரா யிருப்பார் அட்டசோறு முண்ண வேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே, காட்டுக்குப் போகிற போது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியா மையை முன்னிட்டு, அடிமை செய்ய வேணும் எல்லாவடிமையும் செய்ய வேணும் ஏவிக்கொள்ளவும்வேணும் என்

ருர் ; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும் ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித் தடிமை செய்தார.

வ்யா:—(பசியர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன் பாக்கின சோறும் இப்போ தாக்குகிற சோறும் எல்லாம நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, பால்யாத * ப்ரப்ருதி † ஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்குமுன்னே கூடப் போவதாக உத்யோகிக்கிறபடியைக்கண்டு, நீ நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள; 309"குருஷ்வ மாமநுசரம்வைதர்மயம் நேஹ வித்யதே - க்ருதார்த்தோஹம பவிஷ்யாமி தவசார்த்தத: பரகல்பதே" என்றும், கங்கை கடந்த தேறினவன்று மீளவிடுகைக்க குறிப்பாக வவரனேக மருளிச்செய்ய, 310 "நச ஸீதா தவயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ - முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ" என்றும் சொல்லுகையாலே, பிரியில தாமுளராகமாட்டாமையை முன்னிட்டு, 309 "குருஷ்வ மாம்" என்ற வநந்தரத்திலே, 311 "தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர: - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்தாந மநுதர்ஸயந - ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம" என்கையாலே ஸ்வ ஶேஷத்வாநுகுணமாக வடிமை செய்யவேணுமென்றும, தத்நந்தரத்திலே, 293 "பவாமஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே - அஹம ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத ஸ்வபத ஶ்சதே" என்கையாலே - அது தன்னிலு மின்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதி யின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும் ; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும வாய்த்த

* பால்யாத் ப்ரப்ருதி - பாலயம தொடங்கி.

† ஸுஸ்நிக்தம - அதி[illegible]தர ஸ்நேஹம.

திருப்பதொரு ப்ரதேஶத்தைப் பார்த்து பர்ணஶாலையைச் சமையும் என்ன, 106 "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யுதாஞ்ஜலி: ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம்வசந மப்ரவீத்" என்று - நந் தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையு மஞ்சலியுமாய் நின்று, 106 "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷ ஶதம் ஸ்திதே - ஸ்வயந்து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம்வத" என்கையாலே - அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி யுசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக் கொள்ள வேணு மென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட வடிமை செய்கைக் கொருவரு மில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர்யாபிநிவேஶத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஓப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் துடக்கமானவர்களோ டொக்கத் தாமுமோ ரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. 312 "சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜ காமஹா" என்கிறது ஸ்ரீ ராமாயண மன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்த:புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகையை நோக்கி திருத்தேரிலே யேறி பெருமா ளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக் கது சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண் டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்ம புராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். 313 "அத தஸ்மிந் திநே புண்யே ஶுப லக்நே ஶுபோதயே - ராகவஸ் யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ் சக்ரிரே ஜநா:" என்று துடங்கி பரக்கச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து, 314 "மந்த்ர பூத ஜலைஶ் ஶுத்தைர் முநயஸ் ஸம்ஶ்ரித வ்ரதா: - ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந்சதுர்வேத மயாந் ஶுபாந் - அபிஷேகம் ஶுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம் -

தஸமிந ஸாபதமே லகநே தேவ தூநதுபயோ திவி - நிநெதும் புஷப வாஷாணி வவாஷுஸச ஸமநதத: - திவயாம்பரா பூஷணைஸ்ச திவயகந தாநுலேபநை: - புஷபா நாநா விதைா திவயைர் தேவயா ஸஹரகூதவஹ: - அலஙகருதஸச ஸாஸாபே முநிபிர வேத பாரகை: - சதரஞச சாமரம திவயம தருதவாந லக்ஷமணஸ ததா- பாரஸவே பரத ஸதருகநௌ தாளவருநதம விவேஜது: - தாப பணம பரதநதௌ ஸரீமாந ராக்ஷஸேநதரோ விபீஷண: - ததார பூாண கலஸம ஸுகரீவோ வாநரேஸவர: - ஜாமபவாமஸச மஹா தேஜா: புஷப மாலாம மநோஹராம் - வாலிபுதரஸது தாம் பூலம் ஸகாபபூரம ததௌ பரியாத - ஹநூமாந தீபிகாம திவயாம் ஸுஷேணஸ்து தவஜம் ஸாபம - பரிவாாய மஹாத்மாநம் மநத் ரிணஸ ஸமுபாவிரே" எனறு பாதம புராணததில உததர கணடததில நாறபததொனபதா மதயாயததிலே சொலலபபட்டதிறே.

314 "சதரஞச சாமரம் திவயம தருதவாந" என்றது தோறறவிறே, (திருவெணகொறறக குடையையும திருவெணசாமரததையும் தரிதது) என்றருளிச செயதது.

மூலம்:—84 பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போய்த்து.

84. வயா —(பெரியவுடையாரும பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடமபை யுபேக்ஷிததாாகள) ஸ்ரீ ஜடாயு மஹாராஜரை பெரிய வுடையாா என்றுயதது நம முதலிக ளருளிசசெயவது. இவர் தாம, பஞசவடியிலே பெருமா ளெழுநதருளி தமமை யஙகீகரிதது 315 "இஹ வதஸ்யாமி ஸௌமிதரே ஸாாததமே தேந பக்ஷிணா" என்றவனறு துடஙகி திருவடிகளுக்கு மிகவும பரிவராய், பெருமா ளெழுநதருளியிருககிற திவயாஸரமததுக் காஸநநமாக வாததியா நிறகசசெயதே, அசிநதிநமாக ராவணன வநது பிராடடியைப பிரித் துககொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வ்ருக்ஷததினமேலே கணடு "என்னை யிவனிபபடி யபஹரித்துக கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர் பேரைச சொல்லிக் கூப பிட, உறஙகுகிறவிவர் அநத ஆாதத தவநியைக் கேடடுணாநது, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக கண்டு "உனககிது தகாது

காண" என்று தாமோபதேஶம் பண்ணின வளவில அவன் கேளா மையாலே, "நமபாரணனோடே யிது க்ண்டிருககக கடவோமல லோம, யுததமபண்ணி மீடகுதலிலலையாகில முடிதல செயயக கட வோம்" என்று அத்யவஸிதது, அதி பலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹா யுதததைப பணணி, அவன் கையாலே யடி பட்டு விழுநது தநதிருமேனியை விடடாரிறே. பிள்ளை திருநறையூ ரரையர் ஸகுடுமபமாக திருநாராயணபுரததில வேதநாராயணப பெருமாளை ஸேவிககச சென்று புகுநதவளவிலே, பரஸமயிகள் அநதக் கோயிலிலே அகநி ப்ரக்ஷேபததைபபண்ண, உள்ளே நின்ற வாகளெல்லாரும புறபபட்டோடிப போகச செயதே, அநத வெம பெருமான் றிருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக கணடு ஸஹிகக மாட்டாத பரேமாதிஶயததாலே தாமுமொகக முடிவதாக வதயவ ஸித்து இவர் நிறகையாலே பிள்ளைகளும இவரை விடடுப போகோம என்று நிறக, அவாகளும தாமும் கூடவதுககுள்ளே நின்று திருமேனியை விடடாரெனறு பரஸிததமிறே.

(சிநதயநதிக குடமபு தன்னடையே போயதது) அதாவது. 316 "காசி தாவஸதஸயாநதே ஸ்திதவா தருஷ்ட்வா பஹிர குரும - தநமயதவேந கோவிநதம ததயெள மீலிதலோசநா - தச சித்த விமலாஹலாதா க்ஷீண புண்யசயா ததா - ததபராபதி மஹா து꞉கவிலீநாஶேஷ பாதகா - சிநதயநதீ ஜகத்ஸூதிம் பர ப்ரஹ்ம ஸவரூபிணம் - நிருசசவாஸதயா முகதிம கதாநயா கோப கநயகா" எனகிறபடியே திருககுரவையி னனறு திருககுழலோசை யைக கேட்டு, ஸ்ரீ பருநதாவநததேறப போவதாகப புறபபட்ட வளவிலே, குருதாஶநததாலே போகமாட்டாமல நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம்பண்ணி, தககதசிததை யாகையாலே வநத நிரமல ஸுகததாலும் ததப்ராபதி நிபநதநமான நிரவதிக து꞉கததாலும் ப்ரக்ஷீணாஶேஷ புண்யபாபையாய், ததஸமரணம் செலலாநிறக, ததப்ராப்த யலாபகலேஶததாலே தரிக்கமாட்டாமல மூசசடஙகு கையாலே, இவளுககுத் தானுபேக்ஷிகக் வேணடாதபடி தேஹம தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்ற தென்கை.

85. அவ:—ஆக இபபடி நிதர்ஶநபூதாபடிகளைச் சொலலி, இனி யிவர்களைபபோலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—85 உபாயத்துக்கு, ஶக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு, ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

வ்யா.—(உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - உபாயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பான ஶக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது, ஶேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையுமவனேவினபடி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்கு வரில் அது கண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது - இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து

86. அவ.—317 "விஷ்ணோः காயம் ஸமுத்திஶ்ய தேஹத்யாகோ யதா க்ருதः - ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவः" என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், 318 "தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாந் தநும் யः பரித்யஜேத் - ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபிபாதக க்ருந் நரः" என்று வாயவ்யத்திலும், 319 "ரங்கநாதம் ஸமாஶ்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதியः - தஸ்ய வம்ஶே ம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்" என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விஶேஷித்து அஶ்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம ஶாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே 320 "அக்நி ப்ரவேஶம் யஶ்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா - ஸயாத் யக்நி ப்ரகாஶேந விமாநேந மமாலயம் - ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாஶகம் - பாலஸூர்ய ப்ரகாஶேந வ்ரஜேத் யாநேந மத் க்ருஹம்" என்று பகவான்தானே யருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்ய ஸாதநனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற

பிள்ளைதிருநறையூரரைய ரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—86 இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே

வ்யா —(இவனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது. [321] "இதம குர்யாத" என்று ஒரு விதி ப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே யென்கை

87. அவ—வைதமாய வருமளவில ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் —87 உபாயத் வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம், உபேயத் வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

வ்யா —(உபாயத்வ) இத்யாதியாலே. (உபாயத்' வாநுஸந்தாநம நிவர்த்தகம) என்றது-வைதமாய வரும தசையில தேஹத்யாக ரூப ப்ரவருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை ஸாதநத்யா ஸமபந்திபந்நமான இத்தேஹ த்யாக ரூப ப்ரவருத்தியில நின்றும மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம) என்றது - ராக ப்ராப்தமாய வரும் தசையில, இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக் கண்டிருப்பதில முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வருமபோது, பகவத விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம இதுக்கு நிவர்த்தகமாம; ராக ப்ராப்தமாய் வருமபோது, அவ்விஷயத்தி லுபேயத்வாநுஸந்தாநம் மிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம்.

88. அவ—இப்படியொரு ஸாதந புத்யா வன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ராவண்யாதிஶயத்தாலே ஸவதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—88 அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றால், ப்ராப்தவிஷய ப்ரவணனுக்குச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

வ்யா:—(அப்ராப்த) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலு மவ்விஷயத்தை லபிக்க வேணும் என்று ஸ்வ தேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியா நின்றால், ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னை யழிய மாறுகையாகிற இது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமன்றோ வென்கை. ஒரு வேஶ்யையளவிலே யொருவ னதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்க வந்தவளவிலே "இவளாறி யெழுந்தவாறே நானென் தலையை யரிந்து தருகிறேன்" என்றொரு தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

89. அவ:—உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்கு உடலாக மற்றுஞ் சொன்ன வநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயத்வா ஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, அந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான இந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—89 அநுஷ்டாநமு மநநுஷ்டாநமு முபாய கோடியி லந்வயியாது.

வ்யா:—(அநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வவர்க்க த்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்பூதமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாதாப்போலே, அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது, உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயத்வா ஶாஸ்த்ர ஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யா அநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில் ப்ராப்தனானவ னுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யா

பண்ணுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அநவயிக்க வேணுமிறே.

90. அவ —அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாயகோடியிலேயந்வயித்ததாகிலும அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைத்தல் வரு மித்தனையிறே, அது பரமபாவமாக கவத்யமன் றென்கைக்காக பரமபரவஸா ப்ரவ்ருத்திகளை தாஸிபபிக்கிறார்.

மூலம்:—90 அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்ய தைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணா நின்றோமிறே.

வயா·—(அநந்யோபாயத்வமும) என்றுதுடங்கி. அநந்யோபாயத்வம குலையுமபடியான ப்ரவ்ருத்தியாவது 322 "திருந்தவேநோற்கின்றேன்" 323 "நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்" 324 "குதிரியாய மடலூராதும" 325 "ஒதிநாமம" 326 "ஊராதொழியேன் நான - வாராபூம் பெண்ணைமடல்" 327 "உலகறியவூரவன் நான் - மன்னிய பூம் பெண்ணைமடல்" என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம குலையும படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது - அத்தலைக்கதிஶயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென் றிருக்கைதவிர்ந்து, 328 "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், 329 "தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம" என்றும - தனக்கதிஶயந் தேடத்துடங்குகை. அநந்ய தைவத்வம குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது. 330 "காமதேவா வுன்னையு முமபியையும் தொழுதேன்" 331 "பேசுவதொன்றுண் டிஙகெமபெருமான்" என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்திபண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது - பாரப்ய வஸ்துவின் பாரவஶ்யாதிஶயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முணடாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்குபாயகோட் யநவயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஶேரேயுபாயபுத்யா . வநுஷ்டித்தமானவையிறே யிவை; ஆகையால பரமபாவஶர்க்கிது அவத்யமன் றென்று கருத்து.

91. அவ —இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய வருமவையொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—91 ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை எல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

வ்யா—(ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே. (ஜ்ஞாந விபாகமாவது) - 332 "ஞானங் கனிந்த நலம்" என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாக ரூபையான பக்தி, அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) - அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் பௌர்வாபர்ய விவேகாபாவம், அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது - அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான வஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

92. அவ—ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—92 உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது உபாய ப்ரதிபந்தக மாகாது

வ்யா—(உபாய) இத்யாதியாலே. (உபாய பலம்) என்றது - ஸித்தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபல மென்றபடி. 27 "மயர்வற மதிநல மருளினன்" 333 "பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன்" என்றும் - ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனே யிறே; ஆகையாலே, பக்தி பாரவச்ய நிபந்தநமான விப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது) என்றது - ப்ராப்ய த்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற வலமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை துடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்பூதமா யிருக்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது - ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

93. அவ:—இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவைதனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்:—93 ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்தி விழுகிறது

வ்யா'—(ஸாதய ஸமாநம) இதயாதி வாகய தவயததாலே. அதாவது - ஸாதய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாதயததுக்கு ஸமாநமென்றும, பல விளம்பததை ஸஹியாதே ஶீகரமாக கார்யம் செய்துகொடுககு மென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற காட்டில வஸிததஸாதநத்துக கேறறம் ; ஸாதயததில பராவண்யமடியாகவிறே இநத ஸாதநபரிகரஹநதன்னி விழுகிறது ; அவை இரணடு மிவற றுககு முண்டென்று கருத்து. எஙஙனே யென்னில மடலெடு ககை முதலான பரவருததிகள் ஶேஷிக கதிஶயகரஙகளாகையாலே கைஙகாயரூப ஸாத்யத்துககு ஸமாநங்களா யிருககையாலும், மட லூருதல நோன்பு நோறகுதல செயவனென்று துணிநதபோதே ஸர்வேஶ்வரன் தவரித்துககொண்டு வநது இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிககொடுக்கையாலே பலவிளமபாஸஹங்களா யிருககையாலும, வஸிததஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டி லேற்றததையுடைத்தாய், ஸாதயபராவண்ய மடியாக விவற்றி விழு கிற வாகாரமு மொத்திருககையாலே. இத்தால் - வஸிததோபா யத்தை யொழியவு மிது தானே காரயம செய்யவறறுகையாலே தத் ப்ரதிபந்தக மென்னும் தூஷணமிலலை யென்று கருதது. அன் றிக்கே, (உபாய பாதிபநதகமாகாது) என்றததை யின்னமும் முக பேதததாலே யுபபாதிககிறா (ஸாதய) இத்யாதி வாகய த்வயத தாலே. அதாவது - பால மருநதாமாப்போலே ஸாதய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யததில் ஸாத்யததோ டொத் திருக்கு மென்றும், ஸாத்யததை பராபிக்கு மளவில காலவிளமபத் தைப பொறுது கடுக பராபிததுவிடுமென்றுமென்றேஸாதநாநதரத திற காட்டில் வஸித்த ஸாதநத்துக் கேற்றம் ; இபபோதிது சொல்லு கிறது, இவ்வாகார த்வயமும் ஸாதய ப்ராவண்யஹேதுவாமென்று தோற்றுகைககாக. இபபடியாகையாலே, தானடியாக விளைநது க்ஷணகால விளம்பம் பொறுமல் துடிக்குமபடி * முறுகடியிடுகிற

* முறுகடியிடுகிற - அதயநதம் தீவரமான.

ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற விப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக் குடலாமித்தனை யல்லது தத்ப்ரதிபந்தகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) [86] என்று துடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளைதிருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத்ப்ரபந்நரா யிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அதுதா னுபாய கோடியி லந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவஶர்க்கு தோஷாய வன்று, புத்தி பூர்வகமாக வந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவை யாகையால் அதிஶ்லாக்யங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படி யன்றோ விவற்றின பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில (தன்னைப் பேணாமை) [85] என்று சொன்னவிது அந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிஶங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

94. அவ —ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றோ, ஶமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன, அவைதன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்குமென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—94 இவனுக்குப் பிறக்கு மாத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது விந்த ப்ராவண்யம்.

வ்யா:—(இவனுக்கு) என்று துடங்கி. 334 "ஶமதம நியதாத்மா" 335 "அமாநித்வம்" இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே - இச்சேதநனுக்கு உண்டாகத்தக்க வாத்மகுணங்கள்தா னநேக முண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம் - (ப்ரதாந ஹேது வாகையாவது) - அநுகூலஸஹவாஸ ஶாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோப

தேஹாதிகளான ஹேதவந்தரங்களிற் காட்டில் முக்யஹேதுவா யிருக்கை.

95. அவ — இவ்வர்த்தத்தில ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணு கிறார்.

மூலம் — 95 "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப," "பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ" "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து"

வ்யா:—(மாற்பால) என்று தொடங்கி. 336 "மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள கைவிட்டு - நூற்பால மனமவைக்க நொய்வி தாம" என்று - ஸர்வேஶ்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில நசை யற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதா மென்றும; 337 "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி" என்று - பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில விரக்தனானவ னென்றும; 338 "ஒண்டொடியாள் திரு மகளும நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர கண்டு - கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண் டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம தெரிவரிய வள வில்லாச் சிற்றின்பம ஒழிந்தேன்" என்று - பெரிய பிராட்டியாரும தேவருமா யொரு தேஶவிஶேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சோதியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய, ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனேனென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

96. அவ—பகவத்ப்ராவண்ய மாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக் கும் ப்ரதாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாபித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில ப்ரமாணங்களை தர்ஶிப்பித்தானென்னென் கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—96 ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் ஶமமும் தம மும்

வ்யா.—(ஆத்ம குணங்களில ப்ரதாநம ஶமமும தமமும) என்று. ஶமமாவது - அந்தஃ கரண நியமநம்; தமமாவது - பாஹ்ய கரண நியமநம. 339 "ஶமஸ் சித்த ப்ரஶாந்திஸ்யாத் தமஶ் சேந்த்ரிய நிக்ரஹஃ" என்னக்கடவதிறே, 340 "க்ஷமா ஸத்யம தமஶ

ஸம:" என்கிற விடத்தில், 341 "தமோ பாஹ்ய கரணாநாமந்தக விஷயேப்யோ நியமநம் - ஸமோந்த கரணஸ்ய ததா நியமநம்" என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது மாறிச் சொல்லுமிடமு முண்டு. இந்த ஸம தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாந்தம் குணோத்பத்திக்கும் ஹேது வென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாந மேதென்கிற ஸங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் ஸமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

97. அவ — இந்த ஸமதமங்க ளுண்டானா லிவனுக்குண்டாகக்கடவ பல பரம்பரையை யருளிச்செய்கிறா மேல்

மூலம் — 97 இவை யிரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும், திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரும், ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

வ்யா — (இவை யிரண்டும்) என்று துடங்கி. பகவத் ப்ராவண்ய மடியாக வரும் பரிபூர்ணமான ஸமதமங்களை கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்கு பூர்வபாவியானவளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த ஸமதமங்களிரண்டு முண்டானா லாசார்யன் கைபுகுருகையாவது - இவ்வாத்ம குணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக வுபதேசிக்கும்படி, யிவனுக்கு வஸ்யனாகை. 342 "தஸ்மை ஸவித்வா னுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஸாந்த சித்தாய ஸமந்விதாய - யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்" என்று ஸமதமோபேதனாய்க் கொண்டுபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத:* உப

* உபஸந்நன் - அடைந்திருக்கிறவன்.

தேஶிகக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ஶ்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக் குடலாகச்சொன்ன ஶப்தங்களுக்கு, [343] "ஏதேந ஶ்ரவணேந யுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் - நதுப்ராஸ நோபயுக்தாத்யநதேந்த்ரிய ஜயாதி:" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாஶிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது) - [344] "தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்" என்று - திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது பதேஶமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக இவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. [345] "ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ வித்து:" என்கையாலே ப்ராஹ்மணாதீநம் என்கிற விடத்தில், ப்ராஹ்மண ஶப்தத்தால் - ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன் கைபுகுருகையாவது) - [346] "மந்த்ராதீநந்து தைவதம்" என்று - திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனானவ னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை. (ஈஶ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, [347] "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே - ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது) - [348] "தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்" என்று - உபய விபூதியும் ஈஶ்வர னிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்யபூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்கு கத்யந்த ஸுலபமாகை.

98. அவ:—இப்படி ஸம்பந்தங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—98 ப்ராப்ய லாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபக லாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ர லாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்ய லாபம் ஆத்ம குணத்தாலே.

வ்யா.—(ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே. இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதம ஹேது ஸம்பந்தங்களாகையாலே, அஸாய மிவையிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணுமென்கை.

ஈஶ்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீஶ்வரனாலே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகந்தானே) என்றருளிச் செய்தது.

99. அவ—இந்த ஶமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார்.

மூலம்:—99 இதுதான், ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

வ்யா—(இதுதான்) என்று தொடங்கி. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு ஶப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத்ஸாதநாநுஷ்டாநதஶையில் ஶமதமாதிகள் வேணும், 349 "இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா" 350 "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று" என்னக்கடவதிறே. 351 "ஐம்புலன்வென்று" என்றது - மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா ஶமாதி வேணும். 352 "தஸ்மாதேவம் விச்சாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்" 353 "புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீ" என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க்கு அதிகாராந்தர்கதமாக ஶமாதி வேணும்; 354 "ஏகாந்தீ து விநிஶ்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: - பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:" 355 "அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி யாசையாமவைத் - தொடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற்கணின்ற வென்னை" என்னக் கடவதிறே.

100. அவ:—இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக் கென்கிறார்.

மூலம்:—100 மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

வ்யா—(மூவரிலும்) என்று தொடங்கி. இவனுக் கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில ப்ரஸங்கித்ததும்.

101. அவ:—அவ்வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—101 மற்றை யிருவர்க்கும் நிஷித்த விஷய நிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

வ்யா:—(மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஶப்தாதி போகபரனான ஐஶ்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், ஶாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ரமமையும்; ததுபய வ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, ஶாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐஶ்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தஶையில் காமப்ரயுக்த ப்ரவ்ருத்தியும், பல தஶையில் போக்யதா ப்ரயுக்த ப்ரவ்ருத்தியுமா யிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதஶையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸந தஶையில் காமப்ரயுக்த ப்ரவ்ருத்தி வேணும், ப்ரபந்நனுக்கு, காமப்ரயுக்த ப்ரவர்த்திகளையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்ற தாயத்து.

102 அவ.—காமப்ரயுக்த ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா ப்ரயுக்த ப்ரவ்ருத்திதானே தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதி காலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—102 இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்: சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

வ்யா:—(இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி. (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது - ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவஶ்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது - தத்வ யாதாத்ம்ய தர்ஶிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க † இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யநர்த்தப்படுவதே!" என்று அந்யவிஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது - அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் 356 "மா

* பஞ்ஜகம் - நாசகம்.

† இட்டுப்பிறக்கை - ததர்த்தமாக வுண்டாகை.

யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய காததா காரயிதாச ஸ:" என்கிறபடியே-அதிகாராநுகுணமாக வவனுசரிததும் ஆசரிபபித்தும் போநதபடிகளேயும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யாக ளாசரிததுப போநதபடிகளேயும, ஶாஸ்தரமுகததாலு மாசார்யோபதேஶ க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரஙகளை யநுஸநதிக்க வநுஸநதிககப பிறககு மெனறபடி.

103 அவ.—இவ்வோஹேதுக்களால பிறககும் க்ரமததை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு பாஶநததை யநுவதிததுக்கொண டருளிசசெய்கிருர்.

மூலம்:—103. பிறககும் க்ரம மென்னென்னில் ; அழகஜ்ஞாநத்தை விளக்கும் , அருள் அருசியை விளக்கும் ; ஆசாரம் அச்சத்தை விளக்கும்.

வ்யா·—(பிறககும க்ரமம) என்று துடஙகி. (அழகு அஜ்ஞாநததை விளககை யாவது) - சிததாபஹாரியாகையாலே, விஷயாநதரநதன்னை யொன்ருக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளககையாவது) - விஷயாநதரஙகளைக் காணும்போது அருவருததுக காரிததுமிழநதுபோமபடி பணணுகை. (ஆசாரம் அசசத்தை விளக்கையாவது) - ருசிசெல்லச்செய்தே, அவாகளாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக கர்த்தமே பலிககும என்று, விஷயஶபாஶத்திலிழிய நடுங்குமபடி பண்ணுகை. ஆகையால இககரமததிலே பிறக்குமென்று கருத்து.

104 அவ:—இநத த்ரிவித பரபக்நாககும ஸௌநதாயாதிதரயததிலோரொன்றே விரகதி ஹேதுவாகச சொலலுகிறதுககு நிதாநத்தை யருளிசசெய்கிருர.

மூலம்:—104 இவையு மூற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது

வ்யா·—(இவையு மூற்றத்தைப்பற்றச சொலலுகிறது) என்று. அதாவது - (அஜ்ஞாநத்தாலே பாபக்ர) [43] இதயாதியால்-இவர்களுக்குச் சொன்ன பர்பததி ஹேதுக்களானவை ஓரொன்றி னூற்றத்தைபபற்றச் சொன்னுப்போலே, (அழகாலே பிறககும) என்று துடங்கிசசொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றி

னூற்றதைப் பற்றச் சொல்லுகிற தென்கை இததால - பகதிபார வஶ்ய பரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையுமஅசசததுக்கடியான வாசாராநுஸந்தாநமு முண்டா யிருக்கச்செய்தே, பகவத விக்ரஹ வைலக்ஷண்யததை ஸாக்ஷாதகரித தநுபவிக்குமவாக ளாகையாலே வடிவழகிலே எபபோதும நெஞ்சு பறறிக்கிடக்கையால விஷயாநதரங்களை யறியாதபடி பண்ணு மவவழகே அவர்கள் பக்க லுறைததிருக்கும; ஜ்ஞாநாதிகய பரபந்நாககு, அஜ்ஞாந ஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும பயஹேதுவான பராகதந ஶிஷ்டாசாராநு ஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய் தெடுதத விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை யவர்கள்பக்க லுறைத்திருக்கும். அஜ்ஞாநபரபந்நாக்கு, அர்ச்சாவதாரததிலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும அருசிஹேதுவான க்ருபையும ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்க ளாசாரங்களையே பலகாலம அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான வவ்வாசாரங்கள் அவர்கள் நெஞ்சிலே யூன்றி யிருக்கும். இவ்வூறறதைபபற்ற ஒரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிற தென்றதாய்தது.

105 அவ:—விஷய வைலக்ஷண்யாதிஶயததாலே விஷயாநதராஜ்ஞாநம் விளையவும கூடும். ஆபதரான ஶிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநததாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸபர்ஶததிலசசம விளையவும் கூடும், அநாதிகால மாசைபபட்டு மேலவிழுநது போநத விஷயங்களிலே யருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அபபடிப பட்ட வருசிதா னவனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதாமஶததை யருளிச்செய்கிறா.

மூலம்:—105 அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்ஶந மபேக்ஷிதமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(அருசி) என்றுதுடங்கி, (தோஷ தர்ஶநமாவது) - போக்யதா புத்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித தேஹம் 357 "மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி" ஸமுதாயமாய சர்மாவநத்தமாய் துர்கந்தியா யிருக்கும்படியையும, போகந்தா னல்பமாய் அஸ்திரமாய் துக்க மிஶ்ரமாய் அநாததாவஹமா யிருக்கும் படியையும், ப்ரதயக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்ஶிக்கை.

106 அவ —ஆனால் அதுவோ பின்னை யருசிஹேது வென்ன யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—106 அது ப்ரதாந ஹேதுவன்று.

வ்யா —(அது) இத்யாதியால. (ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது - அதுவுமொரு ஹேது, முக்யஹேதுவன் றென்றபடி.

107 அவ—ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதா னேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது) என்கிறார்.

மூலம்:—107 அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது.

வ்யா.—(அப்ராப்ததையாவது) - பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததா யிருக்கை. இததால - அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால, தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் அருசிக்கு கௌணமுக்ய ஹேதுக்களா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

108 அவ—[358] "மாறபால் மனஞ் சுழிப்ப" இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத விஷயத்தில குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும தோஷங் கணடே விடுகிறதானலோ வென்ன

மூலம்:—108 பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங் கண்டன்று ; ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்று.

வ்யா—(பகவத விஷயததி லிழிகிறதும் குணங கணடன்று) என்கிறார். ஆகிலெததாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது - பகவத விஷயததைப பற்றுகிறது அததலையில கலயாண குணஙகளடியாக வன்று, இவவாதமாவுக்கு வகுத்த விஷயமெனனுமத்தாலே என்கை.

109 அவ —கீழ தாமருளிச்செய்தபடியே யாத்ததை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார்.

மூலம்:—109 இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

வ்யா:—(இப்படி) என்று துடங்கி. (இப்படி கொள்ளாத போது) என்றது - இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை பகவத விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்ஶநத்தையும் குண தர்ஶநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும்போ தென்றபடி. (குண ஹீந மென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது) - பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமாரநிற்க சடக்கெனவந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீந மென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும். 359 "அவனை யல்ல தறியேன்" என்று அவன் பக்கலிலே யத்யபிநிவேஶத்தைப் பண்ணுகை. தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் ஶப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேஶம் நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டுங் கூடா தென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) - தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் துடக்கமானார், ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநு ஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஶாஸ்த்ரத்தை விஹிததயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ள வேணு மென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

110 அவ:—குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—110 "கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று நின்றார்களிறே.

வ்யா:—(கொடிய வென்னெஞ்சம்) என்று துடங்கி. அதாவது- 360 "கடியன்" என்று துடங்கி 361 "அறிவரு மேனி மாயத்தன்" என்னுமளவும் - ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோ வறியாதவன், ஒரு

வாகு மெட்டாதவன், வஞ்சகன, தாஜஸ்ரேய ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச்சொல்லி, இப்படி யிருந்தாலுகிலும், அதி லோக க்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்ல தறியாதே யிருக்கு மென்றும். வேம்புக கிடடுபபிறந்த புழு அந்த வேம்மையே புஜிக் கும்தொழிய கருமபைக் கண்டாலும விரும்பாது, அப்படியே, 362 "கடலமல்லைக் கிடந்த கரும்பு" எனனும்படி நிரதிஶயபோக்ய னான நீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், தவதநயாராஹ ஶேஷ பூதனான நான் எனக்கு வருகுதஶேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாசைப படேனென்றும்" 27 மயாவற மதிநல மருளப பெற்றவாகள் அருளிச்செயயா நின்றாகளிறே என்கை.

111 அவ:—"குணோ தாஸ்ய முபாகதஃ" என்றுரு மிலலையோ வென்ன வருளிச்செயகிறார்.

மூலம்:—111 குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வ ரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

வயா —(குணக்ருத தாஸயத்திலும்) என்று துடஙகி. (குண க்ருத தாஸ்யமாவது) - அவன் குணஙகளுககுத தோற றடிமையா யிருக்கை. (ஸவரூப பரயுகதமான தாஸ்யமாவது) - ஶேஷதவைக நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபததைப பாாத தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருநதாலும, குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவவிஷயததிலே யநுவாததியா நிற்கும்; ஆகை யிறே, ஶேஷதவைக நிரூபகரான இளையபெருமாள் தாமபபடி அருளிச செயததும். ஆனாலும, குணகருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே யபரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ர தாநமா யிருககும; அத்தைபபறறவிறே தத பராதாநய பாவிததி தோற்ற வருளிச்செயதது.

112 அவ:—இவவாத்ததுக்கு ஸமவாதமாக பிராட்டிவார்த் தையை ஸமரிபபிக்கிறா மேல.

மூலம்:—112 அநஸூயைக்குப்பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வயா:—(அநஸூயைக்கு) என்று துடஙகி. அதாவது - அதரி பகவா னாஶ்ரமததிலே பெருமாளெழுநதருளி மஹர்ஷியையு மது வர்ததிததிருந்த வநநதரம, ததபததியான வநஸூயையைப் பிராட்டி

சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து. "பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் விட்டு பெருமாள் பின்னே காட்டிலேபோந்த வித்தவையோகத் தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம், வநஸ்தனாகிலும் நல்லவனாகிலுமாம் தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவேகிடீர், நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாளை விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும்" என்ன, பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை யிட்டிருந்து, "எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வதஃ உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணாதிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தநமே யென்றிருப்பார்கள் நாட்டார், அவ்வாஶ்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக் காட்ட வொண்ணாமையாலே நானவர்பக்க லிருக்குமிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நானவர்பக்க லிப்படி காணு மிருப்பது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

113. அவ—இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், ஶேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யப்ரயோஜநத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவருத்தி சேருமோ வென்கிற ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்—113 பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில்; அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதானௌபாதிக மன்று; ஸத்தா ப்ரயுக்தம்.

வ்யா:—(பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால் அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார், (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி. ப்ராவண்யமாவது - அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது) - ஶேஷிஶேஷ பாவம். அதுதான குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதானௌபாதிக மன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது - இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன் றென்கை.

114. அவ.—இததால கீழ்ப பண்ணின ஶஙகைககுப பரி ஹாரமானதேதென்ன வருளிசசெயகிறூா மேல வாகயதரயத் தாலே.

மூலம்—114 அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லா மவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்; ஆகையாலே, பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

பிள்ளைலோகாசாரயர் திருவடிகளே ஶரணம.

வயா —(அநத ஸதததை பராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில லாதபோது குலையும்) என்றது - அபபடிப்பட்ட ஸத்தைதான, ஸ்வபரயுக்த ஸமபநதமடியாய் வருகிற பராவண்ய காாயமான பகவ தநுபவ மிலலாதபோது க்ஷணகாலமும நிலலா தென்றபடி. (அது குலையாமைககாக வருமவை யெலலாம் அவர்ஜநீயஙகளுமாய் பரா பதஙகளுமா யிருககும) என்றது - அநதஸததை யழியாமைக குறுபபாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல் பரவ்ருததி களும, பகவதநுபவமொழியத தரிபபிலலாமையாலே தவிருவோ மென்றாலும் தவிரபபோகாதவையுமாய, எலலாம ஶேஷிக் கதிஶய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப பராபதங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. (ஆகையாலே பகவதவிஷய பரவருததிசேரும) என்று - உக்தத்தை ஹேதுவாககிக்கொணடு, பரகருத ஶஙகையைப பரிஹரிததுத தலைக் கட்டுகிறுா.

22-2-81
047

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்

பரதம பரகரணம் ஸம்பூரணம்.

461. 'பக்தியினுக்கும் ப்ரபத்தி' என்கிற வாக்யத்தில் அபக்தி - ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தால் வந்தது. இங்கு அபக்தி ஸாதகத்வ புத்தியால் வந்தது. வேதாந்திகள் அபக்தனுக்கே ப்ரபத்தி என்பது ஸாதகத்வ புத்தியால் வந்த அபக்தியையே

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதூபபாதநம்

115. அவ:—இதர விஷய பரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாந ஹேதுக்க ளின்னதென்றார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாந ஹேதுவின்னதென்கிறார் மேல்.

மூலம்.—115 ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திக ளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது.

வ்யா:—(ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி. (ப்ராபகாந்தரங்களாவன) - ப்ரபத்யுபாயத்தை யொழிந்த வுபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாஶக்திக ளன்று) என்றது - அவற்றை யறிகைக்கு மநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞாந ஶக்திக ளில்லாமை தத் த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன் றென்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது) என்றது - பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்யஹேது வென்றபடி. இத்தால் - (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாஶக்திகள் முக்யஹேதுவன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாஶக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநஶக்திக ளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமா மிறே, ஸ்வரூப விரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடா தொழிவது.

116. அவ:—இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோபாயமாயன்றோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்குபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—116 ப்ராபகாந்தர மஜ்ஞர்க் குபாயம்.

வ்யா:—(ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞர்க் குபாயம்) என்றது - ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ந கர்த்தாஸஹ்யமான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்ஶிப்பிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்குபாயமா யிருக்கு மென்றபடி.

117. அவ—ஆனால், ஜ்ஞாநிகளுக்கிதெங்ஙனே யென்ன.

மூலம்—117 ஜ்ஞாநிகளுக் கபாயம்.

வ்யா—(ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிறார். அதாவது - ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

118. அவ—இவர்களுக்கு அபாயமாவா னென்னென்ன.

மூலம்—118 அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே.

வ்யா:—(அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) என்கிறார். ஸ்வரூபமாவது - அநந்ய பாரதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்ந ரூபமானவது நாசகமிறே.

119 அவ—தத்பாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநா மகரேஸரரான வாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம்—119 [363] "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்று நின்றதிறே.

வ்யா:—(நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி. அதாவது உன்னையொழிய வேறோருபாயத்தைக் காட்டி யுன்பக்கலினின்று மகற்றப்பார்க்கிறாயோ வென்கையாலே, பராபகாநத்ராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது - பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ர க்ருத்யமான உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கசலாக்குகையிறே.

120 அவ—இதினுடைய ஸ்வரூப நாஶகத்வ ப்ரயுக்தமான தூஷண விஶேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—120 [364] "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கையாலே பய ஜநகம், [365] "மாஶுச:" என்கையாலே ஶோக ஜநகம்.

வ்யா.—(வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது [366] "காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத - ஶரீரே ச கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்று - உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேஶ தேஹ விஷயமாக

வும், உபாயாந்தரங்கள்தன் விஷயமாகவு மெனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியாநின்ற தென்கையாலும்; உபாயாந்தர ஶ்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு ஶோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேஶித்து, "மாஶுச:" என்று ஶோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும், ஸ்வரூப விரோதியான ப்ராபகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் ஶோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை.

121 அவ:—கீழ்ச்சொன்னபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார்.

மூலம்:—121 இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்த விதி கூடாது.

வ்யா:—(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி. (இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது - ஸ்வரூப நாஶகமென்று கொள்ளாதபோதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்த விதி கூடாது) என்றது - 367 "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம் - உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதே நயா - அபாய ஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் - ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஶ்ஶரணம் வ்ரஜேத் - உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப் யேததேவ ஹி" என்று ப்ரபந்நனவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூப ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது - பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று.

122 அவ:—இப்படி ஸ்வரூப நாஶகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய வத்யந்த நிஷித்தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம்:—122 திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் பணிக்கும்படி - மதிராபிந்து மிஶ்ரமான ஶாதகும்ப மயகும்பகத தீர்த்த ஸலிலம் போலே அஹங்கார மிஶ்ரமான வுபாயாந்தரம்.

வ்யா:—(திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுகிறார் - ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்ய

காரர திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்பிமத விஷயமாய ஸகல ஶாஸ் த்ரங்களையு மாராய்ந் தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்கும்படி) என்றது - அருளிச்செய் யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ர வ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ஶ லேஶமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும், தத்ஸ் பர்ஶலேஶமுள்ள வஸ்துவும் தத்வந் நிஷித்த மென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. (ஶாத்கும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது - உள்ளு தரவ்யாந்தரமாய ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குட மென்றபடி; இத்தால் - பாத்ரஶுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கத தீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிஶ்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே - இங்கும் பாத்ர ஶுத்தியும் தத்கத பதார்த்த ஶுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது - 368 "ஆத்மா ஜ்ஞாந மயோமல:" என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவ தநந் யார்ஹஶேஷதையாலும் பரிஶுத்தமாயிறே பக்த்யாஶ்ரயமான வாத்மவஸ்து விருப்பது; தத்கத பக்தியும் பகவதேகாகாரதயா பரி ஶுத்தையிறே; அஹங்காரம் கலசிறதில்லையாகி லொரு குறை யில்லையே. ஆக, இத்தால சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்னில; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரஶுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிஶுத்தமாயிருக்க, ஸுராபிந்து மிஶ்ரதையாலே நிஷித் தமாமாபபோலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிஶுத்தமான வாத்மவஸ்துக்கதையாய பகவதேகவிஷயதயா பரிஶுத்தையா யிருக்கிற பக்திதான், ஸவ்யதந் மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்ஶத் தாலே ஜ்ஞாநிக ளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாய்த் தது. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற விதத்தையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

123 அவ—இன்னமு மிதுக்கு பலவிஸத்ருஶத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண் டென்கிறார்.

மூலம்.—123 ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக் கெலுமிச்சம்பழம் போலேயும், பலத்துக்கு ஸாத்ருஶ மன்று.

வயா —(ரதநத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - தவீபாந்தரங்களிலே சிலா பலகளையை யாபாரணமாகப் பூணுகையாலே, பலகளையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரதநத்தைக் கொடுப்பார்கள், உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜயாத்திரையாய் வந்து ஒரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பார்கள் ; இப்படி கொடுப்பாக ளென்றால், மஹார்கமான ரதநத்துக்கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகளையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருஶ ஸாதநமல்லாதாப்போலே, 369 "பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா" 370 "பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" என்கிறபடியே - பக்தி சபலனாய் பரமோதாரனான ஸர்வேஶ்வரன் இவன் பக்கல் பக்திமாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸ்தருஶ ஸாதநமன் றென்கை.

124 அவ —ஆனால் விஸத்ருஶமான பலகளையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரதநத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவவோபாதியாகிறதென்ன ; அது தனக்கும் யோக்யதை யில்லையென்கிறார்.

மூலம் —124 தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவ தொன்றில்லை.

வயா.—(தான்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அங்கு தானும் தனக்குரியனாய் தனக்கென்ன வொரு பலகளையும் எலுமிச்சம்பழமு முண்டாகையாலே யது செய்யலாம்; இங்கு அப்படியன்றிக்கே, 371 "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்க ளிரண்டு மவனுக்குத் தைப்பதாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சனனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்று மில்லை என்கை.

125 அவ:—கோதாநத்தில் பிதாவுக்கு புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தநத்து தனனை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்.—125 அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

வ்யா.—(அவன்) என்று தொடங்கி. (அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) 372 "விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீஸ்வராய நிவேதிதும் - பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா" என்றும், 373 "அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அடியிலே அவன் தந்த கரண களேபரங்களை 151 "மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்றும். 374 "ஸததம் கீர்த்தயந்தோமாம் யதந்தஸ்ச த்ருடவ்ரதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - த்யாநார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை (அடைவிலே கொடுக்கையாவது) - ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது - அவனதத்தை யவனுக்கே கொடுத்ததவித்தனையொழிய தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது) - மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது - பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. * ராஜமஹேந்த்ரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு † ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன் கொடை.

126. அவ·—இன்னமும் உபாயாந்தரத்துக்கொரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகிறார்.

மூலம்:—126 பர்த்ரு போகத்தை வயிறு வளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாப்போலே, இருவர்க்கு மவத்யம்.

வ்யா·—(பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே. அதாவது - பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமாமாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈஸ்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. "ராத்ரி பர்த்தாவோடே

* ராஜமஹேந்த்ரன் என்று - பெரியபெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்துக்குப் பேர். † ஓலக்கம் - ஸபை.

ஸம்ஶ்லேஷித்து விடுவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று விளக்குமாபோலே, பக்தியை யுபாயமாகக்கொள்ளுகை” என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது.

127. அவ:—இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுஶாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள். 375 “ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத” 376 “ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத” 377 “ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யஶ் ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூலம்:—127 வேதாந்தங்க ளுபாயமாக விதிக்கிறபடி யென்னென்னில்

வ்யா:—(வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

128. அவ:—தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—128 ஔஷத ஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசி யிடுவாரைப்போலே, ஈஶ்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறதித்தனை.

வ்யா:—(ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே. அதாவது - அத்யந்த ருக்மராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே அத்தை யவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னால் அதுக்கிசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்க ளாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, ஶீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற 378 “நச்சு மாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேஶித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸனையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான ஈஶ்வரனைக் கலந்து தாத்ருஶமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை.

த்ருஷ்டாந்தத்தில், அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிஸ்ர மாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிஸ்ரனான ஈஸ்வரனே யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் அவயவயதானேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப்போக்கும் ஔஷதம்; அபிமத வஸ்து மிஸ்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிறாப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிஸ்ரனானபோது ஈஸ்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனாகிறதும்.

129. அவ—இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காக விதத்தை யென்கிறார்.

மூலம்:—129 இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

வ்யா—(இத்தை) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸாஸ்த்ரமானது, 379 "த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:" என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த புத்ராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதர மாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு, ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேபரவருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவரவருடைய குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேஸித்து, கொம்பிலே கொம்பிலே யேறுகைக்குச் சுளகிகால நாட்டுவாரோபாதி, இவரவர்முகங்களால தனனுடைய தாத்பர்யம்தத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ஸ்யேநவிதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக்கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது - மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் - மேலான தேவதை, மேலானகதி என்றர்த்தமாகிறாப்போலே. அதாவது - ஸ்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பஸ்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்;

விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. [380] "அக்நீஷோமீயம் பஶுமாலபேத" என்கிற இடத்தில், ஆலம்பபதம், [381] "ஆலம்ப: ஸ்பர்ஶ ஹிம்ஸயோ:" என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால் - காம்ய கர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ஶ்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், தத்பரி விஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பஶ்வாலம்பநாதியுக்த யாகாதி கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனாய்க்கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேஶித்துப் பண்ணும் பஶ்வாலம்பநாதி யுக்த காம்ய கர்மம் விஶேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம்படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அதுதன்னை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம். ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ரபத்யந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விஶேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. [382] "அதபாதக பீதஸ்த்வம்" என்று - உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுக்ஷுவுக்கு உபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபஶப்த வாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும் - இவ்விடத்தில் காம்ய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் யோஜிக்கிறது - உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த [படி] ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே.

130. அவ — ஆனால் இப்படி விதித்ததைப் பின்னை நிஷேதிக்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—130 இதுதான் பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை போலே விதி நிஷேதங்க ளிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

வ்யா.—(இதுதான்) என்று தொடங்கி. (இதுதான்) என்கிறது- கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது) - [383] "ஶ்யேநேநாபிசரந் யஜேத" என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்; அது, தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகரா யிருப

பாரைபபற்ற விதிக்கபபட்டு ஆஸ்திகராய் காமீர்யாதி காமய கர்மங்களிலே ப்ரவிருத்திக்கு யோகயரான ரஜஃபரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிககபபடுகிறுபபோலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதநதா யாநயஶேஷத்வ நிவருத்திபூர்வகமாக பகவசசேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைககு யோகயரான ஸத்த்வபரசுரரைபபற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதநத்ரய ஜ்ஞாநம் பிறநது பகவதேகோபாயதவததிலே யூன்றுகைக்கு யோகயரான பரமஸதவ நிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிககபபடவும குறையிலலை.

131. அவ.—இபபடி நிஷேதிககபபடுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுககாக விதித்ததென்ன வருளிசசெய்கிறுர்.

மூலம்:—131 அத்தை ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது; இத்தை ஸ்வரூப விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

வ்யா—(அத்தை) என்று துடங்கி, அதாவது - 384 "ஶட்சித்த ஶாஸ்த்ர வஶதோபா யோபிசார ஶ்ருதிஃ" என்கிறபடியே அபிசார கர்மததை விதிததது, ஶாஸ்த்ரத்தை யிலலையென் றிருககும் நாஸ்திகனுககு ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸம பிறககைககாக; உபாஸநததை விதித்தது, தன்னை ஸவதநத்ரனென்றும அநயஶேஷபூத னென்றும் ப்ரமித்துப போநத சேதநனுககு, அவையிரண்டும் வநதேறி, பகவசசேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபததில் விஶ்வாஸம் பிறககைககாக வென்கை.

132. அவ—இப்படி யோரோ விஶ்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருநததாகிலும், இவவுபாஸநததை விடாமல் பற்றி நின்றுல அபிசார காமம போலே க்ரூரமன்றே யிதுவெனன; அதிலுங காட்டில் க்ரூர மென்கிறுர்.

மூலம்:—132 அது தோல்புரையே போம்; இது மர்ம ஸ்பர்ஶி.

வயா—(அது) என்று துடங்கி. பரஹிம்ஸா ரூபமான வநத வபிசார கர்மம, தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய விஶிஷ்ட வேஷ விரோதியாய அததால வரும பலமும சில துககாநுபவ மாத்ரமாய்க் கொணடு மேலெழுப போகையாலே, (தோலபுரையே போம) என்கிறது; அஹங்காரகாபமான விநத வுபாஸநம், ஆதம ஜ்ஞாநம்

பிறந்தவன் செயலாய், நிஷ்கருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாஸக மாகையாலே, (மாம ஸ்பர்ஸி) என்கிறது.

133. அவ—இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமு மென்கிறார்.

மூலம்—133 இதுதான் கர்ம ஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இதுதான்) இத்யாதியாலே. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற இவ்வுபாஸநத்தின், 385 "யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாஸகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி" 386 "அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாம்ருத மஸ்நுதே" 387 "ஸர்வாபேக்ஷா ச" 388 "யஜ்ஞாதி ஸ்ருதே ரஸ்வவத்" 389 "கஷாய பக்திஃ கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதிஃ" 390 "கஷாயே கர்மபிஃ பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம ப்ரவர்த்ததே" 283 "ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபிஃ - நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்திஃ ப்ரஜாயதே" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - காய க்லேஸகரமான கர்மாநுஷ்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அஸக்தனுனை விவனால செய்து தலைக்கட்டவு மரிதாயிருக்கு மென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) [115] என்று துடங்கி இவ்வளவாக, உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்.

134. அவ—இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—134 ப்ரபத்யுபாயத்துக் கிக்குற்றங்க ளொன்று மில்லை.

வ்யா:—(ப்ரபத்யுபாயத்துக்கு) என்று துடங்கி. (இக்குற்றங்கள்) என்று - ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்ஸிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது - ஒரு தோஷமும் இதின்பக்க லில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்க ளொன்றுமிலலை) என்கையாலே - மற்றொரு குற்ற

முண்டென்னு மிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது - வஸ்துதః உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாயப்ரதிபத்தி யாஹமாம்படி யிருக்கை.

135. அவ — இக்குற்றங்க ளிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக, இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸௌகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் — 135 ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாந கார்யமாகை யாலே ஸ்வரூபத்துக் குசிதமுமாய். [391] "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரமுமா யிருக்கும்.

வ்யா — (ஆத்ம யாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே. இப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது) - திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே. ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக் குசிதமாகையாவது) - அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது - சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டா வென்கை. அதாவது ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகரமுமா யிருக்கும்) என்றது - [392] "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ப்ரபத்தி:" என்கிறபடியே - ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகை யாலே, எளிதாகச் செய்யலுமா யிருக்குமென்கை.

இவை யிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்க ளொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ ஶோகஜநகத்வ வாஹங்கார மிஶ்ரதயா நிஷித்தத் வாவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவை யாகையாலும், பலவிஸத்ருஶத்வம் இது பலஸாதந மன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ர மாய் அதிகாரி விஶேஷணமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக் கவகாஶமில்லாமையாலும், இவ்வாறு தோஷமு மிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமா

மிறே. காமஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம், (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால, ஸ்வரூபௌசித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாயத்து.

136. அவ—இப்படி உபாயமவனென்றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில நிவ்ருத்தனாயிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிடவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—136 பூர்ணவிஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

வ்யா:—(பூர்ணவிஷயம்) என்று துடங்கி. அதாவது - லோகத்தில பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தாரதம்யத்துக்கீடாகவிறே யிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கி லப்படியிடவேணுமிறே; அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனா யிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக்கநுகுணமாக விவனலொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை.

137. அவ.—ஆனால அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—137 ஆபிமுக்ய ஸூசக மாத்திரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

வ்யா:—(ஆபிமுக்ய) இத்யாதியாலே. அதாவது - அநாதி காலம் [25] "யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போந்த விவன், அந்நினைவு குலைந்து தன்பக்க லபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்றவளவிலே, "இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே!" என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்கு மென்றபடி.

138. அவ:—இவனப்படி யிருந்தாலும், அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித்தனுக்கப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—138 பூர்த்தி, கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

வயா·—(பூர்தததி) எனறு துடங்கி. அதாவது - அவனுடைய அவாபதஸமஸ்தகாமதவம், ஆஸ்ரயணேநமுகனுனவிவன் "நம் மாலவனை யொருபடியாலும் ஸநதோஷிபபிககபபோகாது" என்று ததாஸ்ரயணததினின்றும மீளுகையன்றிக்கே, நாமிடடதுகொண்டு தருபதனுக வேண்டாத பரிபூரணனுகையாலே, நம்பககலபெற்றது கொண்டு ஸநதோஷிககுமென்று மபிநிவேஸிததுப பறறுகைக குடலாமிததனை யென்கை.

அன்றிககே, அவன் பூரததி அவனை யிப்படி ஸநதோஷிகக வொட்டுமோ, உபேக்ஷிததுக கைவாஙகபபண்ணுதோவென்ன; (பூர்ததி) இதயாதியாலே யருளிசசெயகிருராகவுமாம். அதாவது - அவனுடைய பூரததியானது, "இவன் பச்சையிட்டிலன்" என்ற நாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாஙகாதே, "ஆபிமுகய ஸூசகமாத்ரததுக்கு மேறபட நமக்கிவன் சில செயயவேண்டுவ துண்டோ" என்று விரும்பிக் கைககொள்ளுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை.

139. அவ·—இபபடியவன் அல்பஸநதுஷ்ட னென்னுமதுககு பரமாணமுண்டோவென்ன வருளிசசெய்கிருர மேல்.

மூலம்·—139 "பத்ரம் புஷ்பம்" "அநயத்பூர்ணுத்" "புரிவதுவும் புகைபூவே."

வ்யா.—(பத்ரம் புஷபம்) என்று துடங்கி. [393] "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பகத்யா பரயசசதி - ததஹம் பக்த்யுப ஹருத மஸ்நாமி ப்ரயதாதமந:" என்று - பத்ரததையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம, ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவ னெனககு பக்தியாலே தருகிருன், அநநயபரயோஜநதையாகிற ஸுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனுனவனுடைய வபபடிபபட்ட பக்தி யோடே தரப்படடவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனு யிருக்கிற நான், அவன் பரேமத்தாலே கலங்கித தருமாப்போலே, வயாமோஹத்தாலே கலங்கி, யடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

394 "அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநே ஜநாத்- அந்யத் குஶல ஸம்ப்ரஶ்நாந் நசேச்சதி ஜநார்த்தந:" அதாவது-ஸ்ரீ தூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்டரன், "பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான், அவனுக்குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்" என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல; நினைவுஞ் சொல்லு மொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தை யறிந்த ஸர்வஜ்ஞன், "வருகிறவ னங்ஙனொத்தவ னல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு" என்கிறான், அதாவது - தான் குடிக்குந் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமே லொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனை வாசிக்கு விஶேஷித் தொன்றும் செய்யவேண்டா; நெடுந்தூரம் வந்தவனை குஶலப்ரஶ்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரின்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவ னென்கை. இத்தால் - நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக விவ்வளவுகளைச் செய்யப்பா ரென்றபடி.

395 "பரிவதிலீசனை" என்று துடங்கி "புரிவதும் புகைபூவே" என்று - [ஹேய ப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை ஸம்ஸாராந்முக்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே 396 "ஏதத் ஸாமகாயந் நாஸ்தே" என்கிறபடியே பாடி, விஸ்தருத்தராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபாரா தகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு * அருள்கொடையாகக் கொடுப்பது வுமேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுக்கு] † என்று அவனுடைய ஸ்வாராதநதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே.

* அருள்கொடை - தயாதாநம். † இது ஒன்பதினாயிரப்படியின் வாக்யம்.

140. அவ.—(பூர்ண விஷயம) என்று துடங்கி இவ்வளவும - பரஸக்தாநுபரஸகதமாக வநதவித்தனையிறே, பரபக்தி வைல க்ஷணயமிறே கீழச சொலலபபட்டது, ஆகையாலே அதுக கின் னமுமொரு வைலக்ஷண்யம சொலலுகைககாக ஸிதஹோபாயததுக் கும் பலத்துககு முண்டான ஐகயததை மூநதற வருளிசசெய்கிறார்.

மூலம் —140 புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லை யிடு வாரைப்போலே, பல ஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

வயா —(புலலைக காட்டி) என்று துடஙகி. அதாவது-கோவை வரவழைத்த பின்னையதுககு தாரகாதிகளை யிட்டு நோக்க நினைப பார, ததபோகயமான புலலுதன்னையே ததவசீகார ஸாதநமாக முன்னிட்டழைததுககொண்டு, அதுதன்னையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநஙகளுககு பேதமிலலாதாபபோலே, விலக்ஷணகுண விக ரஹ விஶிஷ்டனான தானே மூநதறவிவனைச சேர்ததுககொள்ளு கைக்குபாயமாய, பின்னை யென்றுமொகக விவனுக குபேயமா யிருக கையாலே, பலஸாதநஙகளிரண்டும ஏகவஸ்துவா யிருக்கு மெனகை.

141. அவ —இததால் பரபததிககு வைலக்ஷணயம் பலித்த படியை யருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—141 ஆகையாலே, ஸுகருபமாயிருக்கும்.

வ்யா —(ஆகையாலே) என்று துடஙகி. அதாவது - ஸாதய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத வரணருபமான விது தேவையாயிராதே ஸுகருபமாயிருககு மென்றபடி.

அன்றிககே, இன்னமும பரபததிக் கொரு வைலக்ஷண்ய மரு ளிச்செய்கிறார்.

(புலலை) இத்யாதியாலே. அதாவது - புல்லைக்காட்டி தேநுவை அழைத்துக்கொண்டு பின்னை அபபுலலையே யிடுமளவில பலஸாத நங்களுககு பேதமில்லாதாபபோலே, 397 "ஸகருத கருதோஞ்ஜலி:" 217 "நமஸ சகருா ஜநாாதநம்" இத்யாதிகளிற சொலலுகிறபடியே அஞ்ஜலயாதி ரூபையான பரபத்தியை முன்னிட்டு ஈஶவரனை வஶீ கரிததால பின்னை யவனுக குகபபாகச்செய்யு மடிமையும், 398 "பத் தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இதயேவ வாதிந:" 399 "கைகளா

லாரத தொழுது தொழுதுன்னை" இதயாதிகளிற் சொலலுகிற படியே தன் ஸவரூபாநுரூபமான அஞ்ஜலயாதி வருததி விஶேஷங களாகையாலே, பலஸாதநங்களுககு பேதமிலலை. இபபடி பல மானதுதானே ஸாதநமாகையாலே, இப பரபததிதான் தேவையா யிராதே, இவனுககு ஸ்வரூபமா யிருககுமெனகை.

ஆக, (பரபத் யுபாயத்துககு) [134] என்று துடங்கி, இவவள வாக - பரபததியினுடைய தோஷ ராஹிதயமும் குண ஸாஹிதய மும சொலலபபடடது.

ஸித்தோபாய நிஷ்டர் வைபவம்

142. அவ — இபபடி பரஸ்துதையான ப்ரபததியினுடைய வநுபாயதவததையும, தத்பரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோ பாயதவததையும், (இதுதனனைப பாரத்தால) [54] இத்யாதி யாலும, (ப்ராபதிககுபாயம் அவன் நினைவு) [66] இத்யாதியாலும கீழருளிசசெயதபடி யன்றியே, முகாநதரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல. அதில, இபபடி ஸவரூபாநுரூபமான வித்தை ஸாதநமாக்கிக் கொண்டு ஸ்வதநத்ரனான வவனை யிவன் பெறபபார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில இது விபலிககு மென்கிறார்.

மூலம்:—142 இவனவனைப் பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

வ்யா.—(இவனவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - உடை மையை உடையவன்சென்று கைககொள்ளுமாபபோலே, ஸவாமி யான வவன்றானே வநது அங்கீகரிககக்கண்டிருககககடவ பரதநதர னான விசேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந த்ரனான வவனைப பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதா கில், இபபடி விலக்ஷணையாயிருககிற ப்ரபததியும தலலாப ஸாதந மாகாதென்றபடி.

143. அவ:—இனி அவனே ஸவீகரிககுமளவில உள்ள வாசி சொல்லுகிறார.

மூலம்:—143 அவனிவனைப் பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

வ்யா —(அவனிவனை) என்று தொடங்கி. அதாவது ஸ்வாமியாய ஸ்வதந்த்ரனான அவன், ஸ்வமமாய பரதந்த்ரனா யிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தக மாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. 400 "சிந்ந: பரமசில்லாபே ப்ரபத்திரபி ரோபதி: - விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்" என்னக்கடவதிறே.

144. அவ—இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —144 இவை யிரண்டும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும், ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

வ்யா—(இவை) என்று தொடங்கி.

145. அவ —அவர்கள் தங்கள் பக்கல் இவை கண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —145 ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தீமைதானே நன்மையாய்த்து

வ்யா:—(ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது - பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்து தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, 401 "ஏபிஸ்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்" இத்யாதிப்படியே - வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரியவார்த்தியோடே யவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, ஸரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. 402 "ஏழை யேதலன்" இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே * பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்ட

* பச்சை - உபஹாரம்,

தென்கை. 403 "யதஸ்த் பரியம ததிஹ புண்யம புண்ய மநயத" என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம; ஆகையா லிவாகள் பககலிலே காணலாமெனகை.

146. அவ—இவன் பணணும் பரபததம ஸரண்ய ஹருத யாநுஸாரி யலலாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிசசெய்தார் கிழ; இதுதா னிவனுடைய பூாவவருததததைப பாரத்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருககுமென்னு மிடததை பரகாஸிபபிக்கைககாக பாஷயகாரருடைய வநுஷ்டாந பர காரத்தை யருளிசசெயகிறா மேல.

மூலம் —146 ஸாவாபராதங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்த மான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடி யிலேயாய் க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும் படி நில்லாநின்றதிறே.

வ்யா —(ஸர்வாபராதஙகளுக்கும) என்று துடங்கி. அதாவது- 404"அஹமஸம யபராதாநா மாலய" என்கிறபடியே-அபராதங்களுக் கெலலாம். † கொள்கலமா யிருககிற விசசேதநன் பரபத்தி பண ணவே, 157 "ஸாவ பாபேபயோ மோக்ஷயிஷயாமி" என்னும்படி இவ னளவில் ஸாவேஸவரன் றிருவுள்ளம பரஸநநமாய் விடுகையாலே, ஸாவாபராதஙகளுககும் பராயஸசித்தமாயிறே பரபததிதா னிருப பது; இபபடி யிருநதுள்ள பரபததியை, 405 "த்வத் பாதாரவிநத யுகளம் ஸரணமஹம் பரபத்யே" என்று பண்ணியருளின பாஷ்ய காரர்க்கு, ஸவபூர்வவருத்தத்தை யநுஸநதிததவாறே அதுதானும அபராதகோடியிலேயாய் 406 "த்வமேவ மாதாச" என்று துடங்கி இத தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிஸேஷஙகளை யெலலாம் விண்ணபபஞ் செய்துகொண்டு, 407 "தஸமாத் பரணம்ய" இதயாதியாலே இபபடி திருமுன்பே கூசாமல் வநதுநின்று பரபத்தி பண்ணின விவ்வபராததததைப பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேணடும்படி நிலலாநின்றதிறே யென்கை: ஆகை யால, இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமாயிருககு மென்கை. அநாதிகால மபராததத்தைப்பண்ணிப் பின்பொருநாளிலே ஆபிமுக யம பண்ணினேனாகிலும், 408 "ரிபூணுமபி வத்ஸல," 409 "யதிவா

---

† கொள்கலம - இட்டுவைக்கும் பாத்ரம.

ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்றிருக்கு மீஸ்வரர் ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால், அவன்கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தால இவனித்தை யப ராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ணவேணுடுமபடியாயிறே யிருப்பது.

147 அவ —இவன் பண்ணும ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்ஸிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்:—147 நெடு நாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த பார்யை, லஜ்ஜா பயங்களின்றிக்கே பர்த்ரு ஸகாஶத்திலே நின்று "என்னை யங்கீ கரிக்கவேணும்" என்றுபேக்ஷிக்குமாப் போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண் ணும் ப்ரபத்தி.

வயா —(நெடுநாள்) என்று துடங்கி. அதாவது - நெடுங்காலம பர்த்தாவோடு * ஒட்டற்று பரபுருஷ காமினியாய் தந்நிகரஹ பாத்ர மாய்ப்போந்தா ளொருபார்யை, "இப்படிப்பட்டநா மவன் ஸந்நிதி யிலே கூசாமல்சென்று நிற்குமபடியென் !" என்கிற லஜ்ஜையும், "இத்தனை காலமும நாம செய்துதிரிந்ததெல்லாம கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மைவந் திப்படி யபேக்ஷிப்பதே ! என்று தண்டிக்கில செய்வதென் !" என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன் முன்னே சென்று நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும என்றபேக்ஷிக்குமளவில எத்தனை யபராதமுண்டு ; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவத்நயாஹ ஞயவைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் † பற்றின்றிக்கே யந்யபர ஞயப் போந்த விவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாந் தாநுஸந்தாநத்தால வரும லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனை வவன் தண்டிக்கில செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற ஶரண வரண மென்கை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸ்வீகாரோ பாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

* ஒட்டு - ஸம்பந்தம். † பற்று - ஸம்பந்தம்.

148 அவ—இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிராங்கி யவனிவனுக்கு பாரதந்த்ரனாவதிலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலவந்து பாரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமெனகிறார்.

மூலம்:—148 க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற் காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்.

வ்யா—(க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆர்த்தராய அநந்ய ஶரணராய தன் திருவடிகளிலே வந்து ஶரணம் புகுந்தவர்களளவில தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பாரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவானையு மரசும் போலே தனநிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீஶ்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில முற்பட்டது, ஓரோ தஶைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய விபலிக்கவுங் கூடும்; பிறபட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும கண்ணழிவிலலை. ஆகையாலே, அதிலுங்காட்டி லிது ப்ரபலமெனகை.

149. அவ.—இவ்வார்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—149 இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

வ்யா.—(இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி. (இவ்வர்த்தம) என்கிறது - கீழ்ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது-410 "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ஶ்ருதேந-யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அநுக்ருத் தீர்த்தந மபேக்ஷா கார்யமிறே.

150. அவ.—இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப்பெற்றவராக ளுண்டோவென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்—150 அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு மிதுண்டாய்த்து.

வயா:—(அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - தநதாம்பககல அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பமபாதீரத்தி லும கங்காகூலத்திலும பெருமாள் தாமேசென றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாயத்தென்கை.

151. அவ.—இப்படி ஸ்வதந்த்ரனு யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும, 411 "தமபய பாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம கபிம்" 412 "மாழைமான மடநோக்கி யுன்தோழி யுமபி யெம்பி" என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும முன்னிட்டாபபோலே, மற் றும புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம காணலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—151 இவன் முன்னிடுமவர்களை யவன் முன் னிடுமென்னுமிடம் அபயப்ரதாநத்தி லுங் காணலாம்.

வயா—(இவன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இச்சேதநன் தான் ஆஶ்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும முன்னிடு மெனனுமிடம், திருவடியை யும ஸ்ரீகுஹபபெருமாளையும அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன் றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலா மென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? 222 "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸ வச சாவமாநிதঃ - த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம ஶர ணமகதঃ" என்று ஶரணமபுகுந்து, 413 "ஸர்வலோக ஶரண்யாய ராக வாய மஹாத்மநே - நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம விபீஷண முபஸ்தி தம்" என்று நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில, 409 "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யா பயம் மயா - விபீஷணோவா ஸுக்ரீவ யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று முதலிகளுக்கெல்லாம முதன்மையான மஹாராஜரை முன்னிட் டிறே அங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீ கரிக்கிற விடத்தில பிராட்டி ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜரும் திருவடியும நிற்கிறவிடத் திலே திருவாபரணங்களையும் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்

வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி பிராட்டி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழிய தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த தத்தையு மிவர் ஸஹபடித்தது.

152. அவ.—இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கையாலே அவ்யவதாநேந ஆச்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தென்னுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —152 இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாங் குற்றங்களை ஶமிப்பிக்கைக்காக.

வயா —(இருவர்) என்று துடங்கி. சேதநனுக்குக் குற்றமாவது - அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்யவிஷயப்ரவணனாய் தத்தாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணி கூடுபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது - ஆவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தது. இவன்றன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது - இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறும்படி பண்ணாதொழிகை; அவன்றன் குற்றத்தை ஶமிப்பிக்கையாவது - இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

153. அவ.—இவ்வளவேயன்று, இன்னமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்.

மூலம் —153 ஸ்வரூபஸித்தியு மத்தாலே

வயா —(ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே. ஸ்வரூபமாவது - இவனுக்கு ததீய பாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம், 412 "தேவுந் தன்னையும்" என்று ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக வாழ்வாருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்காரணத்தாலேயென்கை.

154. அவ.—கீழ் "ஸ்வரூபம்" என்று சொன்னதை உபபாதிக்கிறார்.

மூலம் —154 ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

வயா.—(ஔபாதிகமுமாய்) என்று துடங்கி. அதாவது - சேதநனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் தச்சேஷத்வபரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத்பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆச்ரிதத்வ பரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (இருவர்க்கு முண்டு) என்றதே, (உண்டிறே) என்றது - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக.

155. அவ —இவ்வளவன்று, இன்னமுமித்துக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார்.

மூலம் —155 அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ர்யமும் குலைவது மத்தாலே.

வயா.—(அநித்யமான) என்று துடங்கி. அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது - கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான புண்யபாப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை; ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது - தான் செய்த கர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென், என்று இவன் செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக் கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது [157] "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது - இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

156. அவ:—அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் [25] யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸனை மேலிட்டு ஆச்ரயணாங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான விந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தை யில்லை செய்து

பழையபடியே போகப்பாரக்குதல், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் காமாநு குணமாக விவனை லீலையிலே யந்த்ரிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீசுவரன்று ணிப்பந்தத்தை யில்லைசெய்து முன்பு போலே இவனை காமாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பாரக்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —156 ஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப் போகாது.

வயா.—(ஸஸாக்ஷிகம) என்று துடங்கி. அதாவது - இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழியமாறப் போகா தென்கை.

157. அவ.—இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறா மேல.

மூலம் —157 "என்னை நெகிழக்கிலும்" "கோலமலர்ப் பாவைக் கன்பாகிய"

வயா —(என்னை) என்று துடங்கி. நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான * தானுங் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, 413 "என்னை நெகிழக்கிலும்" என்கிற பாட்டு அவனாலே யிப்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிகரஹமான வென் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவனோ வென்கையாலே, 414 "கோலமலர்ப்பாவைக்கு" என்கிற பாட்டு புருஷகாரம் முன்னாக வந்த விப்பந்தத்தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப் போகா தென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

158. அவ —(ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது-ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்கு முண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்ற வாகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய.பாரதந்த்ர்யத்தில ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல.

மூலம் —158 கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

வ்யா —(கர்மணி) என்று தொடங்கி. (கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது - 84 "ஶ்ரிஞ் ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில், 85 "ஶ்ரீயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம் - ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே. இவ்வ்யுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது) - ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும், வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது - இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது - இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

159. அவ:—இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் அவஶ்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல்.

மூலம் —159 அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

வ்யா—(அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரி த்ரயமாவது) - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவஶர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாரமவஶ்யம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிடவொண்ணா தென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது - ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணார்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈஶ்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவஶ்யாபேக்ஷித மென்கை. ["பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்க வேண்டுகிறது ; பூர்வ வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விஶேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பல விஶேஷ

மின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்"] என்று ப்ரந்தபடியிலும்; ["கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பல விஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறது"] என்று ஸ்ரீயஃபதிப்படியிலும்; ["உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரதுக்கன்றென்கை."] [160 - 161] இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவ்வர்த்தமே யருளிச்செய்தாரிறே. 416 "திருமாலைக் கை தொழுவர்" 417 "அடியாரைச் சோதல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்கிற படியே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றிப் ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து [418 "ஒண்டொடியாள் திருமகளு மவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்ன வுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு"] என்றிறே, இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தி லருளிச்செய்தது. ஆக, (இவனவனை) [142] என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜநமின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் புருஷகாரமவர்ஜநீயமென்னுமதும் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தையும் உபாயவைபவகதநமுகேந "நாராயண சரணௌ ஶரணம்" என்கிற பதங்களி லர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்தவநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேஶ நியமமும்) [23] என்று தொடங்கி "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேஶாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) [34] என்று தொடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) [41] என்று உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான ஶக்தி லஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி ஶமதமாதிகளையும் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்

த்தையும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி தாயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயத்து.

160. அவ.—1 இப்ப்ரகரணத்திலே (உபாயத்துக்கு) [80-85] என்று துடங்கி உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிக மித்தனை, இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். 2 அது செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்ரயத்தில் உத்தரகண்டார்த்தமநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே, நமஸ்ஸப்தார்த்தம முன்னுக வருளிச்செய்கிறார். 3 அதில் இந்த நமஸ்ஸப்தான ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளானவற்றை தாம்ஸிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—160 தனக்குத் தான்தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

வ்யா:—(தனக்குத்தான்) என்று துடங்கி. கீழே (ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயத்து) [145] என்று - ஸ்வகத ப்ரபத்தி ஸரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாயத் தலைக்கட்டும்படிசொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையா மென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட மருளிச்செய்கிறாரென்று கீழோடித்துக்கு ஸங்கதி (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது - சேஷியானவன் போக தசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே 419 "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர்பட்டது" என்னும்படி தன்திறத்தில மிகவும் தாழநின்று ப்ரிமாறுமளவில், "நாம் சேஷபூதரன்றோ, நம்சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று ஸ்வஸ்வரூபாநுஸந்தாநத்தாலே * பிற்காலித்து,

* பிற்காலித்து - பின்வாங்கி.

தனககுதான் தேடுகிற ஶேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம 420
"ஸ்வதநதரோஹம்" என்றிருநத தீமையோபாதி அவன் போகத
துககு பரதிபநதகமா யிருககுமெனகை. (தீமை) என்று - அகருதய
கரணுதிகளைச சொலலவுமாம.

161. அவ —ஶேஷியுடைய விருபபததுககுடலாய ஆதமா
வுக்கு அலஙகாரமா யிருககிற ஶேஷத்வம், போக விரோதியாகிற
படி யெஙஙனேயென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூலம் —161 அழுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைககு விரோதியாமாப்போலே.

வயா—(அழுக்கு) என்று தொடஙகி. அதாவது - ஸ்திரீககு
அழுககிடடசடடை நாயகனுககு விஷயமுமாய அவளுக கலங
காரமுமா யிருநததேயாகிலும, போக தசையில ஆலிஙகந விரோதி
யாமாபபோலே, இதுவும போக விரோதியா மென்றபடி.

162. அவ.—அழுககுடலானது அநுபவ விரோதியா
மென்னுமிடம் ஶேஷி வசநததாலே தாபிபபிககிறார மேல.

மூலம் —162 "ஹாரோபி."

வயா.—(ஹாரோபி) என்று. 421 "ஹாரோபி நாரப்பித: கண்டே ஸ்பர்ஶஸம்ரோத பீருணா - ஆவயோரநதரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா:" என்று ஸம்ஶ்லேஷ தசையில ஸ்பர்ஶ
விரோதியா மென்னுமச்சததாலே பிராட்டி திருககழுததி லொரு
முததுவட முட்டபட பூணப்திலலை எனனுறிறே பெருமாள்.
"பீருணா" என்கிறலிஙக வயத்யயம * ஆர்ஷம். அன்றிககே, அழுகுக
கிட்ட தணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிககையே பர
யோஜநமாக்கி, லிஙகாநுகுணமாக பெருமாள் தமமளவிலே
யோஜிக்கவுமாம்.

163. அவ—ஆனால் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நலலதென்ன
வருளிசசெயகிறார மேல.

மூலம்—163 புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பாராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

* ஆர்ஷம் - ருஷி; [illegible] ருஷி ப்ரோக்தமானது]

வயா.—(புணயமபோலே) என்று துடஙகி. (புண்யம) என்கிறது - கீழ (நன்மை) [145-160] என்கிற சொலலாலே சொன்ன ஶேஷதவததை; அது கீழசசொனனபடியே ஸவநைசயாநுஸநதாநததாலே யிருய்ககைக குறுபபாயககொணடு யாதொருபடி போக விரோதியாகா நிறகும அபபடியே, போக தஶையில அவனுககு எதிர விழிகொடாதே அசிததுபபோலே கிடககைக குறுபபான கேவல பாரதநதாயமும எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனான வீஶவரனுடைய போகததுககு மிடறுபிடியா மெனறபடி.

அன்றிககே, (புண்யம்) என்கிறது - ஸதகாமதம்ஸதயாய, அது யாதொருபடி பாபததிறகாடடில வயாவருததமா யிருககச்செயதே பகவத் பராப்தி பரதிபநதகமாகா நிறகும், அபபடியே, இருயககைக குறுபபான ஶேஷத்வததிற்காட்டில அசித்துபபோலே எதிர்ததலை யிடடது வழக்காயிருககைக குறுபபாகையாலே வயாவருததமான பாரதநதாயமும் எதிர்விழிகொடுககைக குறுபபில்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவததுககு பரதிபநதகமா மென்னவுமாம. இதனால - கேவல ஶேஷதவமும கேவல பாரதநதாயமும் ஓரோ ராகாரங்களாலே போக விரோதியாகா நிறகும்; பாரதநதாயததோடே கூடின ஶேஷத்வமே உததேஶய மென்கை

164. அவ.—இபபடி உபேய தஶையில ஶேஷதவ பாரதநதாயஙகள பராநுபவததுககு விலககாம்படியை யருளிசசெயது வநதரம் பராபதி தஶையில இவனுடைய நிபநதமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவ்ருததி பராநுபவததுக்கு விலககாம்படியை யருளிசசெயகிறார்.

மூலம் —164 குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி.

வயா.—(குணமபோலே தோஷ நிவருததி) என்று. (குணம்) என்கிறது - கீழ விரோதியாகச சொனன ஶேஷதவ பாரதந்த்ரயங்களிரணடையும. இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அநதரஙக குணமாயிறே யிருபபது. இதுபோலே (தோஷ நிவருத்தி) என்றது - இவ்வாத்ம குண தவயமும கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துககு விலககாகிறது. அபபடியே, இவன் நிபநதிததுப பண்ணுவிததுககொள்ளுகிற பரகருதி ஸம்பநதமாகிற தோஷததினுடைய நிவருததியும், சரமஶரீரமாகையாலே இததோடே சிறிதுநாள் வைத்

இருய்ககை - பின்வாங்குகை.

Da'தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்கா மென்கை. (குண்மேபோலே) என்று - பாரதந்தர்யமொன்றையும் தருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம.

165. அவ.—தோஷநிவருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரி ஶாந்தமாய் போகயமா யிருக்குமத்தனை யன்றே, ஆனபின்பு தோஷநிவருத்தி அநபிமதமாய தோஷமபிமதமா யிருக்ககக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —165 ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபி மதமா யிரா நின்றதிறே.

வயா:—(ஆபரணம்) என்று துடங்கி. அதாவது - லோகத்தில் விஷய பரவணரா யிருப்பாருக்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ ஜ்வல்ய ஹேதுவான வாபரண மநபிமதமாய, அநௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான வழுக கபிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை.

166. அவ'—இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறா மேல.

மூலம் —166 "ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்" என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வயா:—(ஸ்நாநம்) என்று துடங்கி. அதாவது - பிராட்டி திரு மஞ்ஜநம செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம என்னு மத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற 422 "த்ரிபோ நேதராது ரஸயேவ பரதி கூலாஸி மே த்ருவம" என்கிற வார்த்தையை இவ்வார்த்தைக்கு குட லாக ஸ்மரிப்பதென்கை. 423 "ஸபங்கா மநலங்காராம" இத்யாதிப படியே - பத்து மாஸம திருமஞ்ஜநம் பண்ணும வழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், 424 "தீர்க்கமுஷ்ணம் விநிஶ்வஸ்ய மேதிநீமவலோகயந உவாசமேக ஸங் காஶம் விபீஷண முபஸ்திதம் - திவ்யாங்கராகாம வைதேஹீம் திவ யாபரண பூஷிதாம் - இஹவீ தாம ஶிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மாசிரம" என்று இவர் தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங் கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப பாரித் தருளிச்செய்தவர், இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம்

ஜநிப்பா னென்னென்னில்; நாம நல்லவார்த்தை சொல்லிவிடக் கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச்சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாத போது ருஷ்டராகக்கூடாதிறே அவள்தான், 425 "அஸ்நாதா த்ரஷ்டு மிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்றிருக்கச் செய்தே, 426 "யதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத்கர்த்து மர்ஹஸி" என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்ப்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன், பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாரு செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவநத்திலே யிருந்த விவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜனம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்) என்னக் குறையில்லை.

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநக மென்கிற வார்த்தை யாவது)-ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்ன போது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவ ளாகையாலே, "அவாக்கித்து அநபிமத மாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்துமுடியும்" என்று நினைத்து, 425 "அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப" என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமதை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தை யென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும்.

167. அவ —இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குக்கருமாப் போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் 427 "அழுக்குடம்பு" என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈஸ்வரன் விரும்ப வேங்கேகண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—167 "வஞ்சக் கள்வன் - மங்கவொட்டு"

வ்யா:—(வஞ்சக் கள்வன்) இத்யாதியாலே. அதாவது - 428 "வஞ்சக் கள்வன்" என்று தொடங்கி 429 "மங்கவொட்டு" என்னுமள வாக - தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி யவனநுபவித்தபடிகளையும், அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபல்யத்

தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவ தாக வவன அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக கண்டு, "பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது" என்று நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும் படி யிசையவேணும் என்று காலகட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக் கொண்டு போமபடி வருந்தி யிசைவித்துக்கொண்டபடியையு மரு ளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

168. அவ — அபிமத விஷயத்தி லழுக்குபபோலே யாதரிக் கிறமாதர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமள மித்தேஹத்திலே ப்ரகாஶிக்கையாலும இத்தை யாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ் டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் — 168 வேர்ச் சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

வ்யா.—(வோ) இத்யாதியாலே. அதாவது - மணத்தின் வாசி யறிந்து வேர்சூடும போகிகளானவர்கள், மண்ணையுதறில் மணங் குன்றும் என்று மண்பற்றுக கழற்றாதே சூடுமாபபோலே, பரம போகியான ஸர்வேஶ்வரன் ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்கு மிடத்தில, 430 "ஆஹ்லாத ஶீத நேத்ராம்பு:" இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விகருதிகளுக்கெல்லா மாஶ்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ர ஹத்தோடேகூட விரும்பு மென்றபடி.

169. அவ — இன்னம ப்ரகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்தி லவன் விருப்பத்தை தாஶிப்பிக்கிறார்.

மூலம் — 169 பரமார்த்தனானவிவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, கேவல பகவதிச்சை யிறே.

வ்யா:—(பரமார்த்தன்) என்று துடங்கி. (பரமார்த்தனாகி றான்) - 427 "இன்னின்ற நீர்மை யினி யாமுறாமை" 431 "எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்" 432 "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்" 433 "நானே லதியேன்" 434 "தரியே னினி" 435 "கூவிக்கொள்ளுங்

காலமின்னங் குறுகாதோ" என்று ஸம்ஸாரத்தில் * அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாயாலும், "இருக்குமே யிலலை" என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன்; ஏவம்பூதனானவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்மமென்னவொண்ணாதிறே, [157] "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றதனோடு விரோதிக்கையாலே; [643] "ஆர்த்தாநாமாஶு பலதா ஸக்ருதேவ க்ருதாஹ்யஸௌ - த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ" என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தானிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய ஶரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னமும் சிலநாளிவனை யிஶ்ஶரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும்" என்கிற ஈஶ்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே, (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல ஶப்தத்தாலே.

170. அவ:—இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன ஶரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்—170 [437] **"திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை யிவனுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே பண்ணும்.**

வ்யா:—(திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடங்கி. அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்னுத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் வடக்குத்திருமலையையும் என்னுடைய ஶரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோ ரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றானென்னுமதுக்குப லக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே, தனக்கபிமதமான திவ்யதேஶங்க ளெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய ஶரீரைகதேஶத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

171. அவ.—உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை யிவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார்

* அடிக்கொதிப்பு - அடிசுடுதல் = பாதம் தபிக்கை.

கீழ்; இவ்விஷயம ஸித்தித்தால உகந்தருளின நிலங்களி லாதரம அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மெனனுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —171 அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்.

வ்யா —(அங்குத்தை) என்று துடங்கி. உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காகையாலே, (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம) என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தி னுள்ளே தான வஸிக்கப்பெற்றவிது அங்குநின்றும பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே, (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. 439 "நாகத்தணைக் குடந்தை" 440 "மலைமேல தான் நின்று" 441 "பணிக்கடலுட பள்ளிகோளை" இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யங்கள் தோற்றுநின்றதிறே.

172. அவ —இந்தஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான வ்யாதர தாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —172 438 "கல்லுங் கனைகடலும்" என்கிற படியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றி லாதரம் மட்டமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(கல்லும்) என்று துடங்கி. அதாவது - தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப புறம்பொன்றிலு மாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப பண்ணி நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும, தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற்கடலும், ஒருதர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேஶமும் புலலியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார்; இப படியே, ஸாத்யமான விசேதநஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால, இதுக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிபபோந்த திவ்யதேஶங்களி லாதரம ஸங்குசிதமா யிருக்குமென்கை. ஸாத்யம் கைபுகுருமளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம மிக்கிருப்பது.

173. அவ:—ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்ஶிப்பிக்கிறார்

மூலம் —173 442 "இளங்கோயில் கைவிடேல்" என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்.

வயா—(இளஙகோயில) இதயாதியாலே. அதாவது - ஸ்ரீபூதத தாா, தமமைப பெறுகைக குறிபபாக முன்பு தானவிரும்பின திவயதேஶஙகளில முன்புநதை யாதரமின்றிக்கே நம்திருவுள்ளத திலே யதயாதரததைப்பணணிச செலலுகிறபடியைக கண்டு, அவவோ திவயதேஶங்களைக கைவிடப்புகுகிறானோ எனறதிஶஙகை பண்ணி, என் ஹ்ருதயததிலே புகுநதிருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாறகடலைக கைவிடாதொழிய வேணும் என்றாரிறே. ஆகை யால, இப்படி யிவன ப்ராாததிகக வேணடுமபடியாய்தது அவனுக கவற்றி லாதரம மட்டமாமபடி என்கை.

174 அவ—இப்படி யிவனாததிததாலும், ஸாதயம ஸித்தித்த பின்பு அவனுககவை யபிமதஙகளா யிருக்குமோ வென்ன வருளிசசெயகிறா.

மூலம் —174 ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களா யிருக்கும்.

வயா—(ப்ராபய) இதயாதியாலே. (ப்ராபயப்ரீதி விஷயதவ மாவது) - தனக்கு ப்ராபயபூதனை விசசேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமா யிருக்கை. 443 "கண்டியூ ரரஙகம மெய்யம் கசசி பேர மலலையென்று மண்டியிறே யிவனிருப்பது. (க்ருதஜ்ஞதையாவது) - "இவவோதேஶவாஸததாலேயன்றோ நாமிவனைப் பெற்றது" என்று அததேஶம் தனககுப பணணின வுபகாரததை யநுஸநதிக்கை. இவை யிரண்டாலும், ஸாதயமான விசசேதநன் கைபுகுநதிருக்கச செயதேயும அவனுககு அவவோ தேஶங்க ளபிமதஙகளா யிருககு மென்கை.

ஆக, (குணமபோலே தோஷநிவருததி) [164] என்று கீழ்சொன்ன ஶேஷத்வ பாரதநதாயரு பாரமகுணமபோலே தோஷ நிவருததியும, (ப்ராநுபவததுககு விலககு) [163] என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநாததமாக அபிமதவிஷயததில அழுககபிமதமா யிருக்குமபடியையும், இவன் 427 "அழுக்குடம்பு"

என்று கழிக்கிறவிதிலே யவனதயாதாததைப பண்ணுமபடி யையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிகாஹமாக வாதரிக்கைககு ஹேதுவிஶேஷத்தையும, பரமாாத்தஜ்ஞன விவன் தேஹ ஸதிதி கொண்டே இவன் தேஹத்தி லவன் விருபபமறியலா மெனனு மத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹததை விருமபும் பரகா ரத்தையும், ஸாதயமானவிது ஸிதததிததால ஸாதநாநதரம மட்டமாம்படியையும, அதி னெல்லையையும, இவன் "அவ்வோ தேஶங்களைக கைவிடா தொழியவேணும்" என்று ஆதரித்தால ஸ்வஸாதயம் ஸிததிததிருககசெயதேயும ஹேது தவயத்தாலே அவனுக கவை அபிமதஙகளா யிருககுமபடியையு மருளிசசெய்தார.

175. அவ—இபபடி தோஷநிவருததி பராநுபவத்துககு விலககென்னுமிடம ஸுஸ்பஷ்டமாம்படியான ஹேதுககள் பலவற் றையு மருளிசசெய்கையாலே அததை ஸித்திபபித்தாராய, அது தன்னை தருஷடாநதமாககி ஸிம்ஹாவலோகந நயாயத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன ஶேஷத்வபாரதநதர்யரூ பாத்மகுணத்தினுடைய பராநு பவ விரோதிதவத்தை ஸதிரீகரிககிறார்.

மூலம்:—175 ஆகையாலே, தோஷ நிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியா யிருக்கும்.

வயா.—(ஆகையாலே) என்று துடங்கி. (ஆகையாலே) என்று கீழ்ே ஸிததிபபித்தவர்தத்தை யநுவதிக்கிறார். (தோஷ நிவ ருத்திபோலே) என்றது - தோஷங கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜவலயத துக் குறுபபா யிருக்கசெய்தேயும தோஷததையே போக்யமாக விரும்புகிற பரணயியான வவனுக கநபிமதமாகையாலே யாதொரு படி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆநதர குணம) என்கிறது - ஶேஷதவ பாரதநத்ர்யஙகளை. இவ ற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநநதங்களிலுஙகாட்டில் ஆத்மாவுககு அநதரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதிதவப்ரகாரம் கீழ்ச சொலலபபட்டதிறே. இவவிடததி லும், (ஆநதர குணம்) என்கிறது - பாரதநதர்ய மொன்றையு மாகவுமாம்.

176. அவ:—இபபடி சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவருததியில் வரும் தோஷமேதென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இது தானே தோஷமா மென்கிறார்.

மூலம் —176 தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

வயா.—(தோஷ) இதயாதியாலே. அதாவது - காமிநியான வள் தன்னுடமபி லழுககுக கழற்றி போகத்திலே யநவயிகக விச சிகருமாபபோலே, ஸவதஃ பரிஸுத்தமான வாதமஸ்வரூபததுக்கு வநதேறியான தோஷத்தைக கழிதது ஸவஸேஷிககு போகயமாக விநியோகபபடவேணும என்று ஸவநிர்பநததாலே இவன் பண்ணு வித்துககொள்ளுகிற தோஷநிவருததிதானே, காமிநியுடைய வழுக குககரும காமுகனைபபோலே தோஷமேம யபிமதமாய இததோடே தன்னை புஜிக்க வாதரிககிற பரனுடைய போகத்துககு விலக்காகை யாலே தோஷமாமிறே யென்கை. அவனுககு அநிஷடமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று பரஸிததி தோறற வருளிசசெய தது கீழுபபாதித்ததை யெலலாம நினைதது.

177. அவ.—ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயதது) [145] என்றும, (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்கா யிருக்கும) [160] என்றும, (தோஷ நிவருததிதானே தோஷமா மிறே) [176] என்றும - தான் தனககுத் தேடும் நன்மை ஹேய மென்னுமிடம சொலலுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபா தேயமென்னுமிடம பலிததிறே; இபபடி தான் தனககுத் தேடும நன்மை ஹேயம, அவன் தேடும நன்மை யுபாதேயமென்னுமிட ததை ஆபத வசநததாலே தர்ஸிபபிககிறார் மேல.

மூலம் —177 "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, அவனால் வரும் நன்மை முலைப் பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

வ்யா.—(தன்னால்) என்று துடஙகி. (தன்னால வரும் நன்மை யாவது) - ஸவயத்நததாலே தான் தனககுண்டாக்கிககொள்ளும் நன்மை. (விலைபபால்போலே) என்றது - ஔபாதிகமுமாய், விர ஸமுமாய, அபராபதமுமா யிருக்குமென்கை. (அவனால் வரும நன்மையாவது) - நிருபாதிக ஸவாமியான வவனாலே இவனுக் கிது வேணும என்றுண்டாக்கும நன்மை. (முலைபபால போலே) என்றது - நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், பராபதமுமா யிருக்கு மென்கை.

178. அவ—இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால், ஸ்வ விநாஶமே பலிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—178 அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது - ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதா பிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி காதுகனை ஆட்டுவாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்ப தொன்று.

வ்யா.—(அவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - ப்ராப்தனுமா யுபாயபூதனுமானவவ னிவனுக்கு நன்மை தேடுமதொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது - ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநஶக்திக ளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாதாதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும் படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே உயிர்க்கொலை யாக்க கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகனை ஆட்டு * வாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே யிருப்பதொன்றென்கை. இத்தால் - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகன், தான்தனக்கு நாஶகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

179. அவ.—இப்படி இவன் தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—179 தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

வ்யா.—(தன்னைத் தானே) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வர னிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாஶத்துக்கு ஒருநாளுமவன ஹேதுவன்று, இனி 444 "அஸந்நேவ" என்னும்படி தன்னை நஶிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. 371 "யானே என்னை" என்கிறபாட்டிலே, "யானே" என்று - என்னிழவு பகவத

* வாணியன் - வாத்தகம் செய்யுமவன்.

கருதமலல, அவன் 445 எதிர் சூழல்புக்குத திரியாநிற்க நானே கிடீர விநாஶத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார்.

180. அவ—இவன் தன்னைத் தானே முடிக்கையாவதே தென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—180 தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

வயா—(தன்னைத் தானே) என்று துடங்கி. (அஹங்காரமாவது) - தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன) - விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள், இவற்றை (விரும்புகையாவது) - இவற்றிலே மிகவும் பரவணாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹஶேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது; தாதருஶ ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கையிறே - இவற்றிலே இவன் பரவணாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமஶ்ஶப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாரகில இவை எல்லா மென்னென்னில்; உத்தர வாக்யத்தில நமஸ்ஸிலே - புருஷார்த்தத்துக் கிடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே. 446- "மநோவாக்காயை:" என்று துடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவருத்தியையும பரக்ஷ்பகார ரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமஶ்ஶப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதிலே யவித்யாதிகளும்கழியுண்ணும்"[180]என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும, தேஹாத்மாபிமாநாதிரூபமான அஹங்காரம், தத்கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், தத்புயகார்யமான பாகவதாபசாரம முதலான விரோதிகளை யெல்லாம், ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை.

181. அவ—இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—181 அஹங்கார மக்நி ஸ்பர்ஶம் போலே.

வ்யா—(அஹங்காரம்) என்று துடங்கி. (அக்நி ஸ்பர்ஶம் போலே) என்றது - அக்நி ஸ்பர்ஶமானது அநுபவித்த விடமெங்

கும சுட்டுருவழிககுமாபபோலே, இதுவும * ஆஶ்ரயாஶியாய ஸ்வ ரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை.

182. அவ.—இவ்வஹங்காரத்தினுடைய கரிஸாயத்துக்கு பரமாணங்கள் காட்டுகிறா மேல.

மூலம் —182 "நகாம கலுஷம் சித்தம்" "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்த" "ந தேஹம்" "எம்மா வீட்டுத் திறமும்."

வ்யா —அதில் பாதமத்திலே, † ருகவேதகிலமான ஜிதந்தா வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; 447 "நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோ ஸ்திதம் - காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்" இதுக்காத்தம் - நிருபாதிக ஶேஷியாய் நிரதிஶய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான [illegible]ன்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக கலங்கியிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவரீர்க்கே ரஸமாமபடியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்பட்டா நின்ற தென்று. கேவலபதத்தால் - இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருபபைக கழிக்கிறது; தாஸ்யபதம அவதாரணார்த்தம். இத்தால் - மோக்ஷபர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால வருமதெல்லாம் அஹங்கார கர்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செயகிறார். 448 "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை: - வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநாராமம மஹாரதம்" இதுககாத்தம் - மஹாரதரான பெருமாளைப பிரிநது ராக்ஷஸிகள் நடுவே வஸியாநிறகிற வெனக்கு பராணனாலொருப்ரயோஜந மில்லை, அர்த்தங்களாலு மொரு பரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருபரயோஜநமில்லை என்று. இத்தால - பராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில விநியோகத்துக்காக வன்றிககே தனககானபோது அஹங்கார ஸ்பாஶியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம். பரமாசார்யரான ஆளவந்தார வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், 449 "நதேஹம் நபராணந் நசஸுக மஶேஷாபிலஷிதம நசாத்மாநம்

---

* ஆஶ்ரயாஶி - [ஆஶ்ரயம் - அஶ்நாதி - ஆஶ்ரயாஶ:] தன்னுடைய ஆதாரத்தைத் தானே புஜிக்குமது.

† ருக்வேதகிலமான - ருக்வேத ஸகலமான.

நாயத்கிமபி தவ ஶேஷத்வ விபவாத் - பஹிர்பூதம் நாத்க்ஷண மபிஸஹேயாது ஸத்தா விநாஶம் தத்ஸத்யம் மது மத்ந விஜ்ஞாபநமிதம்" இதுக்கர்த்தம் - எனக்கு வகுத்த ஶேஷியானவனே, உன்னுடைய ஶேஷத்வமாகிற வைபவத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்குதாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்பட்டப் பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான வாத்மா தன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணுத படி ஸத்தாவாக நஶித்துப்போகவேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனை மது பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால - அத்தலையில் ஶேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

அநந்தரம், [27] மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். 450 (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது - "ஆழ்வீர், மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்" என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் ✢ இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக்கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கார்யமாகையாலே, ஐஶ்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. அவ—ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்தரம், விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்—183 ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்ஶம் விஷ ஸ்பர்ஶம் போலே ; அநுகூலவிஷய ஸ்பர்ஶம் விஷ மிஶ்ர போஜனம் போலே

வ்யா.—(ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்ஶம்) என்று தொடங்கி. (ப்ரதிகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்ஶத்தை (விஷஸ்பர்ஶம்போலே

✢ இடையாட்டம் - வ்யாபாரம், விஷயம்.

என்றது - ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமு மன்றிகேகே நரகஹேதுவு மன்றிகேகே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹித விஷயம்; தத்ஸம்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜநம் போலே) என்றது - விஷமிச்ராந்ந போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாபோலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. 451 "விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம் - உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி" என்று-புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கை யாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்ரூரமென்னுநின்றதிறே.

184. அவ —இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—184 அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாப்போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப் போலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

வ்யா.—(அக்நி ஜ்வாலையை) என்று துடங்கி. அதாவது - 452 "ஆஸ்வாத்ய த்ருஷ்ண ஜ்வாலா மூடதயா ஸமநம் யதா - ததா விஷய ஸம்ஸர்காத ஸுகசிந்தா ஸரீரிணாம்." என்றும் 453 "விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காதி யோஹியர்ததி ஸுகம் நரஃ - க்ருதயத்ஃ பணிநச்சாயாம விஸ்ராமா யாஸ்ரயேத ஸ." என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுகைக்காக, நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு,

* ஆகாம்யநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப் போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

185. அவ.—விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியு மென்கிறார் மேல்.

மூலம்:—185 அசுணமா முடியுமாப்போலே, பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷய தர்சநத்தாலே முடியும்படி.

வ்யா.—(அசுணமா) என்று தொடங்கி. அதாவது - அசுணமா வென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான கான ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடினமான பறையை யடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குண ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் † மாந்துமபடி ம்ருது ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் பகவதேகபோகஸ்வரூப ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை.

186. அவ.—இவ்வர்த்தத்தை யாப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார்.

மூலம்:—186 [454] "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக்கடவதிறே.

வ்யா:—(காட்டி) என்று தொடங்கி அதாவது - அல்ப ரஸங்களாய் அநேக விதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்

* ஆகாமி - (பவிஷ்யத்) இனி வருமது.

† மாந்துகை - க்லேசிக்கை = துக்கிக்கை.

திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

187. அவ—ஏவம்பூதவிஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணனுமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூலம்:—187 அஜ்ஞான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

வ்யா:—(அஜ்ஞான) என்று தொடங்கி (அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்த்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல்விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேஸ்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற ஶுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) - விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும ஸ்வரூப விருத்தத்தையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன். (ஆஸ்திகநாஸ்திகனாகிறான்) - தர்மாதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய், அந்த ஶாஸ்த்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனா யிருக்குமவன்.

188. அவ:—த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவ்வாக விருவர்க்கும விஶேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறா.

மூலம்—188 கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

வ்யா:—(கேவல) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஶாஸ்த்ரத்தை யில்லை யென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை, ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்குறுப்பான உபதேஶங்களைப் பண்ணி விதி நிஷேத வஶ்யனாம்படி திருத்தலாம்; ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனாய்

த்தப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பய மின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனைச் சொல்லி யறி விக்கைத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொரு நாளும் திருத்தவொண்ணா தென்கை. இத்தால் - அஜ்ஞனான விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானான விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதி களை வ்யக்தமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவ னாகையாலே தது பதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்த்து. 455 "அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ - ஜ்ஞானலவ துர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி" என்னக்கட வதிறே. ஆகையால், அவனிலு மிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து.

189. அவ — (தன்னைத்தானே) [179] என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூப நாசகங்களாகச்சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷ யங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய் தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூலம்:—189 இவை யிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்கு மளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

வ்யா —(இவை) என்று துடங்கி. அதாவது - உக்த தோஷ யுக்தமான விவஹங்காரமும் விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண் டும், தானவாகாரத்தாலே நின்று நஶிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிய மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூப நாசத்தையும் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது-ஸ்வேந ரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனானவுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினவுள்ள பகவந்நிக்ரஹம்.

190. அவ — ஆனால் பாகவத விரோதம் விளைந்தபோதே ஸ்வ ரூப நாசம் பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடைய ராய்க்கொண் டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—190 நாமரூபங்களை யுடையராய் பாகவத விரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம்போலே.

வ்யா:—(நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி. அதாவது - வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும் தத்நுகுணமான ரூபத்தையுமுடையாராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வஶ்யராய பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப்போருமவர்கள், உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தகதபடத்தோடு ஸதருஶரென்கை.

191. அவ.—தக்தபடத்தின்படி தன்னை தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்—191 மடிப்புடவை வெந்தா லுண்டையும் பாவு மொத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்த வாறே பறந்துபோம்.

வ்யா·—(மடி) என்று தொடங்கி. அதாவது - தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது தட்டுருவ வெங்கும வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும, ஒருகாற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணுதபடி பாறிப பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்நி தக்தராயவைத்து நாமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும பகவந் நிக்ரஹ விஶேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவார்களென்று கருத்து.

192. அவ:—பாகவதாபசாரம பண்ணினால் ஈஶ்வரன் அஸஹமாநனாய் உசித தண்டம் பண்ணுமென்னுமதை ஆப்தவசநத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—192 "ஈஶ்வர னவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்க ளெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

வ்யா·—(ஈஶ்வரன்) என்று தொடங்கி அதாவது - ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் *கைதொடனாய்நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநரூபாதயதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின

* கைதொடனாய் - கையாலே தொட்டுச்செய்கிற ஸஹாயபூதனாய். கைவிடாதே யென்றபடி.

வபசாரம ஸஹியாமையாலே யென்று ஆபததமரான நஞ்ஜீய ரருளிசசெயவரென்கை.

193. அவ—இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய கௌராயத்திலே பகவ துகதியை தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

மூலம்—193 "அவமாந க்ரியா."

வ்யா—(அவமாநக்ரியா) என்று. 456 'யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மதபகதேஷு ஸதா ஸதுதே - அவமாந க்ரியா தேஷாம ஸம் ஹரத யகிலம ஜகத" என்றாரிறே.

194. அவ—இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவிதயத்தை யருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—194 பாகவதாபசாரந்தான் அநேக விதம்.

வ்யா—(பாகவதாபசாரந்தான்) என்று தொடங்கி. (அநேக விதம்) என்றது - ஜநம நிரூபணம, ஜ்ஞாந நிரூபணம், வருதத நிரூபணம, ஆகார நிரூபணம, பநது நிரூபணம், வாஸ நிரூபணம், இத்யாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருக்கு மென்றபடி.

195. அவ—அவற்றில வைததுககொண்டு, ஜநம நிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யததை யருளிசசெய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

மூலம்—195 அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம்.

வ்யா—(அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல ஜநம நிரூபணம்) என்று. (ஜநம நிரூபணமாவது) - நிக்ருஷட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்களை, பகவதீயதவ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்மயத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்யா தத்தஜ ஜநமங்களை நிரூபிக்கை.

196. அவ—இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை யருளிசசெய்கிறார்.

மூலம்:—196 இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங் காட்டில் க்ரூரம்.

வ்யா—(இதுதான்) என்று தொடங்கி. (இதுதான்) என்று - பாகவதஜநம நிரூபணத்தை பராமர்ஸிக்கிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது) - ஆஸ்ரிதருக்காகத் தேதேனும் மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகரஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்யமின்ன தன்றோவென்று சிந்திக்கை, அதிலும் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது- அத்தைப்பற்றவும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யந்த நிகரஹ ஹேது வாகை.

197. அவ —அது தன்னிலுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வள வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—197 அத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

வயா —(அத்தை) இத்யாதியாலே. 457 "அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் - மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:" என்னாநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸாம்யமாக ஸாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றே யாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந ஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்ஶநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென் றிவாக்குகக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது) - அந்ய ஸ்த்ரீ யோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸனையாலே யித்தையுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது - இப்படி நிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி.

198. அவ —இவ்வபசாரத்துக்கு பலம் - தகதப்டம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே புருமாய்ந்து போமள வேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய் விடு மென்கிறார்.

மூலம்:—198 த்ரிஶங்குவைப் போலே கர்மசண்டாள னாய், மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

வ்யா —(த்ரிஶங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி. அதாவது- இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யனாயிருக்கிற த்ரிஶங்குவாகிற ராஜா, தன் குல

குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸஶரீர ஸ்வர்காவாபத்யர்த்தமாக வென்னையஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, "அது நமக்கஶக்யம்" என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ராகள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்கவேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய், மஹர்ஷி 'போகாது' என்றதை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன, 458 "தேஷாம தத்வசநம் ஶ்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம் - ஸராஜா புநரேவைதா நிதம வசந மப்ரவீத் - ப்ரத்யாக யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் ததைவச - அந்யாம்கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து தபோதநா:" என்று - அவன் கருத்தநுய, "குருவானவவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றி கோளாகில நான் மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமே யிருங்கோள்" என்ன; 459 "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்சருத்வா வாக்யம கோராபி ஸம்ஹிதம் - ஶேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாஶ சண்டாளத்வம கமிஷ்யஸி" என்று ஸவாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையு மிவன் அவமதிபண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும க்ருத்தராய, "நீ சண்டாளனுகக கடவை" என்று ஶபிக்க; 460 "அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங் கத: - நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: பருஷோத்வஸ்தமூர்தஜ: - சித்ரமால்ய யாங்கராகஶ்ச ஆயஸாபரணோபவத்" என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் காமசண்டாளனுய்விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனுய், ப்ரஹ்ம வாசஸத்வத்துக் குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாளவேஷத்துக் கடைத்த வாராயவிடு மென்கை. அங்கு ஶாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்தது; இங்கு ஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். 461 "அநாசாராந் துராசாராந் ஜ்ஞாத்ருந் ஹீநஜந்மந: - மத்பக்தாந் ஶ்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யஸ் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே.

199 - 200. அவ.—சண்டாளனோபாதியாகிலும் இவனு மொரு காலத்திலே வீடேறுமென்று நினைக்கைக்கவகாஶமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—199 ஜாதிசண்டாளனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

வ்யா.—(ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனாய் பகவத் ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான விப்ரவிசிஷ்டனுக்கு.

மூலம்—200 ஆரூட பதிதனாகையாலே.

200. வ்யா—அதுக்கடி - பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி 73 "பதமகோடி ஸதேநாபி நக்ஷமாமி" என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அதஃபதிதத்வனாகையாலே யென்கை.

201. அவ—இத்தான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்று லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—201 இதுதனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.

வ்யா—(இதுதனக்கு) இத்யாதியாலே. அதாவது - பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரிநியதி யில்லை யென்கை.

202. அவ—இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—202 213 "தமர்களில் தலைவராய சாதி யந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

வ்யா—(தமர்களில்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி தத்தீய ஸ்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவா

* ஆரூட - (பாகவதத்வமாகிற) மேன்மையிலிருந்து, பதிதः - மிகவும் தாழ்ந்தவன்.

திருவடிகளில ஸமபநதைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளை ஜந மாதிகளை யிட்டு நிநதிபபாகளாகில், காலாநதரே தேஹாநதரே யன றிககே அபபோதே யவவிடநதன்னிலே யவாகள்தாஙகள், சண்டாள ருமு, இவர்களுக கொரு போலிமாதரமெனனுமபடி யவாகளிற காட்டி லத்யநத நீசராவரென்று, தத்வயாதாதம்ய தர்மிகளான ஸ்ரீதொண்டரடிபபொடியாழவா ரருளிசசெயகையாலே யென்கை.

203. அவ.—இவவாததவிஷயமாக இரணடு ஐதிஹயததை ஸமரிபபிககிறுா.

மூலம் —203 இவ்விடத்திலே, வைநதேய வ்ருத்தாந் தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும ஸ்மரிப்பது.

வயா —(இவ்விடததிலே) என்று துடஙகி. (வைநதேய வருத தாநதமாவது) - விஸவாமிதரன்பககலிலே விதயைகளெலலா மதி கரிதத காலவனென்கிற பராஹமணன், குருதக்ஷிணை கொடுததா லொழிய நமககு இவவிதயைகள் நிலைநிலலாது எனறு பாரதது, "நானிஙகுததைக்கு தக்ஷிணையாகத தரததக்க தேது" என்று கேடக; "நீ நமககொன்றும செய்யவேணடா, நாமுன்னுடைய ஶுஶ்ரூஷையாலும் பக்தியாலும மிகவும ப்ரீதராநோம், இனியுன னுடைய இஷ்டததிலேபோ யிரு" என்று பலகாலும சொன்னவளவி லும், இவனதுசெயயாதே, ஸாவதா, "எனபக்கலிலே தக்ஷிணை வாஙகிககொள்ளவேணும" என்று அதிநிரபநதம பண்ணுகையாலே, 462 "கிஞ்சிதாகத ஸமரம்போ விஸ்வாமிதரோபரவீ திதம் - ஏகதஶ்ய ஶ்யாம காணுநாம ஶதாநி யஷ்டௌ துேஹி மே - ஹயாநாம் சநதர ஶுப்ராணும கசச காலவ மாசிரம" என்று - அவன் குபிதனும், இவனைபபார்ததுு, "உடமபெஙகும சநதரமணட லமபோலே வெளுத்து ஒருசெவி பசசையாயிருககும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக கொணடுவநது தா" என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வயாகுலனுய், "இதுககினிச செய்வதென்" என்று பஹுமுகமாக விசாரிததது, ஸாவாபேக்ஷித பரதனை ஸர் வேஶ்வரனை யுபாஸிபபோம் என்று உதயோகிககிறவளவிலே, மூன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனுர் இவ்

னுக்கு வநது முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோதரம் பண்ணி, "இதுக குச்செய்ய வடுபபதென" என்று கேடக; அவா, "உன்னை நானிப் பூமி எஙகும் கொணடு போகிறேன் இருவருஙகூட ஆராயவோம வா" என்று, இவனை இடுககிகொணடு திரிகிறவளவிலே, இளைப பானவாறே, "இஙகே யிளைப்பாறிப போககடவோம" என்று, மேல் ஸமுதரததிலே ருஷபம் என்கிற பாவததின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய ஜஞாநாதிகையா யிருககிற ஶாணடிலி என்கிற பாக வதையைச சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அதயாதரததோடே மிகவும் ஸதகரிகக; அநநதரம, விஶராநதராய ஶயிககிறவளவிலே; "இபபடி விலக்ஷணையா யிருககிற விவள் ஒரு விலக்ஷண தேஶஙகளிலே வஸிககபபெற்றதில்லை" என்று பெரிய திருவடிநாயனா விசாரித்து, "இவளை யிங்குநின்றும நாமொரு திவ்யதேஶஙகளிலே கொணடுபோய் வைகககடவோம்" எனறு நினைததுக்கொண்டு கிடககசசெயதே; அநத பாகவதை யிருநத தேஶத்தைக குறையநினைதத வபசாரததாலே சிறகுகளு முதிரநது நிஶ்சேஷ்டராயவிட; இதனைககூடபபோன பராஹமணன் கண்டு,
463 "கிநநு தே மநஸா தயாத மஶுபம பததாம்வர - நஹ்யயம பவதஸ் ஸ்வலபோ வயபிசாரோ பவிஷயதி" என்று "ஏதேனும்ம் முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீஙகு நினைதத துணடோ, தேவரீருககு அலபமும வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையிலலையே எனன; "உண்டாய்ததுககாண" என்று, தாமநத பாகவதை விஷயததில நினைத்த பரகாரத்தை யவனுககருளிசசெய்து; அநநதரம், "இத தைப் பொறுககவேணும்' என்று அவளைச சென்றநுவர்ததித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம நீங்கி முன்புபோலேயானு ரென்கிறது. இதுதான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுநதருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வநதிருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப பின்செல்லுகைக் குறுபபாக த்ருதராஷ்ட ரனைக் குறித்துப பலகதைகளும சொல்லிவருகிற ப்ரகரணததிலே, ஸ்ரீநாரதபகவா னநுக்ரஹிததாக உத்யோகபர்வததிலே உகத மாகையாலே, வேதாநதோபப்ருமஹண வஸிததமிறே. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது)- பிள் ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவா ஆபிஜாத்யாதிக ளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக கண்டு, "இவர்க்கு இப

பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித்தானே மேலாயவிநாஶபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப்பார்த்து, "எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண மாட்டீரோ" என்ன; "அடியேனெத்தைத் தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதாயிருந்ததே!" என்ன; "ஆத்தஸ்திதியன்றோவது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்" என்ன; அப்படியே யிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, "நாமினிமுடிந்தோம்" என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில் வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வானிவர்திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, "ஏன்தான், * முசிப்பென்" என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸால நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, "கரண த்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதாயிரா நின்றது, என்செய்யக்கடவேன்" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து கலேஶிக்க; "இத்தனை யநுதாபமிவர்க்குண்டாகப்பெற்றோமே!" என்றருளிச்செய்தருளி, "மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈஶ்வரன்க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு மும்மக்குக் கழிந்ததுத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக்குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போரும்" என்றருளிச் செய்தது.

204. அவ—பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாகவுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயத்ததாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணி கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய் விடு மென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

---

* முசிப்பு - சோம்பல்.

மூலம்:—204 ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று துடங்கி. அதாவது - [464] "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாஶே பக்ஷிணாங்கதி: - ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந ஹரி:" என்றும், [465] "வீசுஞ் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணாடு நுங்கட் கெளிது" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் தததநுரூபாநுஷ்டாநமு மின்றிக்கே யொழிநதாலும், பகவல்லாபத்துக்கு, [466] "பஶுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ஶ்ரயா: - தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யநதி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்றும், [467] "யம்யம் ஸ்ப்ருஶதி பாணிப்யாம் யம்யம் பஶ்யதி சக்ஷுஷா-ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புநர் பாநதவா ஜநா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் குறைவற வுண்டாய்த்தாகிலும் பகவத்விஷயத்தை யிழநதுபோகைக்கு பகவதபிமதரான அநத பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப்போருமென்றபடி.

205. அவ:—இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—205 இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

வ்யா:—(இதில்) என்று துடங்கி. (இதில்) என்றது - "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும், இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்" என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது - ஜநம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பநதம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்கள்திறத்தில்

பண்ணும் அபசாரம அபபடி யிழவுக குடகாலாதென்கிற நியம மிலலை யென்றபடி.

206. அவ—இவவர்ததங் காணலாமிட முணடோவென்ன வருளிச்செயகிறார்.

மூலம்:—206 இவ்வர்த்தம், கைஶிக வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

வ்யா—(இவவாததம்) என்று துடங்கி. அதாவது - சரக குலோத்பவரான ஸோமஶர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச செய்வதாக வுபகரமித்து யதாகரம மநுஷ்டியாமல அது ஸமாபிப் பதுக்கு முன்னே மரிபபதும செயகையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப பிறநது திரியாநிற்க[1] 73 "மதபகதம் ஶவபசம வாபி" என்கிறபடியே-ஜநமவிததமான நைசயததை யுடையராய் பகவத பக்தியே நிருபக மாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், * உததாந ஏகாதஶியினன்று ராத்ரி வஸிததாஶ்ரமமான திருககுறுஙகுடியிலே நமபியைப் பாடிப பறைகொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந † தடர்க்க, அவர மீண்டு வருகைககுறுப்பான ஸத்ய ஶபதங்களைப பணணிககொடுத்து ததநுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அநத ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடததிலே மீளவும விரைநது வநது, "யதேஷ்டம், இனி யென்ஶரீரத்தை நீ புஜி" என்ன; அவன், இவருடைய ஸதயவாதிதவாதி வைபவத்தைக் கணடு, "நீ இன்று பாடினபாட்டின் பலததைததா நானுன்னை பாராணமேடே போகவிடும்படி" என்ன, அவர துக் கிசையாதொழிய; ஆதராதர்த்தில் பலம், ஏகயாமததில் பலம் என்றுபபோலே சொல்லிக்கொண்டு வநதவளவிலும், "நானது செய்வதிலலை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமததனை" என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, 468 "த்வம்மை கீத ப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மாஹஸி - ஏவமுகதவாத சண்டாளம் ராக்ஷஸஶ ஶரணம் கதஃ" எனகிறபடியே - "நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரையேறறவேணும்" என்று ஶரணம் புகுர; அநத பாகவதர், 469 "யந

† அடர்தல் - நெருங்கல். * உத்தாந ஏகாதசி - கைசிக ஏகாதசி.

மயா பஸ்சிமம்கிதம் ஸ்வரம் கைஸிகமுத்தமம்" இத்யாதிப்படியே - தாம் பின்புபாடின கைஸிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக்கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்பு போலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைஸிக வ்ருத்தாந்தத்திலே - ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவந ஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவந ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே * ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய், பகவதாராதந தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வ தபோபலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்க்கொண்டு † அந்தரிக்ஷசரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பஸு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களிலே விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, 470 "மார்கா கதோ ந்ருப ஸ்ரேஷ்டஸ் தம் தேஸம் ப்ராப்தவாந் வஸு: - அந்தரிக்ஷ சரஸ் ஸ்ரீமாந் ஸமக்ர பலவாஹந: - தம்த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிக்ஷகம் - ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷஸ்சேத்ஸ்யதி ஸம்ஸயம்" என்று - ஆகாஸத்திலே போகாநின்ற விவனைக்கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்ஸயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்றுகிட்டி, "செய்ய வடுப்பதேது" என்று கேட்க, அவன் "உந்தாமுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள்" என்ன, 471 "தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோ ஸ்மாகம் நராதிப - தேவதாநாம்ஹி பஸுபி: பக்ஷோ ராஜந் வத ஸ்வந:" என்று - "தாநயங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென், சொல்" என்று ருஷிகள் சொல்ல, 472 "தேவாநாந்து மதம் ஸ்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸம்ஸ்ரயாத் - சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம்வசஸ் ததா" என்கிறபடியே - அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் ‡ "சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும்" என்ன, 473 "குபி

* ஸாத்வத தந்த்ரம்-ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் ஓர்பாகம். † அந்தரிக்ஷசரன்-ஆகாயத்தில்செல்லுபவன். ‡ சாகத்தாலே-பசுக்களாலே.

தாஸ் தே ததா ஸர்வேமுநயஸ் ஸம்ஶ்யவாசஸ: - ஊசுர்வஸும், விமாநஸ்ததம் தேவ பக்ஷாத்த வாதிநம - ஸுரபக்ஷா கருஹீ தஸ தே யஸ்மாத் தஸ்மாத திவ: பத - அத்யபரப்ருதிதே ராஜந நாகாஸே விஹதா கதி: - அஸமச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி - விருத்தம் வேதஸூத்ராணு முக்தம யதிப்ரவேநருப - வயம விருத்த வசநா யதிதத்ரபதாமஹே" என்று - ருஷிகளெல்லாரும குபிதராய, தேவ பக்ஷாதத வாதியாய விமாநஸ்த்தனுயிருக கிற விவனைபபாாதது, "நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுககு விருததமாகில, தேவபக்ஷபாதியாய வாாததை சொன்ன நீ * த்யௌ விலநின்றும † அத:பதியாய, இபபோது துடஙகி யுன்னுடைய, வாகாஶ கமநமும மாறி பாதாளததிலே விழககடவை, நாஙகள் தான் விருத்தவசநம சொன்னோமாகில அபபடியே பாதாளததிலே விழககடவோம" என்று சொலலி ஶபிகக; 474 "ததஸ் தஸ்மிந முஹூர்த்தேது ராஜா பரிசாஶ ததா - அதோவை ஸமபபூவாஶு பூமோ விவரகோ நருப:" என்கிறபடியே அபபோதே பாதாளத் திலே விழுநதானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருததாநதத்தில, ருஷிகளும் தர்மஸநதேஹங்கள் தன்னைக கேட்குமபடி விதயாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனானவன் அவாகள்திறததி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜநமவருததாதிகளா லுதக்ருஷ்டா திறத்தில அபக்ருஷ்டர்பணணு மபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்று லுத்க்ருஷ்டரானவாகள் அபகருஷ்டர்திறததில பணணு மபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமிலலை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜநமாதிகயம ருஷிகளுக்குண்டானாலும ஜ்ஞாநாதயாதிகய மிவனுக குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுககேற்றம் சொலலக குறையில்லை. ஜநமமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால ஜ்ஞாநாதிகள் பரபலஙகளாயிறே யிருபபது.

கைஶிகவ்ருத்தாநதம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனு ரருளிசசெய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸு வ்ருததாநதம் பஞசம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொலலபபட்டதாகையாலும், இவைதான் ‡ ஆபத பரமாண ஸித்தமிறே.

---

* த்யௌ - ஆசாசம். † அத:பதியாய் - கீழே விழக்கடவாய். ‡ ஆபத பரமாணம் - நம்பத்தகுநத ப்ரமாணம்.

207. அவ—இபபடி ஜநமாதிகளாலவரு முதகர்ஷத்தில பசையிலலையென்று சொலலலாமோ ஶாஸ்தரஙகளெலலாம பராஹ மணயத்தை யதயாதரமபண்ணிச் சொலலாநிறகசசெயதேயெனன வருளிசசெயகிறா மேல.

மூலம்:—207 ப்ராஹமண்யம் விலைச் செல்லுகிறது, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவென்று ; அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில், த்யாஜ்யமாமிறே.

வயா —(பராஹ்மணயம) என்று துடங்கி. (விலைச செலலு கையாவது) - விருபபததுககு விஷயமாயசசெலலுகை. (வேதாத்ய யநாதிமுகததாலே பகவலலாப ஹேதுவாகையாவது) - 475 "ஸாவே வேதா யத்பத மாமநநதி" என்றும, 137 "வேதைஶச ஸாவை ரஹ மேவ வேதய:" என்றும சொலலுகிறபடியே - ஆராதந ஸ்வரூபத் தையும் ஆராதய ஸவரூபத்தையும பூர்வோத்தர பாகஙகளாலே பரதிபாதியாநின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருககிற வேதத்தை, 476 "ஸ்வாதயாயோதயேதவய: என்கிறபடியே விதிபரதநதரனாய் அத்யயநமபண்ணி, மீமாமஸாதிகளாலே ததாதத நிாணயம்செயது, பகவ துபாஸநாதிகளிலே யிழிநது பகவதவிஷயத்தைப பெறுகைக குறுபபாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுபபாகில) என்றது - அநத பராஹமண்யநதானே அஹஙகார ஹேதுவாய்கொண்டு, 477 "மதபக்தாந ஶரோதரியோ நிநதந ஸ்தயஶ சணடாளதாம் வர ஜேத" என்கிறபடியே - பகவததயநத நிகரஹஹேதுவான பாகவ தாபசாரததைபபணணி பகவத விஷயததுக ககலாய்பபோகைக் குறுபபாகி லென்றபடி.

(த்யாஜயமாமிறே) என்று பரவிததிதோறற வருளிசசெய்தது - யாதொன்று பகவலலாபததுக் குறுபபு அது உபாதேயம யாதொன்று ததலாபததுக் குறுபபு அது தயாஜயமாய்ததபின்பு, இதுவு மிழவுக குறுபபானபோதே அபபடியாகக குறையிலலை என் கிற நிஶசயத்தாலே.

208. அவ—இப்படி உத்கருஷ்ட ஜநமாதிக ளிழவுக குறுப பாமாகில் அபக்ருஷட ஜநமாதிகள்தான் பேற்றுக குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —208 ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷ மும் அபகர்ஷமும், பேற்றுக்கு மிழவுக் கும் அப்ரயோஜகம்.

வ்யா.—(ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று துடங்கி. அதாவது - ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக் கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய வபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக் கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப்பாமாகில த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர் இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பக வல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக் கநர்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

(ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று துடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர்ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன - பகவல்லாப தத்லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலே சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காணகையாலும், அப க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டு வகையு முண்டாகக் காண்கையாலும், இவையிரண்டு மிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே.

209. அவ—ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவ தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —209 ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்.

வ்யா.—(ப்ரயோஜகம்) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவல் லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் - நாம் பகவதநந்யார்ஹ சேஷ பூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழ வுக்கு ப்ரயோஜகம் - ததநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி.

210. அவ—உதகருஷடாபக்ருஷட ஜநமாககளிருவர்ககும பகவத் ஸம்பநதமுண்டாளுல பாகவததவ ஸாமயமன்ருே வுள் ளது, அதேதாடே ஜநமோதகர்ஷ முடையவன் மறறையவனைப பற்ற விஶிஷடனன்ருேவென்று நினைததுப பண்ணுகிற பராமநததை யநுவதிக்கிருர.

மூலம்.—210 பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாளு லிரண்டு மொக்குமோ வென்னில் ?

வ்யா —(பகவத ஸம்பநதமுணடாளு லிரணடுமொககுமோ வென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று உதகருஷ்டாபகருஷ்ட ஜநமங்களைச் சொல்லுகிறது.

211. அவ.—ப்ரஷடாவானவன் உத்கருஷ்டமாக நினைத் தத்தை யபக்ருஷடமாகவும, அபக்ருஷடமாக நினைத்ததததை உத் க்ருஷடமாகவும் திருவுள்ளமபறறி, அதுககுததர மருளிசசெய் கிருர்.

மூலம்.—211 ஒவ்வாது.

வயா.—(ஒவவாது) என்று.

212. அவ —அததை உபபாதிககிருர்.

மூலம் —212 உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம் ப்ரம்ஶ ஸம்பாவநையாலே "ஶரீரேச" என்கிற படியே பயஜநகம்.

வ்யா:—(உதகருஷடமாக) என்று துடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிக ளாலே அஹங்கரிதது ஶஸிகககக குறுபபாகையாலே அபக்ருஷடமா யிருககிறவிததை உதகருஷடமாக நினைத்து பரமநம் பண்ணிற்று, * அதஸ்மிநஸ்ததபுத்தியாலே என்னுமிடநதோற்ற, (உத்க்ருஷ்டமாக பரமிதத ஜநமம) என்கிருர். (பரம்ஶஸமபாவநையாவது) - உபா யாநதரஙகளி லநவயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரததி னின்றும் நழுவுதல வருகைக்கு யோககமா யிருக்கை. (ஶரீரேச என்கிறபடியே புய ஜநகம) என்றது. 366 "காலேஷ்வபிச ஸர் வேஷு" என்று துடஙகி, உபாயாநதராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்

* அதஸ்மிநஸ்தத்புத்தியாவது - ஶரேஷ்டமல்லாததிலே ஶரே ஷ்ட புத்தி பண்ணுகை.

களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, 366 "ஶரீரேச வாத்தத்தே மே மஹத்பயம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வித்துக்களாய உபாயாந்தரசந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறது என்னும் பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்கு மென்படி.

213. அவ—இன்னமு மிதுக் கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—213 அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

வ்யா—(அதுக்கு) என்று துடங்கி. (அதுக்கு) என்று - கீழ்ச் சொன்ன ஜந்மத்தை பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது - பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளில் வந்தால் ஶேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர்செய்கிறது கண்டு அநுகரித்துக் கற்கவேணு மென்றபடி.

214. அவ—ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்—214 அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக் கிரண்டு தோஷமு மில்லை.

வ்யா—(அபக்ருஷ்டமாக) என்று துடங்கி. ஆபிஜாத்யாதிகளாலவரு மஹங்கார யோகமின்றிக்கே ஶேஷத்வாநுகூலமா யிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்தை யபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிந்ஸ்தத் புத்தியென்னுமிடந் தோற்ற. (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷமு மில்லை) என்றது * ப்ரம்ஶஸம்பாவனையாலே வரும் பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமுமில்லை யென்றபடி.

215. அவ.—ப்ரம்ஶஸம்பாவனையன்றே இல்லாதது, நைச்ய பாவனை யில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

* ப்ரம்ஶஸம்பாவனையாலே - ப்ரம ஹேதுவினாலே [நழுவுதலுக்கு ஹேதுவானது.]

மூலம்—215 நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்.

வ்யா:—(நைசயம் ஜநம ஸித்தம) என்று. அதாவது - பாகவ தாநுவர்த்தநாதிகளுக குறுபபான தாழசசி பிறநதுடைமையா யிருக்கையாலே பாவிககவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருககு மென்றபடி.

216. அவ—இவவர்தததைை நிகமிககிறார.

மூலம்:—216 ஆகையால், உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ம்ரேஷ்டம்.

வ்யா'—(ஆகையால)' என்று துடங்கி. (ஆகையால்) என்றது- இபபடி அது ஸதோஷமும இது நிர்தோஷமுமாகையா லென்ற படி. (உத்கருஷ்டஜநமமே மரேஷடம) என்றது - ரேஷத்வோசித மாய்க்கொணடு உதகருஷடமாயிருக்கிற விநத ஜநமமே ததநுசித ஜநமத்தைபபற்ற ஸரேஷடமென்றபடி.

217. அவ'—இவவாதததுக்கு பரமாணங காடடுகிறார.

மூலம்—217 "ஸவபசோபி மஹீபால."

வ்யா:—(ஸவபசோபி மஹீபால) என்று. 211 "ஸவபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ தவிஜாதிகः - விஷ்ணு பகதி விஹீநஸ்து யதிஸச ஸ்வபசாதமः" - எததனையேனும நிகருஷட ஜநமாவா யிருந தானேயாகிலும், பகவத பகதனனவன தவிஜனிற்காட்டில் அதிகன; உதகருஷட ஜநமாவானவளவன்றிககே உத்தமாஸரமியுமா யிருந தானேயாகிலும், பகவதபகதி ஹீநனனவன் ஸவபசனிற காட்டில அதமனென்று, வாணுஸரமங்களில சரககறுதது பகவதஸமபநதமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொலலுகையாலே, பரம்ஸமபாவநாதி களாலே ததஸம்பநத விரோதியான ஜநமததிற்காட்டில ததநுரூப மான ஜநமமே ஸ்ரேஷடமென்று தருதது. இங்ஙனனன்றாகில, கீழச சொன்ன வர்தததததுக்கு இது பரமாணமாக மாட்டாதிறே.

218. அவ:—ஆக, நிகருஷடோத்க்ருஷ்ட ஜநமங்களின்ன தென்று நிஸசயிககபபட்டது கீழ்; அதிலநிகருஷ்ட ஜநமத்தால்வந்த தோஷம் ஸமிப்ப தெததாலேயென்ன வருளிசசெயகிறார் மேல்.

மூலம்:—218 நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் ஸமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

வயா —(நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமுடையாகவந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்ம வித்தமான நைசயத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வயயோகயதா காந்த ரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோ டுண்டான ஶேஷ த்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

219. அவ —தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —219 ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம் போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

வயா.—(ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது-அந்த விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை யிவனுக்குண் டாம்போது, தனனுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணு மென்றபடி.

220. அவ —ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது, தத்பரிஹாரமே தென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —220 ஜந்மத்துக்குக்கொத்தையும் அதுக்கு பரி ஹாரமும், "பழுதிலாவொழுகல்" என் கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

வயா—(ஜந்மத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - [27] மயர் வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவித்க்ரேஸரராய் ததீயஶேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், 478 "பழுதிலா வொழுகல்" இத்யாதியாலே - ப்ரஹ்மா துடங்கி தங்களளவும வர நெடுகப்போருகிற வம்ஶ ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின் றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள், இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்க ளவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள், அவர்க ளுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்க ளாதரித்துச் சொல் லுங்கோள், அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ர ஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், எனக்கு மேல் பூஜ்ய

ரில்லாமையாலே என்மாதரமாகிலு மவர்களையாராதித்து நல்வழி போகுங்கோள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை 479 "பகதி ரஷ்ட விதாஹ யேஷா யஸ்மிந மலேச்சேபி வாததே - தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்று - பரமபத ரான தேவ ரருளிச்செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சய முண்டோ, இப்படி யுபதேசித்த மாதரமாய்ப் போகாதே கோயிலிலே வந் தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ் வாரை வைத்து இவ்வாதத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றி லீரோ வென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜாத்யபிமாந ஜந்மக் கொத்தை அந்த துரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்கள் விஷ பண்ணும் அநுவாதத்தை விசேஷ மதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸ்வயகதமாக வருளிச்செய்தாரெனகை.

221\. அவ—ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தமுண்டாகவே யிவனும விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —221 வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வ்யா.—(வேதகப்பொன்) என்று துடங்கி. வேதகமென்கிற வித்தை - வேதகமென்று, தாவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) - அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகா லுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக் கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ச மாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்குமாப்போலேயாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி.

222\. அவ.—இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷண ரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கவேணு மென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—222 இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்.

गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परं धनम्। गुरुरेव परः कामः गुरुरेव परायणम्।
गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परा गतिः॥ यस्मात् तदुपदेष्टासौ

तस्मात् गुरुतरो गुरुः॥

வ்யா:—(இவர்கள்பககல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிகய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. அவ.—இத்தை விவரிக்கிறார்.

மூலம்—223 அதாவது - ஆசார்ய துல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீஶ்வர னிலு மதிகரென்றும் நினைக்கை.

வ்யா·—(அதாவது) என்று துடஙகி. (ஆசார்ய துல்யரென்று நினைகையாவது) - 480 "குருரேவ பரம்பரஹ்ம" இத்யாதிபபடியே தனக்கு ஸர்வபரகாரோத்தேஶ்யனான வாசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபததி பண்ணுகை.

(ஸமஸாரிகளி லதிகராக நினைககையாவது) - ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுததி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால வநத வயாவ்ருத்தியாலே ததிகரென்று ப்ரதிபத்திபண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைககையாவது) - ஸமஸாரிகளில வ்யாவ்ருத்தி தனககு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோ டொக்க நினைத்திருககையன்றிககே, தனக்கு ஶேஷிகளான வாகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று பரதிபததி பண்ணுகை. (ஈஶவரனி லதிகரென்று நினைககையாவது) - ஶேஷித்வத்தை யிட்டு நமக் கவனு மிவர்களு மொககுமென்றிராதே காமாநுகுணமாக ஶீலயி லும விநியோகங் கொள்ளககடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாஶரயண தஶையில புருஷகாரம் வேண்டுமபடியாய் உகநதருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனா யிருககசசெய்தேயும் அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந தொருவார்ததை சொல்லககடவனுமன்றிககே யிருககு மவனைபபோலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய, ஸ்வாஶரயணததில் புருஷகார நிரபேக்ஷராய், வாய்திறநது த்யாஜயோபாதேயஙகளை யுபதேஶிதது நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே, ததிகரென்று பரதிபததி பணணுகை.

224. அவ.—ஆசார்யனோ டொருவிஷயத்தையும் ஸமபுததி பண்ணுகை யயுகதமாயிருகக, ஆசாரய ஸாமயபுத்திக்கடியேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெய்கிறா.

மூலம்:—224 ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி - ஆசார்ய வசநம்.

வ்யா'—(ஆசாாய) இதயாதியாலே. அதாவது - ஆசார்ய ஸாமய பாதிபத்திககு மூலம் - ஸ்ரீவைஷணவர்களைககண்டால நம்மைககண்டாபபோலே காணென்று உபதேஶ ஸமயததிலே ஆசாாயனருளிசசெய்த வசநமென்கை.

225. அவ:—இபபடி நினையாதபோது வருமநாத்த முண்டோவென்ன வருளிசசெய்கிறுா.

மூலம்:—225 இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

வ்யா'—(இபப்டி) என்று துடஙகி. அதாவது - ஜநமாதிகளையிட்டு நிகர்ஷபுததி பண்ணுகை யபசாரமானுபபோலே, இபபடி கௌரவிதது நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கடடுமென்றபடி.

226. அவ:—இபபடி யிநத பாகவதவைபவம் ஆபதவசநங்களிலே விஶதமாகக காணலாமிடஙக ளுணடோவென்ன வருளிச செயகிறுர்.

மூலம்—226 இவ்வர்த்தம், இதிஹாஸ புராணங்களிலும் பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும், கண்சோர வெங்குருதியிலும், நண்ணுதவாளவுணரிலும், தேட்டருந்திறத்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலிற் பாட்டுக்களிலும், விஶதமாகக் காணலாம்

வ்யா.—(இவவர்தத மிதிஹாஸ புராணங்களிலும) என்று துடஙகி. (இவவர்ததம்) என்று - கீழ விஸ்தரேணுகதமான பாகவத வைபவத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. மஹாபாரதததிலே, 481 "மதபக்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா: - நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடிர் நராதமா: - சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந் - அவமாநாத் பததயேவ ரௌரவே நரகே ச ஸ:" இத்யாதியாலும், 482 "ஶ்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:" ... "நஶ்வத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா: - ஸர்வ வர்ணேஷு தே ஶூத்ராயேஹ்ய யபக்தா ஜநார்

தமே" இத்யாதியாலும், 483 "மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம் - ஸ்வயமப்யர்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம் - மத்கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா - மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி - பக்திர் அஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே - ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டித: - ந மே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜ்யந் பக்தி வர்ஜித: - ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதா சௌரே மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய: - தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்" இத்யாதியாலும் - பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இதிஹாஸோத்தமத்திலே, 484 "ச்ருத்வா பகவத்பக்தம் நிஷ்டாத்மா ச்வபசம் ததா - வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:" இத்யாதியாலே - பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்த்திதம்; இன்னமும் இதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலே - பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது; ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே, 73 "மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா: - பத்மகோடி சதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே" இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே, 211 "ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: - விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:" - 485 "விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம் - மந்யே ததர்ப்பித மநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராண: புநாதி ஸகுலம் ந து பூரிமாந:" இத்யாதிகளாலே - பாகவத வைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், 485 "வைஷ்ணவா நாம விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம் மஹத் - ஜங்கமம் ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிணாம் - ய: பச்யதி ச்வபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம் - யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி" இத்யாதியாலே - பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் பலபுராணங்களிலு முண்டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளிலுபாத்த வசநங்களிலே - பாகவதர்களை ஜந்மநிரூபணம் பண்ணாவமதிசெய்தாலவரு மநர்த்த விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதீயரல்லர் உத்க்ருஷ்டஜாதீயதுல்ய ரென்னுமிடமும் உத்க்ருஷ்டஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரமசேஷியான ஈச்வரனோபாதி

பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்வமுள்ளதனையு மீஸ்வரன் பொறுனென்றும், காணத்ரய வ்யாபாரத்தோடு ஆர்த்தத்தோடு பராஞுதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநரா யிருக்குமவர்கள் ஸபரிபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீஸ்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் தண்டவத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார், 487 "பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளும் பரமர்" என்று துடங்கி - பகவத் குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு ஶேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில், 488 "யவரேலு மவர் கண்டீர்" 489 "குமபி நரகர்க ளேத்துவரேலு மவர்கண்டீர்" 490 "எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்" என்று ஜந்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் ஶேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாத் யபிமாநமில்லாதவர்கள்கிடீர் நமக்கு மிகவு முத்தேஶ்யரென் றருளிச்செய்த பயிலுஞ் சுடரொளியிலும், 491 "கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் - விரியும் மூவுலகு பெறினும் - விடுமா றெனப்தென் னந்தோ" என்று துடங்கி - பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமன்றிக்கே, 492 "சயமே யடிமை தலைநின்றார்" 493 "அவனடியார்" 494 "மணிமலை போல கிடந்தான தமர்கள்" 495 "கோதிலடியார்" 496 "நீக்கமில்லா வடியார்" என்று - பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்குமாகாரமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த 497 "நெடுமாற் கடிமையிலும்; திருமங்கையாழ்வார், 498 "தண்சேறை யெம்பெருமான் றாள் தொழுவார் காணமினென் தலைமேலார்" என்று துடங்கி- அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்ரீஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருக்ஷண காலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன், அவர்களுக் கென் ஹ்ருதயம் 499 தேனூறி யெப்பொழுது மினியதாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டிக்கோளே யென்னுடைய மநோ த்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களன்வித்தேயர்காநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே

நினைககவே மருதயுவுக்கும பாபததுக்கு மஞசவேண்டா, என்னுடைய ஹ்ருதயமவாகள விஷயததிலே யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இபபடி யருளிசசெயகிற விடததில, ஜநமாதி பாஸஙகமற வருளிசசெயத 500 கணசோர வெங்குருதியிலும; 501 "கடன்மலலைத தலசயன மாரெணணும் நெஞசுடையாரவரெமமை யாள்வாரே" என்று - ஏதேனும் ஜநம வருத தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருககடலமலலைத தலசயனததை யநுஸநதிககுமவாகள் நின்றநிலைகளிலே பாமாணம காட்டாதே நமமைக காரியஙகொள்ள வுரியாரென்று துடஙகி, 502 "ஞானததிஞெளியுருவை நினைவா ரென்னுயகா" 503 "அவரெஙகள் குலதெய்வமே" என்று - உகநதருளின நிலததிலே பாவணரா யிருககுமவர்களே நமககு ஶேஷிகள என்றருளிசசெய்த 504 நணணுதவாளவுணரிலும்; ஸ்ரீகுலஶேகரப பெருமாள, 505 "மெயயடியார்கள் தம் ஈட்டங கணடிடக கூடுமே லதுகாணும கண்பயனாவது" 506 "தொணடரடிபபொடியாட நாம் பெறில கங்கை நீர் குடைநதாடும வேட்கை யென்னாவது" இதயாதிகளாலே - தம்முடைய பாகவத பரேம பாகாஷ்டதை பரதிபாதிககிறவளவில, ஜநமாதயுதகாஷாபகாஷ பாஸஙகமினறியே பகவத பகதி பாரவஶ்யமேயவாகளுககு நிரூபகமாக வருளிசசெய்த 507 தேட்டருந திறலதேனிலும; ஸ்ரீதொணடரடிபபொடியாழவார தவயநிஷ்டாபகக ஸீஶவரனுககுண்டான வுகபபையருளிசசெயத 508 "மேம்பொருள்" என்கிறபாட்டுககு மேலில - எததனையேனும் தண்ணிய ஜநமங்களிலே பிறநதாரகளேயாகிலும மேமபொருளில சொன்ன ஜ்ஞாநததிலே நிஷ்டையுடையராகில திருததுழாயோபாதி ஈஶவரனுக்கு ஶிரஸாவாஹ்ய ரென்றும், ஜநமததால வநத தணமையே யன்றிககே எததனையேனும தணணிய வருததமுடையாரு மிநத ஜ்ஞாந நிஷ்டராகில் அநத துஷகருத பலமநுபவியா ரென்றும, தங்களுககு ஜநம வருததாதிகளால வரும குறை யிலலாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பநதிதத ஸம்ஸாரிகளும் தஙகள் பாஸாத ஸ்வீகாரத் தால பரிஶுத்தராம்படியான உதகாஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம வருததாதிகளால் குறையநின்றே யிநத ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இநத ஜ்ஞாந விதுராாய் ஜநம வருத்தாதிகளா லுயாநதவர்களுக்கு ஸர்வேஶவரனோபாதி பூஜயராய் ஜ்ஞாந தாந பரதிக்ரஹஙகளுக்கு அர்ஹராவரென்றும, ஜநம வருததாதிகளுககு மேலே ஜ்ஞாநாதி

கருமானவர்கள் ஜநம வருத்தாதி வைலக்ஷணயமினறிக்கே இநத ஜ்ஞாநமுடையரானவர்களை பகவத் பரபாவகதால வநத வைலக்ஷண்யததை புதறி பண்ணுதே காம நிபநதநமான ஜநமாதயபகர்ஷததையே புதறி பண்ணித தாழநினைததாரகளாகில அநத க்ஷணத்திலே யவர்கள் காமசண்டாளராவ ரென்றும், இபபடி பாதி பாதித்த வர்ததஙகள ஸமபவிககுமென்னுமிடம பராஹமாதிகளுககும துரலபமான பேறறை திரயக ஜாதியிலே பிறநதாரொருவன் பெற்றபினபு சொலலவேணுமோ வென்று அருளிசசெயத ஆறு பாட்டுககளிலும. (விஸ்தமாக்க காணலாம்) என்றது - ஸமஶய விபாயயமற தாஶிக்கலா மெனறபடி.

227. அவ—இபபடி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம சொல்லபபட்டதேயாகிலும, 482 "நஶ்சூதரா பகவதபகதா விபரா பாகவதாஸ் ஸ்மருதா: - ஸவிபரேநதரோ முநிஶ்ஶ்ரீமாந ஸயதிஸ் ஸசபண்டித:" எனறு சொனன விபரதவாதிகள் ஆததவாதமாமிததனையல்லது, அபகருஷ்ட ஜநமாவானவன் அநத ஶரீரததனனிலுதகருஷ்டனுககக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடததுககு உதாஹரணதயா வருளிச்செயகிறார்.

மூலம் —227 க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷி யானான்.

வயா.—(க்ஷத்ரியனான) என்று துடங்கி. அதாவது - க்ஷதரிய குலோத்பவனான விஶவாமித்ரன், தஜஜநமததிலே தான்பணணின தபோ விஶேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாகயத்தாலே க்ஷதரியத்வம பின்னாட்டாதபடி பரஹ்மாஷியாய விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யநதாபகருஷ்ட குலோத்பவரானாலும் அநத ஶரீரதன்னோடே அநவதிகஶகதிக பகவத ஸம்பநதரூப ஸம்ஸ்கார விஶேஷத்தாலே, அதயநதோதக்ருஷ்ட குலஜாநுவாத்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையிலலை யென்கை. அல்ப ஶகதிக வஸிஷ்டவாகயம செய்தபடி கண்டால, ஸாவஶக்தி ஸம்பநத விஶேஷ மென்செயய மாட்டாது.

228. அவ.—இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்ஶிபபித்தார் கீழ்; ஶிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும பாகவத வைபவததை தர்ஶிப்பிககிறார் மேல. 509

பின்னாட்டுகை - அநுஸரிக்கை.

"தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச" என்று - ஆப்த ப்ரமாண மான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே ஶிஷ்டாசாரத் தினுடைய ப்ராமாண்ய மிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த ஶரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைதை ஸ்திரீ கரிக்கைக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—228 விபீஷணனை ராவணன் "குலபாம்ஸநம்" என்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யராக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

வ்யா·—(விபீஷணனை) என்று துடங்கி. அதாவது - 510 "பரதீயதாம் தாஶரதாய மைதிலீ" என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், 511 "த்வாந்து திக்குலபாம்ஸநம்" என்று - இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்த வுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான்; இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமாள் இவனை யாதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், 512 "ஆக்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்று - "ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படி நமக்குச் சொல்லும்" என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக வபிமாநித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத்திலே ராவணன் பரித்யஜித்ததமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்ததமையும் சொல்லுகையாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே பராக்ருதர் "இவன் நமக்குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்குமென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

229. அவ.—இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—229 பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

வயா:—(பெரியவுடையாககு) என்று துடங்கி. 356 "மர்யாதா நாஞ்ச லோகஸ்ய காததா காரயிதாசஸ:" என்கிறபடியே - லோக மாயாதாஸதாபநாாததமாக வவதரிதது, பிதருவசந பரிபாலநாதிக ளாலே ஸாமாநய தர்மஸ்தாபந ஶீலரா யிருபபா ரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுகக மாட்டாமல தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்ககு, ஜநமவருத் தாதிகளா லுதகருஷ்டரானவர்களுககு ததபுதர ஶிஷயாகள் பண் ணும பரஹ்மமேத ஸமஸ்காரத்தை, அவருடைய பரேமாதிகயமே ஹேதுவாக, திருததம்பியாா கூடநிறகசசெயதே தாமே ஸாதர மாகப பணணியருளினாரிறே. இததால - ஜநமாத யுத்க்ருஷ்டரான வாகள், அவற்றால குறைநதிருககும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத் தில் புத்ரகருத்ய மநுஷடிக்கலாமென்னுமிடம் காடடபபட்டது.

230. அவ —இவவாததத்தை தர்மபுதர ரநுஷடாநததாலும் தெளிவிககிறார்.

மூலம் —230 தர்மபுத்ரர், அஶரீரி வாக்யத்தையும் ஜ்ஞா நாதிக்யத்தையுங் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

வயா:—(தர்மபுதரர்) என்று துடங்கி. பெருமாள் பராாத்த மாக ஸாமாநய தாமததைபபணணிப போநதாரேயாகிலும், விஶேஷ தாமததிலே திருவுளளம் * ஊற்றிருககையாலே யவர்க் கதுசெய்ய லாம்; இவர் செயததிறே யரிது. ஸ்வவாணதாமததையே யுத் தேஶ்யமாக நினைதது ஸாவாவஸ்தையிலுமா அதுககொரு கழுவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திககொணடு போருமவரிறேயிவா; இபபடி யிருக்கிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிககிற தசையில, அவ ருடைய வாணத்தைப பார்பபது, ஜ்ஞாநாதிகயத்தைப பார்பப தாய், "என் செய்யககடவோம்" என்று வயாகுலப்படாநிற்கச் செய்தே, 512-1"தர்மராஜஸ்துததரைநம ஸஞ்சஸ்காரயிஷுஸ் ததா- தக்து காமோபவத வித்வா நதாகாஶே வசோபரவீத் - போபோ ராஜந நதக்தவ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிகம்-களேபரமிஹை ததேே நைஷதர்மஸ ஸநாதந: - லோக வைலக்ஷண்ணே நாம பவிஷ்யத் யஸ்ய பாாததிவ - யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந ஶோச பரதாஷப" என்று - இவர் பரஹ்மமேத ஸ்ம்ஸ்காராாஹர் என்று சொன்ன

* ஊற்றிருககை - ஊன்றிககொண்டிருக்கை.

அஶரீரி வாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும், ஸந்தேஹமற்று, வைதிகாக்ரேஸரர்க்கும் செய்யக்கடவ ப்ராஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

231. அவ — அநந்தரம், ஜந்மாத்ய புத்கருஷ்டரான ருஷிகள் தத்பக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தாமஶ்ரவணம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம் —231 ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை ஶமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

வ்யா:—(ருஷிகள) என்று துடங்கி. சதுர்வேததராய ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிக ளிருப்பது ; ஏவம்பூதரானவர்கள், வேத ஶ்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனாய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனாகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில ப்ரஸம்ஶ மில்லாமையாலும் மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷா விஶேஷத்தாலும ஸகல தாமஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநனாயிருக்கும் தாமவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருஶுஶ்ருஷைகபரனா யிருக்கிறவவ னவஸரம பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில தங்களுக்கு * ஸந்திக்தங்களானவை யெல்லா மவன்பக்கலிலே கேட்டு, அதில ஸந்தேஹங்களைப போக்கிக்கொண்டார்க ளென்கை.

513 "கஶ்சித்த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந: - தபஸ்வீ தர்ம ஶீலஶ்ச கௌஶிகோநாம பாரத ஸாங்கோபநிஷதாந வேதாநதீதே த்விஜஸத்தம: - ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்ஶ்சித் வேதாநுச்சாரயந ஸ்தித: - உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய வலாகா ஸவ்யலீயத- தயாபுரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோபரி" என்று துடங்கி - கௌஶிகனென்று பேரையுடையனாய் அதீதஸாங்க ஸஶிரஸ்க ஸகல வேதத்தையுடையனா யிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங்களையு முச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது. தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே யது பட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு, தபதசித்தனாய்க் கனக்க ஶோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்" என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்ந

* ஸந்திக்தங்கள் - சந்தேகங்கள்.

மானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, "பிக்ஷாம்தேஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், "நில்லும், வருகிறேன்" என்று சொல்லி, கார்யாந்தராதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்யோகியாநிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதிவக்ஷுதார்த்தனாய் வந்துபுக, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷை கொண்டுவருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை ஶுஶ்ரூஷிக்கிற ப்ராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷை கொண்டுவந்தவளவிலே, "என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனை போது நீ புறப்படாதிருப்பானென்" என்று அவன் குபிதனானாரே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, "இத்தைப் பொறுக்க வேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, "நான் 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்துவருகையாலே தச்சுஶ்ரூஷை பண்ணிநின்றேனித்தனை" என்ன; "உனக்கு பர்த்தாவையன்றோ ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தி யில்லையே!" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, "க்ருஹ தர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்" என்ன; "நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாக வறிவன்" என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, "இவ்வபராதத்தைப் பொறுக்கவேணும், 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருக்கையாலே தச்சுஶ்ரூஷையிலே ப்ரவணையாய்நின்றேனித்தனை, என்னுடைய பதிஶுஶ்ரூஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதங்காணும்" என்று சொல்லி, 514 "க்ரோதஶ் ஶத்ருஶ் ஶரீரஸ்த்தோ மநுஷ்யாணாம் த்விஜோத்தம - ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:" என்று தொடங்கி - "காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக்காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிகளுண்டாக வேணும்" என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, 515 "பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதஶ்ஶுசி: - ந து தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேத்ஸீதி மே மதி: - மாதாபித்ருப்யாம் ஶுஶ்ரூஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய: - மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸதே தாந் ப்ரவக்ஷ்யதி - தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரந்தே யதா காமம் த்விஜோத்தம - வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸந்தேஹம் சேத்ஸ்யதி ஸம்ஶயாந்" என்று-

"நீரும தாமஜனா, வேதாதயயந நிரதர், ஸாததர், ஆயிருககசசெய தேயும, தாமஙகளை யுள்ளபடி யறியீர என்றெனககு நினைவு, மாதா பிதருஸுஸ்ரூஷாவாய ஸதயவாதியாய ஜிதேநதரியனையக்கொண்டு மிதிலையிலே யிருககிற வயாதன உமககு தாமஙகளைச சொலலககடவன் அஙகே போம, உமககு நனமை யுணடாவதாக, பரமதாமாத்மாவா யிருககிற அநத வயாதன வேணடினபடி யுமமுடைய ஸம்ஸயஙகளை யெலலாம போககககசடவன்" என்ன ; அவன பரீதனாய் இவளைக் கனகக ஸ்தோதரம பணணி, அஙகுநின்றும மிதிலையிலே சென்று, 516 "பஞசகாநி பவித்ராணி ஸிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா - ஏதந மஹாமதே வயாத பரப்ரவீஹி யதா ததம்" என்று - "ஸிஷ்டாசாரஙகளிலே 'யெபபோதுமுளவாயிருககிற பவிதரஙகளஞ்சுமெவை,' மஹாமதியானவனே இததைச சொலலவேணும" என்ன ; 517 "யஜ்ஞோ தாநம தபோ வேதாஸ ஸதயஞச தவிஜஸத்தம - பஞசைதாநி பவிதராணி ஸிஷடாசாரேஷுநித்யதா" என்று - யஜஞமும் தாநமும தபஸ்ஸும் வேதஙகளும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரஙகளானவிவை யைநதும் ஸிஷ்டாசாரங்களிலே யெபபோதுமுளவாயிருக்கும" என்று இதயாதியாலே அவனித்தை யுபதேஸிகக, இபபடி மேன்மேலும தனககு ஸமஸயமானவை யெல்லா மிவன கேடககேடக, உபதேஸமுகததாலே ஸகலதாம ஸம்ஸயங்களையும் தர்மவயாத னறுதத பரகாரததை தாமபுத்ரர்ககு மாாக்கண்டேய னநுக்ரஹிததாக ஆரணய பர்வததிலே இருநூறு மதயாயந துடஙகி பதின்மூன் றதயாயததாலே பரககச் சொல்லபபட்டதிறே. இன்னமு மிபபடி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸநதேஹஙகள் ஸமிபபிததுக கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால - ஜநமாத்புதக்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தந்பக்ருஷ்டரானவாகள் ஜஞாநாதிகராயிருக்கில அவாகள் வாசலிலே துவண்டு ஜஞாதவயாாததஙகள் கேடககுறைவிலலை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. 15-11-42

232. அவ:—அநநதரம், 518 "யத்யதாசரதி ஸரேஷ்டஃ" என்று கருஷ்ண னசரிததபடியை யருளிச்செயகிறார்.

மூலம்:—232 க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதி க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே யமுதுசெய்தான்.

வ்யா —(க்ருஷ்ணன்) என்று துடங்கி. தாம ஸமஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, 519 "லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பஸ்யந் கர்த்து மர்ஹஸி" என்று - "ஜ்ஞாநியானாலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை நன்றாக வநுஷ்டிக்கவேணும்" என்று உபதேஸித்ததும், 520 "யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரிதঃ - மமவர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யாঃ பார்த்த ஸர்வஸঃ" என்று - "ஒருக்காலம் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் பரவர்த்தியேனாகில் மநுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப் பின்செல்லும்" என்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்தும் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன், ஏவம்பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, 521 "பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந - கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷள போஜநம்" என்னும்படி - உத்க்ருஷ்ட வர்ண வருத்தராய இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணத யுத்கர்ஷ ரஹிதராய அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரெனனும் நினைவுமறறிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, 522 "ஸம்பரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் நঃ பரமத்தநம்" என்று - பக்திபரவஸரான வவர் பண்ணின ஸம்பரமங்களை யெல்லாங் கண்டுகந்து, 523 "விதுரான் நாநி புபுஜே ஸுசீநி குணவந்திச' என்கிறபடியே - அஹங்காரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்த்யுபஹ்ருத மாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்க ளடியாக அத்யாதரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

233. அவ —ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்:—233 பெருமாள் ஸ்ரீஸபரி கையாலே யமுது செய்தருளினார்.

வ்யா:—(பெருமாள்) என்று துடங்கி. அதாவது - ரகுகுல திலகராய் ஆசார பரதந்த்ரரான பெருமாள், 524 "ஸபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தஸரதாத்மஜঃ" என்னும்படி - வேடுவிச்சியாய் வைத்தே குருஸுஸ்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னுக்கு இனியதாயிருந்த பல மூலாதிக ளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீஸபரி, தன் னுதாரநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதி

ஸநதுஷ்டரா யமுதுசெய்தா ரெனகை. இத்தால - அபிஜநாதிக ளாலவரு மபிமாநகநதமறற ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிகருடைய வபிமாந ஸ்பாஸமுள்ளவை ஆதமகுணக தாஸிகளான விஶேஷஜ்ஞாகரு அதீவபாவந பேர்க்யுநகளா யிருககு மெனனுமிடம காட்டபபட்டது.

234. அவ:—இபபடி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸிததமான ஶிஷ்டாசாரஙகளாலே பாகவத வைபவததை பரகாஶிபபிததார் கீழ்; இன்னமு மிவவாததவிஷயமாக பூாவாசாாய வசநததை ஸமரிப பிககிறுர்.

மூலம் —234 மாறனேரிநம்பி விஷயமாக பெரியநம்பி உடையவர்க் கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா.—(மாறனேரி நமபி) என்று துடஙகி. அதாவது - அபிமாந ஹேதுவான ஜநம வ்ருததாதிக ளினறிககே ஆளவநதார ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய அதயாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணரா யிருககிற மாறனேரி நமபி, தமமுடைய வநதிம தஶையிலே, "ஆளவநதா ரபிமாநிததருளின விததேஹத்தை பரக்ருதிபநதுககள் ஸ்பர்ஶிக கில செயவதென்!" என்று அதிஶஙகை பணணி, ஸபரஹமசாரிக ளான பெரியநம்பியைப பாரத்து, "புரோடாஶத்தை நாய்ககிடா தேகிடீா" என்றருளிசசெய்து திருநாட்டுககெழுநதருள; பெரிய நம்பியும, அபபடியே பிறாகையில காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுததுவந தெழுநதருளியிருகக; இத்தை உடையவா கேட்டருளி, பெரியநமபி ஸ்ரீபாததகிலே வநது, "ஜீயா, மர்யாதை கிடககக் காரி யஞ செய்யவேணடாவோ, தேவரீர் செயதருள வேண்டிற்றே", என்ன; * "ஆளிட்டநதி தொழுவோ நான் பெருமாளிறகாட்டி லுத கருஷ்ட்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபகருஷ்ட்டரோ, பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிசசெய்த வாததததைச சிறிது குறையவாகிலு மாசரிககவேண்டாவோ" என்றருளிசசெய்த வார்த்தை.

235. அவ:—இனி, பாகவத ஜநமாதி ஶ்லாகயதா கதநபூர்வக மாக, அபாகவதோ தகாஷ நிநதயதையை பரகாஶிபபிக்கிறுர்.

மூலம்—235 "ப்ராதுர் பாவைஃ" இத்யாதி.

---

* ஆளிட்டநதிதொழுகை - ஸநத்யாவநதநத்தை யொருத்த ரைக்கொண்டு பண்ணுவிககை.

வ்யா:—("பாரதுர் பாவை:") இத்யாதி என்று. 525 "பாராதுரபாவைஸ ஸு்ாநர ஸமோ தேவதேவஸ ததீயா ஜாதயா வருததைரபிச குணதஸ் தாதருபோாகாதர காஹா - கிநது ஸ்ரீமத புவநபவந தராணதோநயேஷு் விதயா வருதத பராயோ பவதி விதவா கலபகலப: பரகாஷ:" இததால - அயாவறு மமராக ளதிபதியானவன் பாராதுா பாவங்களாலே ஸு்ர நர ஸஜாதயனுகா நிறகும, ததீயரும ஜாதியாலும் வருததஙகளாலும குணததாலு மபபடி இதர ஸமரா யிருபபர்கள், இதில காைஹயிலலே, ஸலாகையே யுள்ளது, உபயரு மிபபடி நிறகிறது இநத லோகாகூண நிமிததமாக, இனி அபாகவதாபக்க லுண்டான விதயா வருததபாஹு்ள்ய ரூபமான வுத்காஷம் விதவாலஙகாரமபோலே நிநதயமாகா நினறதென்கிறது.

236. அவ —பாகவதாக ளன்றென்று அவாகளுக குண்டான வேதவித்யாதிகள் வயாததமாமோவென்ன ; அபபடி பரமாணம் சொலலாநின்றதிறே யென்கிறா.

மூலம்:—236 "பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதையோபாதி" என்று சொல்லா நின்றதிறே.

வயா.—(பாகவத னன்றிக்கே) என்று துடஙகி. அதாவது - 526 "சதுர்வேத தரோ விபரோ வாஸு்தேவம நவிநததி - வேத பாரபராகராநதஸ் ஸவை பராஹமண காதப:" என்று - வேத தாதபர்யமான பகவத ஜ்ஞாநாதிக ளிலலாமையாலே. பாகவதனன்றிக்கே வேதாதயயநதோடே அதில ஸதூலார்தத ஜ்ஞாநாதிகளையுடையனு யிருக்குமவன், போகிகளா யிருபபாா விரும்பும் பரிமள தரவ்யமான குஙகுமததைச் சுமநது திரியாநிறகசசெயதே அதின் வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூாவோததர பாகஙகளாலே ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமா யிருககிற வேதமாகிற விலகூண வஸ்து பாரததைக் * கினியசு சுமநதுகொணடிருககசசெய்தே அதின் சுவடறியாத பராஹ்மணகழுதை யென்று வேதோபபருமஹணமான பரமாணம சொல்லாநின்றதிறே யென்கை.

237. அவ:—பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜநமாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்ஸிபபித்தார் கீழ் பகவத் ஸம்பநத ஸஹித

* கினிய - நெககிபோகும்படி.

மான திர்யகாதி ஜந்மமும ஸத்பாத்ரமென்னுமத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல.

மூலம்—237 ராஜாவான ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் திர்யகஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாஶைப்பட்டார்.

வ்யா—(ராஜாவான) என்று தொடங்கி. அதாவது - த்விதீய வர்ணரான வேற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள், திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, 527 "வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம்" இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்பட்டாநிற்கச்செய்தே, 528 "வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே" 529 "மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே" 530 "செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே" 531 "தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே" என்று - திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறப்பெறுக வாசைப்பட்டாரென்றபடி.

238. அவ—இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார்-

மூலம்:—238 ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும், கோப ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினார்கள்.

வ்யா—(ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி. அதாவது- "இனி இதுக்குமேலில்லை" என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்தது வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல வவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான ஆண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே, 532 "மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்" 533 "என் மகன் கோவிந்தன்" 534 "பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால்" இத்யாதியாலும், 535 "ஆயப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்" 536 "நாமும் நம் பாவைக்கு" 537 ஆய்க்குலத்துன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்" இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றாம் வர்ணமாகையாலே * தண்ணிதா யிருந்த

* தண்ணிது - நிக்ருஷ்டம் = தாழ்ந்தது.

துள்ள அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜநமத்தைப் புரையறவேறி ட்டுக்கொண்டார்க ளென்கை.

239. அவ:—இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணு கையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார். (கந்தல்கழிந்தால்) என்று துடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விஶிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ் தைகளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவ ஸ்தைதா னேதென்ன வருளிச்செய்கிறா ராகவுமாம்.

மூலம்:—239 கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணு முத்தமையுடைய வவஸ்த்தை வரக்கட வதா யிருக்கும்.

வ்யா:—(கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாஶியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வங்கேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விஶே ஷத்தாலே பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத் மாக்களுக்கும், 538 "ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமா வதூ:" என்கிறபடியே - ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணுமுத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்கு மென்கை.

240. அவ:—அதெங்ஙனே யென்னு மபேக்ஷையிலே யத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூலம்:—240 ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்தாத்ம ஸ்வ ரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டா யிருக் கும்.

வ்யா:—(ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் தரிக்கை, விஶ்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர் வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிஶ்ஶேஷநிவ்ருத் தாவித் யாதிதோஷதயா பரிஶுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகார ஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண் டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, 539

"கடிமாமலராப்பாவை யொப்பாள்" என்றுமாழ்வா ரருளிச்செய்தது. ஆக, இவ்விரண்டு வாக்யமும் பராஸங்கிகம்.

241. அவ·—இனி, அவர்க ளுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்·—241 த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே ; அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

வ்யா·—(த்ருஷ்டத்தில) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐஶ்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டா முயர்த்தி, விஶ்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்குமேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம் ; ஶேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவருத்தியி லாஶையாலே நிலைகுநிலை தாழப் போம்படியான வஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

242. அவ—இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூலம்·—242 ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

வ்யா:—(ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி. அதாவது - த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிஶயத்துக்குத் தக்க வஹங்காராதிகனை ப்ரஹ்மாவாய், 540 "த்விபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மாஹவஸி பத்மஜ" என்றும் 541 "கடிக்கமலத்துள் ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக கமலந்தன்னை யயன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்துபோதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்று மில்லாமையாலே தத்ரஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், 316 "முக்திம் கதா நயா கோப கந்யகா" என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முட

லாகையாலே, ஸ்ரீகுலஶேகரபெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத்ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து.

243. *அவ—(தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது)* [180] *என்று துடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷமுபபாதிக்கப்பட்டது ; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விஶேஷம் சொல்லப்படுகிறது.*

மூலம்—243 இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாஶ ஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலேயும் ; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலேயும் ; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாப்போலேயும் ; ஈஶ்வரனைக்கண்டால் பிதாவைக் கண்டாப்போலேயும் ; ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாப் போலேயும் ; ஶிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து ; * அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும், அநுகூலர்பக்க லநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர்பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும் என்றஞ்சி ; ஆத்ம குணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்

---

* *"அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்" என்றும் பாடாந்தரம், வ்யாக்யாநத்தில் ஸூஸ்பஷ்டம்.*

பித்துக்கொள்ள வொண்ணுது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்று துணிந்து ; தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்தி நிவ்ருத்தியும், தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விஶேஷமும், தனக்கொரு க்லேஶ முண்டானுல் கர்மபலமென்றுதல் க்ருபா பலமென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிஶயமும், மங்களாஶாஸநமும், இதரவிஷயங்களி லருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹார நியதியும், அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும், ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

பிள்ளைலோகாசாயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா.—(இப்படி ஸாவப்ரகாரத்தாலும) என்று துடங்கி, (ஸதாசாாய பாஸாதத்தாலே வாததிககுமபடி பண்ணிக்கொண்டு போரககடவன்) எனனுமளவாக. (இபபடி) என்று - கீழுகதமான பரகாரத்தை பராமர்ஶிககிறது. (ஸர்வ பரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவாகையாவது) - ஸ்வரூபேண முடித்தும, பாகவத விரோதத்தைவிளைததுமுடிததும், பக்வலலாப விரோதியாயும, எலலாபடியாலும, 444 "அஸநேவ" எனகிறபடியே - அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபததை யுருவழியபபண்ணுமதா யிருக்கை. அஹங்கார

தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும், தேஹாதிரிக் தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப்பட்டிறே யிருப்பது ; இவ்விடத்தில், அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய ஶப்தத்தாலே - கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்தரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானுகையாலே) என்றது - இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிஶேஷாரப்தமா யிருக்கிற ஶரீரவிஶிஷ்டனான தானுகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் ஶரீரவிஶிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமாநிப்பதும் தனக் கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே யத்யாதரத்தைப் பண்ணுவதா மவன்தானேயிறே. (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போநதவனும் இப்போது மதுக்கு யோக்யமான ஶரீரவிஶிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்ஶித்தால், "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனாய்ப் * பற்கவ்வித்திரியும் ஶத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாஶகனாக நினைத்தும் ; தங்களுடைய வுக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேல் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவஶ்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே யஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும் ; தங்களுடைய உபதேஶாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக வவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய வநர்த் † தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய்

* பற்கவ்வுகை - கோபத்தாலே யுதட்டைக்கடிக்கை.

† அப்யுதயங்கள் - இஷ்ட ப்ராப்திகள், வ்ருத்தி.

தீயத்துவிலக்கி நல்லதில்மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாற்போலே யத்யாத்ரம் பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும், அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்தும் அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி ஶாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் ஶிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரும் ஈஶ்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டுபோரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாற்போலே ஸ்நேஹ* ஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் 444 "அஸந்நேவ" என்னும்படி கிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேஶத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய் 542 "உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்" என்றும், 543 "உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கும் ஆசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும்பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாற்போலே அத்யபிநிவேஶத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்ய விஷயமென்றே நினைத்தும், ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்நதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரேமவானா யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்கு காந்தாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலே பகவத்குணாநுஸந்தாநதஶையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனாவதா மாகாரங்களினாலே நமக்கு காந்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலுமவைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஶேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் 544 "நநமேயம்" என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலரா

---

* ஸாத்வஸம் = பயம்.

யிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் "நம்முடைய ஶேஷிகள்" என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரத்யுத்தாநாதிபூர்வகமாக வந்து வர்த்தநங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாக வாதல் அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படிபண்ணு மென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலாபக்கல் பாரவஶ்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது - ஆரையாகிலுமசென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாயவிடவேணு மென்னும்படியிறே அர்த்தராகயிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூபநாஶகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த இடங்களிலே பலகாலும் செல்லுவது, அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம் படி, அவர்கள் விஷயத்திலே பாரவஶ்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் - உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்; [545] "காம்யத இதி காம:" என்கிறபடியே - காம ஶப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது, அது, [546] "ரதிபோமின்" இத்யாதிப்படியே - தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும் ஸ்த்ரீ கள் பக்கலிலே, [547] "ஏழையார்தா மிழிப்பச்செல்வர்" என்கிறபடியே- அவர்க ளுபேக்ஷாவாதம் முதலானவை தன்னையே யுத்தேஶ்யமாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாஶகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாஶகரையேயோடே யுபேக்ஷகருமா யிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானாலும், [548] "காமோபிமாநோஹங் கார:" என்கிறபடியே - அபிமாந ஶப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல்) இத்யாதியை * நிரை நிரையாக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத் திலே யோஜிக்கக்கடவது. (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி. ஶமதமாத் யாத்மகுணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய்

* நிரைநிரை - க்ரமத்திலே பூரிக்கை.

அநாத்மகுணங்களைக் கூடபூரித்துக்கொண்டு காம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய் காமவஶ்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள வொண்ணாது, ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோ வென்று பலகாலும் கரைவது பகவானை யாத்திப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணோதய விரோதி பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்தது. (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையாவது) - தேஹ ரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையாவது) - ஶேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனாயிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - * அஶநாச்சாதநாதிகளுக்குக் குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக் கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை.

(தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது - அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்கவளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாபதி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விஶேஷமு மென்கை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாபதி) என்கிற புத்தி விஶேஷமும், தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விஶேஷமும் என்னவுமாம். (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது - முமுக்ஷுவாய ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராரப்த ஶரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிராதிறே; ஆகையாலே. இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேஶமுண்டானால், "இது அநுபவ விநாஶ்யமான ப்ராரப்தகர்மபலமன்றோ, ஏவம்பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றோ விஶ்ஶரீரத்தோடே நம்மை யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றாகிலுங் கழியப்பெற்றோமே" என்கிற வநுஸந்தானத்தாலே

* அசனம் - போஜனம். ஆச்சாதனம் - வஸ்த்ரம்.

யாதல், "துர்வாஸனையாலே யிவ்வுடம்பைவிட விசையாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்ஶநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக்கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ விது" என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாத லுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமாந ஶரீரத்தி லநுபாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் "இத்தேஹத்தைவிட" என்றால் இசையாத விவனை நிர்துக்கனுக்கி வைப்போமாகில், இஶ்ஶரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னமொரு ஶரீரந்தன்னை யிச்சிக்குதல்செய்யு மாகையால் இஶ்ஶரீரத்துக்குள்ள கர்ம மநுபவித்தே யிருக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில்நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த ஶரீரந்தோறு மநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; 549 "யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்" என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபா பலம்) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) - ப்ரபந்நனை தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களை பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்த ஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குமுண்டாகவேணுமென்னு மாசை. (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிஶயமாவது) 550 "தானுகந்த வூர்" என்கிறபடியே - ஸர்வேஶ்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேஶங்களென்றால்,550-1 "கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யங் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்" என்கிறபடியே - மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற வாதரம். (மங்களாஶாஸநமாவது) - அவ்வோ திவ்யதேஶங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிற வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும், வாசியறிந்து

நோக்கும் பரிவில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிஶயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயி றெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) - பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்ஶநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது) - இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான இவ்வுடம்போடே இருள்தரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி லஷிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய தாஶநத்தாலவந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேஶம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) - பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வஶேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது) - ஜாத்யாஶ்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேஶ்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, தத்ஸ்தரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)-ஸ்வஸமஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடிவர்த்திக்கை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வஸமஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நஶிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன வநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தியாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது - தத்ப்ரஸாதங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதங்களாவன-இதினுடைய வுபபாதந ஸ்தலத்தி லருளிச்செய்கிறவை. (போகக்கடவன) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது - இதினுடைய வவஶ்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ப்ரகரணமான

த்விதீயப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

த்ருதீய ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸந ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸநத்தின் ஸ்வரூபௌசித்ய விசாரம்.

244. *அவ:—இந்த நிகசாயையிற் சொன்னவற்றில விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரதமத்தில் மங்களாஶாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார்.*

மூ:—244 மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாந தசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசை யில் தட்டுமாறிக் கிடக்கும்.

வயா:—(மங்களாஶாஸநம) என்று துடங்கி. ஹேயப்ரத்யநீக னாய் கல்யாணைகதாநனாய் ஸ்வேதர ஸகல ரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேஶ்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிற வவனைக்கொண்டு தனக்குண்டான வமங்களங்களைப போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ ததரக்ஷ்யபூதனான விவன், தனக்கு ரக்ஷகனானவவனுக்குத் தான் மங்களங்களை யாஶாஸிக்கை ததேக ரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார். (மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அத்தைப பரிஹரிக்கிறார், (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையாவது) - ஸர்வேஶ்வரனே ரக்ஷகனுகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனுகவும பரணவததிற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண் டநுஸந்திக்கும் தசை; அந்த தசையில, 551 "களைவாய் துன்பம களையாதொழிவாய்" இத்யாதிப்படியே - தன்னுடைய வநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக கவனே கடவனென் றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தனககடைத்த ஆஶ்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தசையாவது) - ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ" என்று அஸ்தாநே பயஶங்கை பண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமனன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகும்படியான தசை; அந்த தசையில் ஈஶ்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈஶ்வரன்பக்கலிலே ரக்ஷ்ய பாவமும் சேதநன்பக்கலிலே ரக்ஷக பாவமு

மாய்த் தனக்கடைத்த வாஶ்ரயத்தி லன்றிக்கே மாறுடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

245. அவ:—உக்தார்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறார்.

மூ:—245 அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னைநோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், தன்னைக் கடகாகக்கொண்டு அவனை நோக்கும்.

வயா:—(அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி. அதாவது - பரதமாக்ஷத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தியாய ஸர்வரக்ஷகனுன வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைத் தனக்க நிஷ்டநிவாரகனாகக்கொண்டு, அஜ்ஞனும் அஶக்தனும் அபராபதனுன தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; * பேசப் பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வஶக்தித்வாதிகளை மறந்து † குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரக்ஷகனாக்கொண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றிலலையேயாகிலும், அதுவும மங்களாஶாஸந ஹேதுவாகையாலும மேலே சொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்ய மிதுக்கு முபலக்ஷணம்.

246. அவ:—இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனுன வவனுடைய ஶக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவவர்த்த மெங்கே காணலாமென்னு மபேக்ஷயிலே, இது ஶிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல.

மூ:—246 இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், விஶ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

---

* பேசப் பிசகுகை - வார்த்தை சொல்லில ஸௌகுமார்யத்தாலே அந்யதாவாகை. † குழைச்சரக்கு-கெட்டுப்போகிற சரக்கு. மநஸ்ஸை யிளக்கப்பண்ணும் சரக்கு. ரக்ஷ்யவஸ்து வென்றபடி.

வ்யா:—(இவ்வர்த்தம) என்று துடங்கி. சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே யிவருடைய ஶக்திவைபவத்தை வயகதமாக வறிந்திருக்கச்செய்தேயும, இவருடைய பால்யத்தையும ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து, "என்னாகப்புகுகிறதோ!" என்று பீதனாய், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, 552 "க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரஶாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணஶ்ச மஹாயஶா: - பாலாநாம் மமபுத்ராணாம் அபயம் தாதுமர்ஹஸி" என்று ஶரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே யடர்ந்துசெல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, 553 "கதோராம இதி ஶ்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப: - புநர் ஜாதம் ததாமேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச" என்கிறபடியே - அவன் தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு, தானும பிள்ளைகளும மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீரபபாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளா யிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக வலங்கருத திவய காத்ராய்ககொண்டு சக்ரவாத்தித திருமாளிகைக கெழுந்தருளுகிறபோது, இவர் முகிலே தோற்று "இதுக கென்வருகிறதோ!" என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, 554 "பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணா-ஆத்வார மநுவவ்ராஜ மங்களாந யபித்த்நுஷீ" என்று - திருவாசலளவும் தான் மங்களாஶாஸநம பண்ணிககொண்டு பின்சென்று, 555 "பூர்வாம் திஶம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணம பாதுதே யம: - வருண: பஶ்சிமாமாஶாம் தநேஶஸ்தூத்தராம் திஶம" என்று - திகபாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாளிறே. (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச சொல்லவுமாம. அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேஶவர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய ஶக்திவைபவத்தைக கண்டிருக்கச்செய்தேயும், 556 "இயம்ஸீதா மமஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ-ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா" என்று - "ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையளான விவளைக் கைக்கொண்டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக் கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று "பத்ரந்தே" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணினானென்கை.

விஸ்வாமித்ரன், தன்னுடைய * அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய † வார்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, 557 "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்கிறபடியே - பெருமாளுடைய ஶக்தி வைபவத்தை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, 558 "விஶ்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்யதாம் - ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாஷத" என்கிறபடியே- தான் முன்னேநின்று அவளை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியாருக்கும் ஒருதீங்கு வாராமைக்காக மங்களாஶாஸநமும் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், 559 "தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண: - மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந்த்த்ருட வ்ரதா:" என்று தங்களாபந்நிவ்ருத்தியையும் அபிமத ஸித்தியையும் பண்ணித்தருவா ரிவரே யென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணுகிற தாங்கள், இவர ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணினார்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்ஶநத்திலே 560 "ஆயதாஶ்ச ஸுவ்ருத்தாஶ்ச பாஹவ: பரிகோபமா: - ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:" என்று ‡ கணையங்கள்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களில மிடுக்கைக்கண்டு, "நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லை" என்று புத்திபண்ணுகிறகச்செய்தே, அவற்றி னழகைக்கண்டீடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சில படில செய்வதென்" என்றதிஶங்கை பண்ணி, "திருவாபரணங்களாலே யிதனை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென்!" என்று வயிறுபிடித்து, பின்பும், பெருமாளுடைய ஶக்திவிஶேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுகிறகச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே "இவர்க்கென்வருகிறதோ" என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தஶையிலும் கூடநின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய ஶக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே

---

* அத்வர த்ராணார்த்தம் - யாக ரக்ஷணார்த்தம். † ஆர்ப்பரவம் - ஆரவாரம். ‡ கணையம் - ஆனைகட்டும் கம்பம்.

பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, 561 "ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதஸ சதுர்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை: - ராக்ஷஸோபயேதி பஸ்யதவம் அஸ்மாந ஹந்தும் நஸம்ஸய:" என்று - நமகளெல்லாம ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுககுக காட்டி, 222 "ராகவம ஸரணம் கத:" 413 "நிவேதயத மாம க்ஷிப்ரம" என்ற உகதிகளைக் கேட்டுவைததும், 562 "வதயதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ - ராவணஸ்ய நருஸம்ஸஸ்ய ப்ராதாஹ்யேஷ விபீஷண:" என்று - ராவண ஸம்பநதத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, 563 "ராவணோ நாம துர்வ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேஸ்வர: - தஸ்யாஹம நிக்ரஹம மநயே க்ஷமம க்ஷம வதாமவர" என்று - ராவணன வரவிட வநதவனென்றே யவனைத திருவுள்ளம் பற்றவேணும, அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணுநின்றேன் என்பதாய இப்புடைகளிலே பலவற்றையுஞ் சொலலி, "இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ளவொண்ணாது" என்று ஒருநிலைநின்று, 564 "பிஸாசாந தாநவாந" இத்யாதியாலே தம்முடைய பலத்தைக் காட்டியும, கபோதோபாக்யாநம் கண்டுபாக்யாநம் இவை யருளிச்செய்ததும் தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து, 409 "ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட" என்னவேண்டும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டு போந்தாரிறே.

(மஹாராஜர்) என்கிறது - ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது - ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க்கிடக்கிறதம்மைப் பெருமாள்வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும ᐟ தனிவீரஞ்செய்துநின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், 565 "யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந நவேஷஸி மஹாவநே - ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்" என்று - "அருமருந்து தேடுவாரடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிந்தப் பரந்தகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நிதயப்ராண ஸம்பயான் வலும் என்னுடைய ப்ராணங்களு மிரண்டும் ராவண

ᐟ தனிவீரம் - ஸஹாயமற்ற யுத்தம்.

ளுகிற *பையலாலே யபஹ்ருதமாய்த்துககாணும்" என்று சொல்லா நிற்கச்செய்தே, இவருடைய விரஹக்லேசத்தால வந்த தளர்த்தியை யும ஸௌகுமார்யத்தைபும் ராக்ஷஸரோட்டை வான் பகையையும நினைத்து, "என்னுகத தேடுகிறதோ" என்றருளி, "ஆயுஷ்மந" என்று ஆயுஸ்ஸை பராததிததாரிறே.

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்ய ஶக்தியோகத்தைக கண்டிருக்கச்செய்தேயும், ஶைஶவ பரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக கலங்கி வயிறெரிந்து, 566 "ரக்ஷது த்வா மஶேஷாணும் பூதாநாம ப்ரபவோ ஹரி꞉ - யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜா தபவஜ ஜகத்" என்று - "ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனாய் ஸகல விரோதி நிரஸந ஶீலனான ஸர்வேஶ்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக" என்று ரக்ஷை யிட்டாரிறே.

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வாதி களை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும, துர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்த ருளினபோது பொய்யாஸநமிட்டபடியைக கண்டருளி ப்ரேமாந்த தையாலே, 567 "ஸமஸ்ப்ருஶந் நாஸநம் ஶௌரேர் விதுரஸ் ஸ மஹாமதி꞉" என்று - தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட வாஸ நத்தையு மதிஶங்கை பண்ணித் தன்கையாலே யமுக்கிப பார்த் தாரிறே.

பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிக ளெல்லா மறிந்து, "பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்" என்றிரா நிற்கச செய்தேயும், ப்ரேம பரவஶராகையாலே, "பெருமா ளுலாவி யரு ளும்போது எங்கேனு மொருசலநம் பிறக்கில நமப்ராணனை விடு மித்தனை" என்று † சொட்டையை யுருவிப பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(துடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால் - 568 "ஸ்த்ரியோ வ்ருத தாஸ் தருண்யஶ்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா꞉-ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யஶஸ்விந꞉" என்கிற திருவயோத்யா வாஸி ஜநங்கள்; 569 "யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத புரா - அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம" என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; 570 "ஜாதோஸி தேவதேவேஶ ஶங்கசக்ர கதா தர꞉ - திவ்ய ரூப மிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர" என்ற

* பையல் - க்ஷுத்ரன். † சொட்டை - ஓராயுதம்.

ஸ்ரீவஸுதேவர்; 571"உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம்- ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:" என்கிற தேவகிப பிராட்டி முதலானாரை யெல்லாம் நினைக்கிறது.

247. அவ:—இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும மங்களாஶாஸநத்திலே மூட்டுமெனனுமிடத்துக் கின்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார்.

மூ:—247 இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிஶங்கை பண்ண, இருவரையு மதிஶங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

வ்யா:—(இளையபெருமாளை) என்று துடங்கி. அதாவது-ஶ்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹபபெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துககொடுத்த பாணஶய்யையிலே பெருமாளும பிராட்டியும பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, பாலயாத்பரபருதி ஸுஸநிகதராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பராததூணியும கட்டினவிரற்சரடும நாணியேறிட்டு நடுககொத்துப பிடித்த விலலும தாமுமாய் நடையாடும மதிள்போலே வளையவருகிற விளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹபபெருமாள், ஒரு தம்பிதாயைககொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டினகாபபோடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவவோபாதி யொருதமபியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செயய நினைத்திபபடி யாயத்தமாய நின்றானென்று தெரியாது என்றதிஶங்கை பண்ணி, அப்படியேதேனுமொரு தீஙகு நினைககில இவன்றனனைத் தீரக்காண்ககடவோமென்று வில்லும் கோலுமாயக்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே யடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹபபெருமாளேவறறொழிற்செய்து திரியும பரிகரம், "அவன்ஜ்ஞாதி, இவனகுறும்பனனவன்னியன், இவர்களிருவருமாக விவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ" என்று இருவரையுமதிஶங்கைபண்ணி, அபபடிசெய்யில் இவாகளையழியசசெய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனிததனியே கையும் வில்லுமாயக்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விஶேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் 572 "நியம்ய ப்ருஷ்டேது தலாங்குளித்ரவாந் ஶரைஸ் ஸுபூர்ணமிஷுதிம் பரந்தப: - மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய

மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிஸாமதிஷ்ட்டதத வரிதோஸ்ய கேவலாம் - ததஸ் த்வஹஞ்சோததம சாபபாணபருத ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸயதாலக்ஷ்மணஃ - அநுநதரிபிர் ஜஞாதிபிராத்த கார்முகை மஹே நத்ரகலபம் பரிபாலயம் ஸ்ததா" என்றததை ராதரியில வருததாந் தத்தைச சொனனனிறே.

248. அவ.—ஸ்ரீகுஹபபெருமாளுககும பரிகாரததுக்கு மன்று கண்டமாதரமொழிய பெருமாளுடன் முன்பு வாஸனையில்லையே ; இபபடியிருக்கசசெய்தே, இவர்களுக கிவ்வாகாரம் கூடினபடியென் னென்ன வருளிசசெய்கிறார.

மூ —248 ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடி வழகு படுத்தும்பாடாய்த்திது.

வயா:—(ஒருநாள்) என்று துடஙகி. அதாவது - நெடுநாள் வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்ஸநம் பண்ணின வர்களையும் அவன் விகரஹவைலக்ஷண்யம படுத்துமபடியாய்த் திதுவென்கை. ஸதாபஸ்யநதி பணணினோபாதி ஸக்ருத் தர்ஸ நம் பண்ணினாரையும் பரேமாநதராய அஸ்தாநே பயஸங்கையாலே அநுகூலரையு மதிஸங்கைபண்ணிப பரிநது நோககுமபடி பண்ண வற்றாயிறே பகவதவிகரஹ ஸௌநதர்ய மிருபபது. 31-1-83

249. அவ —இன்னமு மிவ்வர்தததுக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்சசொன்னவாகளிற்காட்டில வயாவ்ருததரான ஆழ்வார்களு டைய மங்களாஸாஸந நிஷ்டடையை யருளிசசெய்கிறார்.

மூ —249 இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும் படியாய்த்து ஆழ்வார்கள் நிலை.

வயா·—(இவர்கள்) என்று துடஙகி, (இவர்கள்) என்று - சக்ர வர்தகி முதலாகக் கீழ்சசொன்ன வதிகாரிகளைபபடைய பராமர்ஸிக் கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொககச சொலலலாமோ வென்னில ; ஆழ்வாாகளில தலைவரான நம்மாழ்வாரிலும காட்டில் பெரியாழ் வார்க் கேற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவஸையான வவளிற்காட்டில் மங்களாஸாஸநததி லூறறத்தாலே ஆழ்வார்களுக் கேற்றம் சொலலக குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடைய கோடி யிலே) என்னலாமோ வென்னில் ; இவ்வர்த்தநிஷ்ட்டையி லவர்க ளுடைய வாதிக்யத்தை தர்ஸிப்பிக்கைக்காகச சொன்னதாகையாலே

விரோதமில்லை. ஆகையால இவவிஷய வைலக்ஷண்ய கலுஷிதராய் இதுக் கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோககினவாகளாகக் கீழ்ச்சொல்லபபடடவர்க ளெலலாரு மென்றபடி. (நம்முடைய கோடியிலே என்னுமபடியாய்ததது) என்றது - இவவிஷயத்திலே யநவயிததிருககசசெய்தேயும பரேமாபாவததாலே மஙகளாஶாஸ நததி லூற்றமற்றிருககிற நமபோலவாராமாதரமென்று சொலலலாம படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழவாரகள் நிலை) என்றது - [27] மயாவற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிஶய பரேமயுகதரான வாழ வார்களுடைய மஙகளாஶாஸந நிஷ்ட்டை யென்றபடி.

250. அவ:—இவவாழ்வாரகள்தாஙகள்* மஙகளாஶாஸநததில் வநதால தஙகளி லொபபர்களோ வென்ன வருளிசசெயகிறா மேல.

மூ—250 ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

வ்யா·—(ஆழவாரகள்) என்று துடஙகி. அதாவது - மங்களா ஶாஸநததில மற்றுள்ள வாழவாரகளுககும் பெரியாழ்வாருக்கும நெடுவாசி யுண்டென்கை.

251. அவ·—அவாகளைபபற்ற விவாககிதி லேற்றமேதென்ன வருளிசசெய்கிறா.

மூ:—251 அவர்களுக் கிது காதாசித்கம், இவர்க்கிது நித்யம்.

வ்யா·—(அவர்களுககிது) என்று துடஙகி. அதாவது - [27] மயர் வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருககசசெய்தே, வயிரவுருககாய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுததும் பகவத விக்ரஹவைலக்ஷண் யத்தை யநுஸநதித்தால, உததரோத்தராநுபவ காமராகாநிற்கும் மற்றை யாழவாரகளுக்கு, பாஸம்ருததியே பரயோஜநமான விநத மங்களாஶாஸநம் எபபோதுமொகக வின்றிககே எங்கேனு மொரு தஶையிலே தேடிபபிடிக்கவேண்டுமபடியா யிருக்கும் ; ததவைலக்ஷ ண்ய தாஶநாநநதரம் ததநுபவபராராகை யன்றிக்கே, அஸ்தாநே பய ஶங்கை பண்ணித் திருப்பலலாண்டு பாடும் பரேம ஸ்வபாவரான விவர்க்கிநத மங்களாஶாஸநம ஸாவகாலவர்ததியாய்ச செலலு மென்கை.

252. அவ:—அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிசசெய் கிறார்.

மூ—252 அவர்களுடைய வாழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

வயா—(அவாகளுடைய) என்று துடஙகி. அதாவது - அநுபவ பரரான வவாகளை தருஷடிசித்தாபஹாரம பணணி ஆழங்கால படுதது மவனுடைய ஸௌநதாயநதானே, அதுக கென் வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேன்மேலும் காபபிடுமபடி மஙகளாஸாஸநபரான விவாகரு தரிததுநின்று மஙகளாஸாஸநம பண்ணுகைககிடான நிலமாயிருககு மென்கை.

253. அவ.—அதெஙஙனேயென்னு மபேகைஷயிலே யருளிச செய்கிறா.

மூ—253 அவர்களுக்கு உபய ஸேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ் நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபய வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

வயா—(அவாகளுக்கு உபய ஸேஷத்வத்தையும்) என்று துடஙகி. அதாவது - பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபததி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருககும் மறறை யாழவார்களுககு, 573 "கண்ண புரமொன்றுடையானுக கடியே னொருவாக குரியேனோ" என்றும் 574 "உற்றது முனனடியாாக கடிமை" என்றும் அநுஸநதிககும்படி பர தம மதயமபத வஸிததமான பகவசசேஷதவமும், தத்காஷ்டடை யான பாகவதஸேஷதவமுமாகிற உபய ஸேஷதவததையும், 575 "நம ககே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வபரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளமபரோஷததாலே 270 "போருநமபி" 271 "கழகமேறேல நமபி" என்னும்படியாககியும, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில 576 உங்களோ டெங்க ளிடையிலலை" என்று உதறும்படி பண்ணியும, 577 "வெஞ்சிறைபபுள்" இதயாதியாலே வெறுதது வாாத்தை சொலலுவித்து மழிதது, பராதிஸயகரதவமே வடிவான ஸ்வரூப த்தை மங்களாஸாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன்பக்கலிலே மக்நமாகப பண்ணுமதான பகவத் ஸௌநதாயம்; அநத ஸௌந தர்ய தர்ஸநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞசு செலலாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிநது காபபிடுமவரான விவாக்கு, 578 "உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு" 579 "மங்கையும் பலலாண்டு" "சுட ராழியும பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று

தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே, உபய ஶேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய வாழுங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்கமாகையன்றிக்கே மங்களாஶாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து.

254. அவ:—மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாஶாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாந மின்னதென்று தர்ஶிப்பித்தார் கீழ்; இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—254 பய நிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது, ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக்கொள்வது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது, ப்ராப்திபலமு மிதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப் பார்த்து [580] "உறகலுறகல்" என்பதாய்க்கொண்டு இது தானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

வ்யா:—(பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று துடங்கி- அதாவது- தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென்வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை யநாயாஸேந வழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இநதத் தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகைக்கடவது என்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவது; உண்டான வமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிற விவள் [581] "அகலகில்லே னிறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு வமங்களங் ளுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, [579] "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்கு வாராத

படி கலத்திலிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவாகளைப் பாரீரென்று இரண்டிடத்திலும் மேன்மை வாழ்வார்களைக்காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கு கொடுமைங்குவிற செய்வதென் என்றஞ்சி, [579] "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவது; அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச்சரணார்த்திகளை மங்களாஶாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பாயாபதி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐஶ்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாஶாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது; [582] "இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" இத்யாதியாலே - கீழ் கழிந்த காலத்தி லவன்செய்த வபதாநங்களுக்குப் பிறகாலத்திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவது; [583] "சூழ்ந்திருந்தேத்துவார் பல்லாண்டு" என்று பகவத் ப்ராப்திக்குப் பலமும் இந்த மங்களாஶாஸநமே யென்பது; [584] "ஸ்நேஹாத் அஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபிரபயம் ஶார்ங்க சக்ராஸி முக்யை:" என்கிறபடியே - அஸ்தாநே ரக்ஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷரா யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானோரைப் பார்த்து குணவித்தராய நஞ்சுண்டாரைப் போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரரா யிருத்தல செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க்கொண்டு இம்மங்களாஶாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

255. அவ—இப்படி மங்களாஶாஸநத்துக் காள்தேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேஶம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றே வுள்ளது, மேலிவருபதேஶித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேஶத்திற்காட்டில வ்யாவ்ருத்தி என்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—255 அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே, [585] "ஆளுமாளார்" என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயத்து பாஷ்யகாரரு மிவருமுபதேஶிப்பது.

வ்யா:—(அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி. அதாவது பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும்போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தங்கள் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்மஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை யகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசையிலே போதயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின வாழ்வார் ராராய்ந்து பார்த்த விடத்திலுடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமைதீர மங்களாசாஸநத்துக் கிவர்களாகவேணுமென்னு மிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் [27] மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களாசாஸநார்த்தமாக வென்னக் குறையில்லை யென்று கருத்து. எம்பெருமானாரென்னாதே, பாஷ்யகாரரென்றது - ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக.

256. அவ.—[27] மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாக வன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்குமென்னு மிது கூடும்படி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—256 அல்லாதார்க்கு ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

வ்யா:—(அல்லாதார்க்கு) என்று தொடங்கி. ஸத்தையாவது தாங்க ளுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யகாமரான மற்றை யாழ்வார்களுக் கவ்வோ காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, காணவாரா யென்றென்று கூப்பிடுகையாலே, தத்தர்சநத்தாலேயா

யிருக்கும்; 586 "அவராவி துவராமுன் - அவர் வீதியொரு நாள் - அருளாழிப் புட்கடவீர்" என்று - எங்கள்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலக ரந்த்ரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல் லென்கையாலே, தர்ஸநமே ஸத்தாஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. ஸம்ருத்தியாவது) - உளராயிருக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு "அந்தாமத்தன்பு" 'முடிச்சோதி" தொடக்கமான வற்றிற்போ லுண்டான வநுபவத்தாலும், "ஒழிவில்கால"த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்ஸநாநுபவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை பர்யவஸாந காரியமான வநுபவமில்லாத போது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளை விநியோகங் கொள்ளுகிறோ மென்னில் * அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், 587 "கண்டு களிப்பன்" என்று தர்ஸநந்தான ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். 27 மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்றுமுதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென்வருகிறதோ' வென்று வயிறெரிந்து மங்களாஸாஸநாபிநிவிஷ்டரான இவர்க்கு, மங்களாஸாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாஸாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாஸாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து.

257. அவ —ஆக, மங்களாஸாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க்குண்டான அநவரத நிஷ்டையை தர்ஸிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்திரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்திரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிஸயமும் மங்களாஸாஸநமும்) [243] என்று முன்பு திநசர்யையி லுக்தமான மங்களாஸாஸநத்தினுடைய அவஸ்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

* "அழியவுங்கூட" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

மூ—257 உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரை யாக வேணும்.

வ்யா·—(உகநதருளின நிலஙகளை) என்று துடங்கி. அதாவது - அத்யநத ஸுகுமாரனுன ஸர்வேஶ்வரன் ஆஶ்ரித ஸுலபத்வார்த்த மாகத தன்னை யமைததுககொண்டு 588 "தானுகநதவூர்" என்னும் படிதா னதயாதரத்தைபபண்ணி வாத்திகரும் கோயில் திருமலை முதலான திவயதேஶஙகளை யநுஸநதித்தால், அபாய பஹுளமான தேஶமாகையாலே இங்கெழுநதருளிநிற்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீஙகுகள்வரி லென்னுககடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளினு மநவயமின்றிக்கே நிரதிஶய பரேமயுகதரான இவவாழ்வாருடைய நிரநதர மஙகளாஶாஸந யாத்ரையே ஶேஷபூத ரான நமககெலலாாககும யாதரையாகவேணு மென்கை.

258. அவ.—உகதாாத்தத்தை நிகமித்தருளுகிறூர்.

மூ:—258 ஆகையாலே மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபாநு குணம்.

வயா.—(ஆகையாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - இபபடி ஶேஷபூதரானவாகளுககெல்லாம் அவஶய காததவயமாயிருப்ப தொன்ருகையாலே, மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபததுககுச சேரு மென்கை. ஶேஷ வஸ்துவாகில் ஶேஷிககதிஶயததை விளைத்தே தன் ஸ்வரூபஸிததியாகையாலே, ஶேஷிககதிஶயததை யாஶாஸிக கிற விது ஶேஷபூதனுனவிவனுடைய ஸ்வரூபததுக கநுகுணமிறே.

259. அவ·—இபபடி திநசாயையி லுக்தமான மங்களாஶாஸ நத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஶங்கையைப பரிஹரிதத வநந தரம், "அநுகூல ஸஹவாஸம" என்றவிடததிற் சொன்ன வநுகூல ருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறூர்.

மூ:—259 அநுகூலராகிறூர் - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங் கள் இட்டுமாறிஞப்போலே வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பர மார்த்தர்.

வ்யா —(அநுகூலர்) என்று தொடங்கி. (அநுகூலராகிறார்) என்றது-ஜ்ஞாநாதி வாததகாரகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறு ரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக யங்களாவன) - ததவயாதாதம்ய ஜ்ஞாநமும, பகவதேக விஷயை யான பக்தியும், ததுபய காரயமாய் வரும பகவத வயதிரிகதவிஷய விரகதியும, இவைதான் வைஷ்ணவாலஙகாரஙகளிறே. இவற்றை யிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவாகளுக கேற்றஞ சொல்லுவது. ஆகை யிறே, நாதமுநிகளுடைய திவய வைபவத்தை யருளிசசெய்கிற ஆள வநதார், 589 "அசிநதயாத்புதாக்லிஷ்டட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராஸயே-அகாத பகவத் பகதி ஸிநதவே" என்றருளிசசெயதது.

(இட்டுமாறினுப்போலே) என்றது - ஒரு பதார்ததமிருநத பாதரத்திலே பதாாத்தாநதரத்தை யிட்டு முன்பிருநததை மாற றினு லதுவே யுள்ளதாயத தோறறுமாபபோலே, இநத ஜ்ஞாநாதி கள் மூன்றும் ஏகாஸரயகதமா யிருக்கசசெய்தே. யிவறறி லோரொன் றையே பார்ககுமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினுப் போலே இதுவே யிவவாஸரயததிலுள்ளதென்று தோற்றுமபடி யிருககை. (வடிவிலேதொடைகொள்ளலாம்படி யிருககையாவது) - இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவறறே டிவாகளுக் குண்டான ஸம்பநதம கரஹிககலாமபடி யிருககை. தயாஜயோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாறறததாலே, ஜ்ஞாநம வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; 590 "ஆஹலாத ஸீத நேத்ராம்புः" 591 "காணுமெழா கண்ண நீரு நிலலாது" இதயாதிபபடியே யிருக்கையாலே, பகதி வடி விலே தொடைகொள்ளலாம; இதர விஷயங்களைக கடைக்கணி யாம லிருககையாலே வைராகயம வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் அன்றிககே, ஜ்ஞாநபகதி வைராக்யஙகள் மூன்றும் நவநவோநமேஷ ஸாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர் வத்தி லவற்றை மாறறினுபபோலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காண லாமபடி யிருககும் பரமாாதத ரென்னவுமாம். (பரமார்ததர்) என்றது - ஸம்ஸாரததில பொருநதாமையாலும பகவதவிஷயத்தைக் கிட்டப்பெறுமையாலும இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான வார்த்தியை யுடையவர்களென்கை.

260. அவ:—இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல்.

மூ.—260 ஒருசெய்நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய் பொசிந்து காட்டுமொப்போலே, இவை யில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே யுருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

வ்யா—(ஒருசெய) என்று துடங்கி. அதாவது - ஒரு வயலிலே நிறைய நீரநின்றால நீரற்றுவிக்கிடக்கிற வசல வயல தநாஸத்தியால வநத பொசிவாலே வாட்டமற்றுக கிடக்குமாபபோலே, ஜ்ஞாந பகதி வைராகயஙகளாகிற விவை யிலலாமையாலே ஸவரூபமுருவிக்கிடககிறவர்களுக்கும இவற்றால பரிபூர்ணரான விவாகளோட்டை ஸஹவாஸரூப ஸமபநதத்தாலே இவற்றிலே சிறிதநவயமுண்டாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுண்டான வுருவுதல தீரககடவதா யிருககுமென்கை.

261. அவ—ஏதத் ஸஹவாஸத்தால இபபடி உருவுதல தீநதுகிடககுமளவோ வென்னில; இவவளவு மன்று, இநத ஸ்வபாவ விசேஷஙகள் பராபதிககுமுன்னே பூரணமாக விளைநதறுமென்கிறார்.

மூ—261 ஆறுநீர் வர வணித்தானால் அதுக்கீடான வடையாளங்க ளுண்டாமாப்போலே, ப்ராப்தி யணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஆறுநீர) என்று துடஙகி. அதாவது - வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீர வரத்தாஸநநமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான வடையாளஙக ளுண்டாமாபபோலே, பகவத் ப்ராபதி யாஸநநையானவாறே தத்ஸூசகமான விநத ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷஙகள் ஸ்வயமேவ விளையககடவதா யிருக்குமென்கை.

262. அவ.—இவையிபபடி விளைநதுவரபபுக்கால் பராபதி யணிதமென்று தோற்றியிருககுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—262 இவற்றைக்கொண்டு சரமஶரீரமென்று தனக்கே யறுதியிடலா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி மேன்மேலும் * புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு ஶரீரபரிக்ரஹ மில்லை, இது சரம ஶரீரம்" என்று தனமநஸ்ஸுக்கே நிஶ்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை.

263. அவ—ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக நிந்சாயை யிற்சொன்ன வநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, தத்நந்தரம ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷய மாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—263 ப்ரதிகூலராகிறார் - தேஹாத்மாபிமாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யஶேஷபூதரும், உபாயாந்தர நிஷ்டரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

வ்யா:—(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி. (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி நாஶகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிறு ரென்றபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகள்) இத்யாதி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிறார்) - காணகிற தேஹத்துக்கவ்வருகே ஆத்மா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாக வபிமாநித் திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்) - தேஹாதிரிக்தமான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனக் குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் ஶேஷத்வத்துக் கிசையாதவர்கள். (அந்யஶேஷபூதராகிறார்) - ஶேஷத்வத்தை யிசைந் திருக்கச்செய்தே அத்தை யப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித் திருக்குமவர்கள்.

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்)-ப்ராப்த ஶேஷிவிஷய ஶேஷத் வத்தை யுடையராயவைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாரவிந்த ஶரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்) - ப்ராப்தஶேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றின பற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வ

* புதுக்கணிப்பு - நவீநகாந்தி [நூதநத்வம்.]

போக்யமாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்தத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில சதுர்த்தியாலே - பகவச்சேஷத்வத்தையும, மத்யமாக்ஷரத்தாலே - தத்அந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய ஶரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே - அநந்ய போக்யத்வத்தையும் தாஸித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

264. அவ:—இந்தப்ராதிகூல்யத்தை யுபபாதிக்கைக்காக விவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேஶ்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ:—264 இவர்களுக் குத்தேஶ்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

வ்யா.—(இவர்களுக்கு) என்று துடங்கி. (உத்தேஶ்யராகிறார்) - ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார் - இவ்விடத்தில ஸ்வாபிமதப்ரதரான வர்கள். (உபாயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள். (உபேயங்களாவன) - ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) - தத்தத விப்ரதிபத் யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

265. அவ:—அது தன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிறார் மேல.

மூ.—265 தேஹாத்மாபிமாநிகளுக் குத்தேஶ்யர் தேஹ வர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேயம் ஐஹிக போகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க் குத்தேஶ்யர் ஸ்வர்க்காதி போக ப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்ட்டாநம், உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம்; அந்யஶேஷபூதர்க் குத்தேஶ்யர் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்ட்டர்க் குத்தேஶ்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன், உபாயம் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க் குத்தேஶ்யன் "நெஞ்சி

ஞல் நினைப்பான் யவன்" என்கிறவன், உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

வ்யா.—(தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - தேஹத்தையே தானாக வபிமாநித்திருக்குமவர்களுக்குத் தேஶ்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக்கொண்டுபோரும் மநுஷ்யர்; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸ்வா[illegible]தியான தநம்; அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதி விஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உளன் அவன்றான் ஜ்ஞாதாவுங் கர்த்தாவும் போக்தாவுமாயிருக்குமென்கிற மாத்ரத்தை ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்குத் தேஶ்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதநத்துக்கநுகுணமாக ஸ்வர்காத்யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொடுக்குமக்நீந்த்ராதி தேவதைகள்; உபாயம் 592 "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்ககாமோ யஜேத" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி காம்யாநுஷ்டாநம்; உபேயம், விஹிதபோகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத்யநுபவம்; ஜகத்து தெய்வாதீநமென்னுமத்தை ஶாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே ஶேஷத்வத்தை யிசைந்துவைத்தே பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போக வறியாதே, * ஆபாதப்ரதீதி ஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்குமந்யஶேஷபூதர்க்குத் தேஶ்யர் ஜகத்ஸர்காதி கர்த்ருத்வாபாதக புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள்; உபாயம் துராராத்யரானவர்கள்பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாஶ்ரயணம், உபேயம், அவர்களோடு ஸமாநபோகனாகையாகிற ஸாயுஜ்யம்; 593 "ஸாயுஜ்யமுபயோரத்ர போகத்வயஸ்ய விஶிஷ்டதா - ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போக்ஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா" என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந வறிந்துவைத்தே அபிமதலாபத்துக்கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக்கந்தர்யாமியான ஸர்வேஶ்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம் ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் கர்மாநுஷ்டாநம் ·தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனானவனே ஸ்வாஸாதாரண

---

* ஆபாத ப்ரதீதி - மேலெழத் தோற்றும் அர்த்த ஜ்ஞாநம்.

விகரஹவிஶிஷ்டவேஷத்தை நமககு பரகாஶிபபிததானென்னும் நினைவு நடகைகயாலும, தேவதாநதாயாமியே யுததேஶ்யனுககச சொலலுகிறதென்று கொள்ளவேணும. உபாயம, தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா ஶாஸதரஸிததஙகளான காம ஜ்ஞாந பகதி யோகங்கள் ; இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில ஒரொன்றுககு மற்றையவை யிரணடு மஙகமா யிருககும. 594 "ஜ்ஞாந பகத்யந விதம் காம ஜநகாதிஷு தருஶயதே - காம பகதயநவிதம் ஜ்ஞாநம பராயேண பரதாதிஷு - காம ஜ்ஞாநாநவிதா பகதிঃ பரஹலாத பரமுகாஶரயே" என்னககடவதிறே. அன்றிககே, (காமஜ்ஞாநபக்திகள்) எனகிற விடததிலே, வேதாநதமாயாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பகதியே யுபாயமாய, தததககதயா காமஜ்ஞாநஙகளை யுபாயமென் றுபசரிததுச சொலலுகிறதாகவுமாம.

உபேயம், 595 "ஸோ ஶநுதே ஸர்வாந காமாந ஸஹப்ரஹ்மமணு விபஶசிதா" இதயாதி ஶருதிகளாலும, 596 "நிரஸ்தாதிஶயாஹலாத ஸுகபாவைக லக்ஷணு - பேஷஜம பகவத பராபதிரேகாநதாதயநதிகீ மதா இதயாதி ஶருத் யுபபருமஹணஙகளாலும சொலலபபடுகிற நிரதிஶயாநநதரூப பகவதநுபவம. இநத ஶலோகததில "பகவதபராபதிঃ" எனகிறவிது பகவதநுபவமாக்விறே நம்மாசாரயாகள ஸ்வபரபநதஙகளிலே யருளிசசெய்ததது. காமாத்யுபாயஙகளில துஷகரதவபுததியாலே யவறறை விடடு ஸுகரதவபுத்தியா பரபததியிலே யிழிநத ஸ்வபரயோஜநபராக குததேஶயன், 597 "நெஞ்சினால நினைபபான் யவன்" எனகிறபடியே - ஆஶரிதாதங்கள நெஞ்சாலே யாதொரு தரவ்யததைத் தனககுததிருமேனியாகக கோலினாகள், அததையே தனககுத திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அபராகருத விகரஹததில பண்ணு மாதரத்தைப் பணணிககொண்டு அத்யநத ஸுலபனுயிருககிற வாசசாவதாரமான ஸர்வேஶவரன் ; உபாயம், அநிஷ்ட நிவருததிககு மிஷ்டபராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான் பற்றினபறறு ; உபேயம, தனககுகப்பாகப பணணும் கைங்காயம்.

266. அவ—ஆக, உததேஶ்யாதிபேதததாலே யிவர்களுககுண்டான அநயோநய விஶேஷததை தர்ஶிபபித்தார் கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயததோடு ஒட்டறறினற மூவர்ககுமபகவத்விஷயத்தைதயே பறறிநின்ற விருவருக்குண்டான விஶேஷத்தை தர்ஶிபபிககிறார் மேல்.

மூ—266 முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக் கில க்கு; மற்றை யிருவரும் அநுக்ரஹத்துக் கிலக்கு.

வயா —(முதலசொன்ன மூவரும) என்று துடஙகி. அதாவது- தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதநத்ரயமும் அநயஶேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக கவவருமொன் றறியாமையாலே, பகவதநவயகநத ரஹிதரான மூவரும, 72 "க்ஷிபாமி" எனகிற பகவந நிகரஹத குககு விஷயம; பரகருதேகபரமாய பகவதநயாரஹஶேஷமான ஸ்வரூபததை யறிநது பகவதநுபவ கைங்காயஙகளை புருஷாாத்த மாகக்கொள்ளுகையாலே அநநய பரயோஜநராய, காமஜ்ஞாநாதிக ளான வுபாயாநதரஙகளிலும் பரபதநததிலும நிஷ்டரான விரு வரும், 598 "ததாமி" 196 "மோக்ஷயிஷ்யாமி" எனகிற பகவத நுகரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

267. அவ—இவாகளுக்கு காமவிநாஶ ஹேதுபேதத்தால வநத விஶேஷஙகளை தர்ஶிபபிககிறாா மேல.

மூ—267 மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாஶ்யம்; நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயஶ்சித்த விநாஶ்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்கு புருஷகார விநாஶ்யம்.

வ்யா.—(மூவருடையவும) என்று துடங்கி. அதாவது - நிக்ர ஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸத ஸத் கர்மம், 599 "அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம் கருதம் காம ஶுபா ஶுபம் - நாபுக்தம க்ஷீயதே காம கலபகோடி ஶதைரபி" என்கிற படியே - அவஶயம ததபலமுள்ளது அநுபவிததாலன்றி நசியாமை யாலே, (அநுபவவிநாஶயம) என்கிறார். அநுகரஹத்துக கிலககாகச சொன்ன விருவரிலும வைத்துககொண்டு, உபாயாநதர நிஷ்ட னான நாலாமதிகாரிககு, கர்மஜ்ஞாநபகதிகளாகிற வுபாயவிஶேஷங் களி லொன்றை யநுஷ்டிததா லததை பராயஶசிதத ஸ்தாநீய மாககி ஈஶவரன் ஸாவகர்மங்களையும் கழிககையாலே,கர்மம் பராயஶ சித்த விநாஶ்ய மென்கிறாா. பரபதந நிஷ்டனை வஞ்சாமதி காரிக்கு, ஆஶரயணவேளையிலே யநாதிகால கருதாபராதபீதனுப் அவற்றையடைய ஈஶவரன் பொறுககைக குறுபபாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாஶரயிக்கையாலே அவனுக்காக விவனு

டைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத் தங்கீகரித்து இவ னுடைய வகில கர்மங்களையும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாஶ்ய மென்கிறார்.

268. அவ:—இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபா யத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—268 உபாயம், ஸ்வீகார காலத்தில் புருஷ ஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷ முமா யிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபய நிர பேக்ஷமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(உபாயம்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், ஶரணவரணரூப ஸ்வீகார காலத்தில், ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக் கநிஷ்ட நிவ்ருத்திபூர்வ கேஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகை யாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே யுபாயத்தினுடைய நைர பேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து.

269. அவ:—ஸ்வப்ரயோஜநபரரை, (ப்ரதிகூலர்)[263] என்று அவிஶேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கை யாலே தந்நிபந்தநமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய ஶங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூ:—269 ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூல ராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

வ்யா:—(ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று துடங்கி. 475 "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், 600 "நாம் கண்டுகந்து கூத் தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், 601 "கண்டு நானுன்னை யுகக்க" என்றும், இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முத லான ப்ரவ்ருத்திகளாலும், ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந

பாத்வ முண்டாகத் தோறறுநின்றதிறே; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ர யோஜநபர ரெலலாரையும் பாதிகூலரென்று சொலலபபார்க்கில் ஆழ்வாாகளையு மபபடி நினைக்கவேண்டி வாராதோ வென்று ஶங கைக் கபிபராயம்.

270. அவ —அதனைப பரிஹரிககிறா.

மூ·—270 இங்கு, ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது - ஆஶ்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

வ்யா·—(இஙகு) என்று துடஙகி. அதாவது - பாதிகூலர் வகை சொலலுகிற விடததில, ஸவபரயோஜநமென்கிறது - அநுபவகைங காயஙகளுக் காஶரயமான சேதநனுடைய அவிதயாதி தோஷத்தால் வநத ஸ்வபரயோஜநததை என்கை. இததை (ஆஶ்ரயதோஷஜநயம்) என்றெதுக்குகையாலே, ஆழவாாகளுடைய ஸ்வபரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜநயமென்று கருத்து. இது தன்னை (விஷயதோஷத தாலே வருமவை [272] என்கிற வாக்யததிலே வ்யகதமாக வருளிச செயகிறாரிறே.

271. அவ·—இவ்வர்தததை நிகமிககிறார்.

மூ:—271 ஆகையாலே தோஷமில்லை.

வயா.—(ஆகையாலே தோஷமிலலை) என்று. அதாவது - ப்ராதி கூலய ஹேதுவாகசசொல்லபபட்ட ஸ்வபரயோஜநம் ஆஶ்ரயதோஷ ஜநயமாய், ஆழவாாகள் பககல ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜநயமா யிருககையாலே, அநத பராதிகூலய மிவாகள்பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமிலலை யென்கை.

அன்றிககே, ஸ்வபரயோஜநபரரை ஸாமாநயேந ப்ரதிகூல ரென்று சொலலுமளவில, அநுகூலரான ஆழ்வார்கள்பககலிலு மிநத ஸ்வபரயோஜநபரதை தோறறுகையாலே அவர்களையும் பரதி கூலரென்று நினைககவேண்டி வருகையால, ஸ்வபரயோஜநபரரை பரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ஶஙகையை யநுவதிககிறா. (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில) [269] என்று. அதனைப் பரிஹரிக்கிறார். (இங்கு) [270] என்று துடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறா, (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. (ஆகையாலே) என் கிறதுக் கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது - ஸ்வபரயோஜந

பரரை பரதிகூலரென்று சொன்னததில் தோஷமில்லையென்கை என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம.

272. அவ.—இப்படி ஆஶ்ரயதோஷ ஜநயமன்றிக்கே விஷய தோஷ ஜநயமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது தயாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார மேல.

மூ—272 விஷயதோஷத்தாலே வருமவை யெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

வ்யா:—(விஷய தோஷத்தாலே) என்று துடங்கி. அதாவது - அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வவிரவுருக்காய் ஆணகளையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வபரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான பரா வண்யம், தத்ஸித்யர்த்தமான வயாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸவபரயோஜநமாதரத்தையே சொல்லுகிறது.

273. அவ.—விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்தயஜத்வத தில் பரமாணங் காட்டுகிறார் மேல.

மூ—273 "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கத மந்ய திச்சதி."

வ்யா:—("ஊமையரோடு செவிடர வார்த்தை," "கதமநயதிச சதி") என்று, 602 "மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று துடங்கி, "அத்தலை யாலே பேறென் றறுதியிட்டா லவன் வருமளவும க்ரமப்ராபதி பார்த்து தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙன் பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, "இவவிஷயததில பராவண்ய மின் றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருநத வுஙகளுக்கு எனக கோடு கிற தசை யறியப்போகாது, அவனவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ஸ்ரீயஃபதி விஷயமான பராவணயததை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச செல்லாமையுண்டாய் லவனிருநத விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீஙகள் சொல்லும் வார்த்தை யெல்லாம், கேட்கைக்குப் பரிகாரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப

பரிகாரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னபோலே யிருப்ப தொன்று" என்று ஆண்டா ளருளிச்செய்கையாலும்; 60[3] "தவாம்ருதஸ்யந்திநி" என்று தொடங்கி - "வருத்த ஶேஷியான தேவருடைய தேனேமலரும் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதை யிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும் படி யெங்ஙனே', மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான் கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டினாலும் நாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக் கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாதமாத்ரமன்றிக்கே அதைக் கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்கை யாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ர வணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷய தோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

274. அவ—ஆக, - *நிசர்யோகத மங்களாஶாஸ நாநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) [243] என்றதை விவரிக்கிறார் மேல்.

மூ—274 இப்படி யிவையித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யம், ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத்ஸந்நிதியும்; வக்தவ்யம், ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம், குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம், பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்யம், அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்; கர்த்தவ்யம், ஆசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

வ்யா—(இப்படி) என்று தொடங்கி. (இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விஶேஷங்களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு

* "நிசாயோபாதத" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

வளர்ந்துவருமபோதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத ஸந்நிதியும) அதாவது - இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேஶாதிகளாலே யிவறறுக குத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும, அவன் காட்டிககொடுககக கைககொணடு அவனுகந்த விஷயமாய் தன்பககலிலே விஶேஷ கடாக்ஷாதிகளைப பண்ணிக்கொண்டுபோரும், அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமு மன்று ஸம விகலபமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதாநம, ததலாபததில அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகவிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முறபட வருளிசசெய்தது. 604 "மத்பக்தைஸ் ஸஹஸம வாஸஸ்தத வஸிதவ்யா மயாபிவா" என்றிறே பகவ துக்தியும். இனி வகதவ்யம் துடங்கி மேலுடைய ஸமுச்சயம். (வகதவ்யம ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது - இவனுககு ஸர்வகாலமும வாககால சொலலபபடுமது, துர்கதியே பற்றுசாகத தன்னை யங்கீகரிததருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த்யாதி வைபவமும, எததனையேனும தயாதி குணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப பார்கக வருவருககும்படிநின்ற வநாதமகுண பூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையுமென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், 605 "நன்மையால" என்கிற பாட்டுத் துடஙகி இவை யிரணடையும விஶதமாக வருளிசசெயதாரிறே. (ஜப்தவ்யம குருபரம்பரையும த்வயமும்) அதாவது - இவனுககு காலக்ஷேபததுக்கும போககததுககு முறுபபாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, 606 "ராமாநுஜாங்க்ரி ஶரணோஸ்மி" இதயாதிபபடியே ஸர்வேஶ்வரன் குளிரநோககுகைககுடலாய், 607 "ஸதாசார்ய வம்ஶோ ஜ்ஞேயஃ - ஆசார்யாணா மஸாவஸா வித்யா பகவதத:" என்கிறபடியே - ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவதபர்யநதையான குருபரமபரையும், அநத குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேஶித்த த்வயமுமென்கை. இததால - குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுககு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்திததுககொண்டுபோரபபடும தென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகார மருளிச்செய்கிறவிடத்தில், 608 "த்வய மாத்ரா நுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா" என்றிறே பெரியபெருமா ளருளிச்செய்தது. (பரிகார்யம் பூர்வாசார்யா களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது - தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுபபாகக கண்டகண்டவிடம்

களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள்முதலாக விவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநவ்யாபாரத்த பரகாஸகமான திவ்யவசநங்களும், அநதவசநாநுரூபமான மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களு மென்கை. 609 "ஸம்வயாஹருதாநி மஹாதாம ஸம்கருதாநி ததஸ்ததः - ஸஞ்சிநவநதீர ஆஹீத ஶிலஹாரீ ஶிலமயதா" என்னக்கடவதிறே. (பரிதயாஜ்யம அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும அபிமாநமும) அதாவது - ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாஶகமென்னும பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்றோரநவயங்களாலே தன்திறத்திலபண்ணு மபிமாநமுமென்கை.

(காதத்வ்யம ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத கைங்கர்யமும) அதாவது - இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யன விஷயத்தில ப்ரேமபூர்வகமாகப பண்ணும கைங்கர்யமும, தந்நியோக பாரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திருச்சாயையிற்சொன்ன ஸவபாவ விஶேஷங்க ளெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வாத்திக்குமபடி பணணிக்கொண்டு போருகையாவது)- இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வகதவ்ய ஜபதவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரிதயாஜ்ய காதத்வ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாயத்து.

275. அவ—இப்படி காத்தவயமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவ தெமமுகத்தாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—275 கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே; ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது, ஶாஸ்த்ர முகத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்.

வ்யா.—(கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி. (கீழ்) என்றது - வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன விந்தகணடையிலென்றபடி. (பகவத கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது - பகவா னிவனுக்கிப்போது வாயதிறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்பாதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு

மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது-ஆசார்ய விஷயத்தில ஶுஶ்ரூஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கு இஷ்டாநிஷ்டங்க ளின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை.

மூ—276 கைங்கர்யந்தா னிரண்டு.

276. வ்யா—இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தனை யறிவிக்கைக் காக, (கைங்கர்யந்தா னிரண்டு) என்கிறார்.

மூ.—277 அதாவது - இஷ்டஞ் செய்கையும், அநிஷ் டந் தவிருகையும்.

277. வ்யா—அதாவதேதென்ன, (அதாவது இஷ்டஞ்செய்கை யும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

278. அவ—இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்கு மென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ.—278 இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

வ்யா—(இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று துடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள், இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாஶ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வ ரூபத்தையும்பற்றி யிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர் ணாஶ்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது) - ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்த புத்யாவநுஷ்டிக்கை யநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்யா வநுஷ்டிக்கையாவது - லோகஸங்க்ரஹத்யாவாகவும் ஶிஷ்யபுத்ரர் களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆநுஶம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ் டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை, "இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ் டிக்கிறவை ஶிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆநுஶம் ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை ; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாஶஹேதுவாகையாலே ஈஶ்வர னுக் கநபிமதபூதனுவன் ; ஆகையால், யாதோராளவாலே லோகஸங்க்ர ஹம் பிறக்கும், யாதோராளவாலே ஶிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண் டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து ; ப்ரவ்ருத்தி தர்மத

தானே அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமான வோபாதி, இந்த நிவருத்தி தாமமும் பாரபயமாகக கடவது, இவ்விடத்தில அகரணேபாரதயவாயம, எமபெருமானுடைய வநபிமததவமும் தன்னுடைய புருஷாாததஹாநியுமாகக கடவது" என்று தனிஶலோகத்திலே இவாதாமே யருளிச்செய்தாரிறே.] இனி. ஸ்வாாத்த புத்யா வநுஷடிககையாவது - ஸ்வவாண ஸ்வாஶரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமககிவையநுஷ்டியா தொழியில க்ருத்யாகரணரூப பாபம வருமென்று நினைததநுஷ்டிககை. (இஷடாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வருபத்தைப பற்றியிருககையாவது) 610 "இசசைஸ்வரூபம" என்கிறபடியே - விநியோக தசையில ஶேஷியுடைய விரசாநுகுணமாக ஸ்வரூபததை விநியோகபபடுததுகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகஙகொள்ளுமளவில தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தையிட்டிருய்த்தல் பாரதநதாயத்தையிட் டெதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை யநிஷடமாயிருககை. அஙஙனன்றிககே, (இஷ்டாநிஷடஙகள்) இத்யாதிக்கு - ஸ்வவாண ஸ்வாஶரமோசிதங்களைச செய்கை யிஷடம தத்விருததங்களைச செய்கை யநிஷடமெனறும், ஆதமஸ்வரூபத்துக குசிதமானவற்றைச செய்கை யிஷடம் தத்விருததங்களைச் செயகை யநிஷடமென்றும் யோஜிக்கவுமாம. அஙஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய அநித்யமுமான வாணாஶரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம் நிருபாதிக நிதயஶேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருககை யிஷ்டமென்றும் யோஜிககவுமாம். இஙஙனூற்றத்தை யிட்டுசசொலலுகை யன்றிககே, அநிஷடம் வர்ணாஶரமததை யவலம்பிததிருக்கும் இஷ்டம் ஆதமஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருககும் என்றிஙஙனே விபஜிதது, வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லபபாாக்கில, 163 "ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முலலஙகய வர்த்ததே-ஆஜ்ஞாசசேதீ மமத்ரோஹீ மத்பகதோபி நவைஷ்ணவ:" என்றும், 611 "அவிபலவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச - ஸஙகரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச - பரியாய மமவிஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ஙகிண: - மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலஙகயேத - யதாஹி வலலபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம-லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம் - லங்கயந ஶூலமாரோஹேத தநபேக்ஷோபிதாமபாதி - ஏவம் விலங்கயந மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம்-ப்ரியோபி நப்ரியோஸெளமே மதாஜ்ஞா வ்யதிவர்த்தநாத - உபாயத்வ க்ரஹம்

தத்ர வர்ஜயேந மநஸா ஸுதீ:” என்றும் ஸர்வேஶ்வரனும பிராட்டியு மருளிச்செய்த வசநஙகளோடும் பூர்வாசாரயாகளுடைய வசநா நுஷடாநஙகளோடும விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்சசொன்ன படியே இவ்வாக்யத்துக்குப பொருளாககக்டவது.

279. அவ:—இம்மூன்று யோஜநைக்கும் மேலில வாக்யத தோடு ஸங்கதி யெனனென்னில; ப்ரதமயோஜநையில, இபபடி வா ணாஶ்ரமாநுஷடாநததில பாதிபத்தி விஶேஷஙகளிலும் ஆதமஸ்வ ரூபத்தினுடைய விநியோக தஶையி லாநுகூலய ப்ராதிகூலயஙகளிலு மாக இஷடாநிஷடஙகளுக்கு விஷய விபாகம பண்ணவேணுமோ, வர்ணாஶ்ரமாநுரூபமாயும ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச செய்கை யிஷடம, ததவிருததஙகளான வகருதயாதிகளைச செயகை யநிஷ்டமென்றுலோவென்ன வருளிசசெயகிறா மேல். (புண்யத துக்கு) என்று தொடஙகி. தவிதீயயோஜநையில, இபபடி வாணாஶ ரம விருததஙகளையும ஸவரூபவிருததங்களையுஞ செயகை யநிஷட மென் றிவனுக்குச சொலலித் தவிரபபிக்கைதான் வேணுமோ, (புண்யததுக்கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடஙகி யருளிசசெயகிறார். தருதீய யோஜநையில, இபபடி வாணாஶ்ரமஙகளி லூற்றமறறதால அகருதயகரணம வநது புகுராதோவென்ன, (புண்யததுக்கஞ்சுகிற வன்) இத்யாதியாலே யருளிசசெய்கிறா.

மூ—279 புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப்பண்ணு னிறே.

வ்யா:—(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப பண்ணுனிறே) என்றது - பகவதநுகரஹஹேதுவாக ஶாஸ்தரவிஹித்மா யிருக்கச செய்தேயும மோக்ஷவிரோதி யென்னுமததாலே புண்யம செயகைக குட்படவஞ்சுகிற விவ்வதிகாரி, பகவநநிக்ரஹஹேதுவாக ஶாஸ்தர விஹிதமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாநயருமுட்படச செயயாத பாபத்தை யொருக்காலும செயயானிறே என்கை.

280. அவ:—இவன் புண்யததுக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸல ஞன ஸர்வேஶ்வரனுக்கு மிடமுறும்படி பாபபரவ்ருத்தியி லநவயமற்றிருக் குமபடியையும் தர்ஶிபபிககிறா மேல.

மூ—280 இவன், புண்யத்தை பாபமென்றிருக்கும்; அவன், பாபத்தை புண்யமென்றிருக்கும்;

அவனுக் கது கிடையாது ; இவனது செய்யான்.

வ்யா:—(இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. அதாவது - 612 "ததாவிதவாந புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும புண்யத்தை பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா வநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும் ; ஆஸ்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதிமாத்ரவத்ஸலனான வீஸ்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப பண்ணிலும அதைக்குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத் திருக்கும் ; அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும, இவ்வதிகாரி பாபபரவருத்தியி லநவயமறறு நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாகைப் பட்டுப்போமித்தனையொழிய கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்காயந்தான் தவிவிதமென்றும், அது தானின்னதென்றும் தத்பயமு மின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ சொல்லி, அதில பராஸங்கிக ஸங்காபரிஹாரமும பணணபபட்டது.

281. அவ—ஈத்ருஸ கைங்கர்ய மிவனுக் கேதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய வவஸ்யகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—281 கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய் வரவேணும்.

வ்யா:—(கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி. (பக்திமூலமாய் வருகையாவது) - ஸேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பானவையே செய்துகொண்டு நிறகவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை.

(அல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய வருகையாவது) - அதின்றிக்கே யொழிந்தால், 613 "அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:" என்கிறபடியே - ஸேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது ஸேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் ப்ரீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்யம், ததலாபத்தில் ப்ரீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி.

282. அவ — அதுதானு மில்லாவிடில செய்வதென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூ — 282 அதுவுமில்லாதபோது, அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலு மந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

வ்யா — (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி. அதாவது - அமுக்யமான ப்ரீதிமூல கைஙகர்யநதானு மிலலாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே ஸேஷத்வரூபமான வதிகாரததிலும், அதிகாரிஸாபேக்ஷமாயிருநதுள்ள ஸேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மநவய மறறுவிடு மென்கை.

283. அவ — ஆக, கீழிரண்டு வாகயததாலும் - கைங்காயாவஸ்ய கர்ததவயதவமும், கைஙகர்யாபாவததில்வரு மநர்த்த விஸேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது ; ஏவமவித கைங்கர்யத்தில ஸாதநபுததியைத் தவிர்ககிறார் மேல்.

மூ — 283 கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும்.

வ்யா — (கைஙகர்யநதன்னை) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி யவஸ்ய கரணீயமாகக, கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யநதன்னைப் பண்ணுமளவில், தருஷ்டாதருஷடபலங்களி லேதேமொன்றுககு ஸாதநமாக பரதிபத்திபண்ணாதே, ஸ்வயம பரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

284. அவ — இத்தை விஸதீகரிககிறார் மேல்.

மூ — 284 அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

வ்யா — (அதாவது) என்று தொடங்கி. (அதாவது) என்றது - இததை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்றபடி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) - கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதான் அதுக்கு பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றையும் பார்த்திராதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச செய்யாநின்றுகொண்டு கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவவனை 614 "தாஸ்ஸர்வாஸ ம்பிரஸாதேவ:

பாதிகருஹறுதிவை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன்பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனுய விரும்பிக கொள்ளுமபடி பணணுகை.

285. அவ:—இவவளவும போராது, தான்கொடுததத்தை அவன் கொணடதுககு பரதயுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென கிறுா மேல.

மூ—285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டதுக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

வ்யா.—(கொடுதது) என்று துடஙகி. அதாவது - 615 "தேஹி மே ததாமிதே" என்கிறபடியே-தானவனுக கொன்றை ஸமாபபிதது அவன பககலிலேயொரு பரயோஜநம் கொள்ளாதே, 616 "இன்று வநதித்தனையு மமுது செய்திடபபெறில - நானென்று நூறுயிர மாகக கொடுததுப பின்னு மாளுஞ்செயவன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளைபபோலே, தான ஸமாபபித்த த்ரவ்யததை யவனஙகீ கரிதத வுபகாரததுககாக, அபபடி யிருநதுள்ளவற்றைத் தன்னபி நிவேஶாநுகுணமாக நிறையககொண்டுவநது ஸமாபபியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெயகையாகிற கைககூலி கொடுகக வேணுமென்கை.

286. அவ.—இபபடி யநயபரயோஜநனுய கிஞசித்கரித்தா லாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜவலமாவ தென்னுமததை ஸத்ருஷ்டாநத மாக வருளிச செயகிறுா மேல்.

மூ—286 ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியை யும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

வயா.—(ஸ்ரீ விதுரரையும) என்று துடஙகி.

287. அவ.—தருஷ்டாநதபூதரான வவாகள் கிஞசித்கரிதத பரகாரநதன்னை யருளிசசெயகிறுா.

மூ—287 மடிதடவாத சோறும், சுருள்நாருத பூவும், சுண்ணும்புபடாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

வயா:—(மடிதடவாத) என்று துடங்கி. (மடிதடவாத சோறு வது) - முநதற வாதாத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதரா லாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக 'மடியைப்' பிடிதது த்

தட்வி உண்டவன்னெரு சுளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தர பரிடுரு சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவனன்னெரு சுக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு, இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, 523 "புக்தவத்ஸு த்விஜாக்ர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே - விதுராந்நாநிபுபுஜே ஶுசீநி குணவந்திச" என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரஶஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுரரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருள்நாறுத பூவாவது) - அகநி ஸ்பர்ஶமுண்டானால சுருள் நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது, அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்ஶமாகிற சுருள்நாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, 617 "ப்ரஸாதபரமௌநாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ - தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோபஜீவந:" என்று விஶேஷஜ்ஞராகிகும்படி அத்யாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது) - ஆயிரம்பொன்னிழியக் கூட்டியும் சுண்ணாம்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்ஶமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே, 618 "ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே - ஆவயோர் காத்ரஸத்ருஶம் தீயதா மநுலேபநம்" என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி யநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்ததாலாயத்து கைங்கர்யாஶ்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவதென்கை.

ஆக, இவ்வளவும் - வஸ்த்வயாதி கணையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை ஶோதித்து தாத்ருஶ கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாமென்னு மிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து.

288. அவ:—இப்படி யநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்றுசொன்ன விதிலே முக்தாவஸ்தையில கைங்கர்ய தஶையில ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் ஆர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதஶையில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தஶாவிஶேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென்றருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ—288 கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

வ்யா:—(கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி. (முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது - கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வ தசைகளிலு மென்றபடி.

289. அவ—முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—289 முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

வ்யா—(முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

290. அவ—அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—290 அதாவது - ஜ்ஞாநதசையும், வரணதசையும், ப்ராப்திதசையும், ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

வ்யா—(அதாவது) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநதசையாவது) - ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிற தசை. (வரணதசையாவது) - ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வேச்வரனைத் தனக்குபாயமாக வரிக்கிற தசை (ப்ராப்திதசையாவது) - ஸாம்ஸாரிகஸகலதுரிதநிவ்ருத்திபூர்வகமாக வவன் திருவடிகளை ப்ராப்பிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது) - ப்ராப்யபூதனை வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது, ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய பூர்வ தசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்டபடி யொழுங்காயிருக்கும்.

291. அவ—இவ்வோ தசைகளில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல.

மூ—291 ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்;

ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

வ்யா.—(ஜ்ஞாந தசையில) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) - ஆசார்யன மேன்மேல தனக்கு ஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில தன்னுடைய வஜ்ஞாநத்தைப பலகாலும விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - 619 "நோற்ற நோன்பிலேன்" 620 "நதர்ம நிஷ்டோஸமி" 621 "ஸதகாமனைவகில கிஞ்சநஸஞ்சிநோமி" இத்யாதிப்படியே - பேறுக்கு ஹேதுவாகக கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும தனக்கில்லாமையாகிற வாகிஞ்சந்யத்தை ப்ரகாசிக்கை. (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது) - பெறறபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, 622 "வானுலகந தெளிந்தே யென்றெய்துவது" 272 "தரியேனினி" 623 "கூவிககொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே - விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய கலேசாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது) - பெருவிடாய்ப்பட்டுக்குக குடித்த தண்ணீரார்ாதாபபோலே அநுபூதாம்சத்தால த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) [288] இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து.

292. அவ.—இப்படி இவனிவற்றை முனனிட்டா லிவனுக்கிவை ஸமிபப தேததாலேயென்ன வருளிசசெய்கிறார மேல்.

மூ:—292 அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈஸ்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

வ்யா.—(அஜ்ஞாநம் போவது) என்று துடங்கி. அதாவது - தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள வஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக ப்ரகாசிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்

றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி ஸம்பத்து, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான வீஶ்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய கருணையாலே; அநுபவத்தசையி லநுக்ஷணம் பிறக்கு மபிநிவேஶ மடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

293. அவ—இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—293 அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராதம்; அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ஆர்த்திக்கடி அலாபம்; அபிநிவேஶத்துக்கடி அழகு.

வ்யா—(அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது-ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற வஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதிகாலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான வபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற வபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்க லாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்ஶிப்பிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை ஸ்வீகாரமாகக் கிட்டப்பெறுமையாகிற வலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற வபிநிவேஶத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழகென்கை.

294. அவ:—ஆர்த்யபிநிவேஶ வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—294 ஆர்த்தியும் அபிநிவேஶமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

வ்யா.—(ஆர்த்தியுமபி நிவேஶமுமிருக்கும்படி அர்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று [624 "இறந்நின்ற நீர்மையினியா முறுமை" என்று துடங்கி 625 "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்று தடுத்

தும் வளைத்தும பெறவேண்டுமபடி பரமபக்தி தலையெடுத்தல் *] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், 626 ["செய்ய வுடையுந் திருமுகமுந் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புதனையழகை யநுபவித்து என்று துடங்கி, தன்னைப் பெற்ற பரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்தது †] என்னுமளவாக - அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும், அந்த பாபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்னே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில ஸ்வரூப முஜ்ஜவலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும, அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

295. அவ.—இந்த தசாசதுஷ்டய பரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—295 இவன்றனக்கு நாலுதசைபோலே நாலு குணமுண்டு.

வ்யா.—(இவன் றனக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச்சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டெனகை.

296 அவ.—அவைதானவை யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே.

மூ—296 அதாவது - ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும், பக்தியும், அபக்தியும்.

வ்யா.—(அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் பக்தியும பக்தியும்) என்று அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

297. அவ.—இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—297 இத்தா னவனுக்குமுண்டு.

வ்யா:—(இத்தா னவனுக்குமுண்டு) என்று. (அவன்) என்று-கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனை பராமர்சிக்கிறது.

---

* முதல் ப்ரகரணம். † நாலாவது ப்ரகரணம.

298. அவ:—இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களைவையென்று அவற்றை விபஜித்தருளிச்செய்கிறார்.

மூ—298 அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடையகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்; ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடையரக்ஷணம்; அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

வ்யா:—(அவனுடைய) என்று தொடங்கி. கீழெடுத்தவடைவிலன்றிக்கே ஈஶ்வர குணவிஷயங்களை முந்தறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது-627"யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" என்றும் 628"ஸஹஸ்ராம்ஶு:"என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனானவனுடைய திவ்யஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யங்கள் தொடங்கி யிசசேதநன்பக்க லுண்டான ஆத்மகுண மென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது - 628 "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்ஶு:" என்றும், 629 "அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:-ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பஶ்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே-ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவஶ்யனான விவன் பண்ணும் க்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை. (ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது - 630"பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே" என்கிறபடியே ஸர்வஶக்தியானவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற ஶக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது - அப்படி ஸர்வஶக்தியானவனுடைய வஶக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை.

299. அவ:—இப்படி ஈஶ்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—299 இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய

தோஷம்; பக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம்; அபக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

வ்யா:—(இவனுடைய) என்று துடங்கி. (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய குணம்) என்றது - இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான வாசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது - இவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (பக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது-இவன் பரவருத்தி பக்திக்கு விஷயம்,ஸ்வாசார்யனுக்குகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அபக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது - இவனுடைய வபக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான பாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய வநுஷ்டாந மென்கை.

300. அவ.—இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ —300 நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியா யிருக்கும்.

வ்யா.—(நிஷித்தந்தானும்) என்று துடங்கி. அதாவது - உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தந்தானும் சதுர்விதமா யிருக்கு மென்கை.

301. அவ:—அந்நாலுபடியாவதுதா னேதெனனுமபேக்ஷையிலே.

மூ—301 அதாவது அக்ருத்யகரணமும், பகவதபசாரமும், பாகவதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும்.

வ்யா:—(அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்) என்று. அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

302. அவ:—இவற்றினுடைய வேஷந்தா னேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றை யடைவே விவரிக்கிறார்.

மூ—302 அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதாரபரிக்ரஹம், பரத்ரவ்யாப

ஹாரம், அஸத்யகதநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணம் துடக்கமானவை.

வ்யா'—(அக்ருத்யகரணமாவது) என்று துடங்கி. (பரஹிம்ஸை யாவது)-631"நஹிம்ஸ்யாத ஸர்வபூதாநி" என்கிற விதியை யதிக்ரமித்து பண்ணும் ப்ராணி பீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது) - ப்ராப்த விஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதார பரிக்ரஹமாவது) - பிறர்க்கு நியதார்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது) - பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாஶமாகவாதல் அப்ரகாஶமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது) - யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமுமன்றிக்கேயிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது) - ஜாத்யாஶ்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கேயிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை. (துடக்கமானவை) என்றது-632 "பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸா நிஷ்டசிந்தநம் - விததாபிநிவேஶஶ்ச த்ரிவிதம் காம மாநஸம் - பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைஶுநஞ்சைவ ஸர்வஶ: - அநிபத்வ ப்ரலாபஶ்ச வாங்மயம் ஸ்யாச் சதுர்விதம் - அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸாசைவ விதாநத: - பரதாரோப ஸேவாச ஶாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே.

303. அவ'—அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ.—303 பகவதபசாரமாவது - தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையும், ராம க்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் துடக்கமானவை.

வ்யா:—(பகவதபசாரமாவது) என்று துடங்கி. (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈஶ்வரனை நினைக்கையாவது)- 633"யே த்வநாமாநய பாவேந மாமந்தே புருஷோத்தமம் - தேவைபாஷண்டி நோஜ்ஞேயா:

ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா꞉ ; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யே நாபிமந்யதே - ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம்" என்று - தேவதாந்தரங்களோடு ஈஶ்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகா தென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, 634"அந்த꞉ப்ரவிஷ்டஶ் ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, 635 "தமீஶ்வராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம்; நதத் ஸமஸ் சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே" என்கிறபடியே-ஸ்வேதர ஸகல நியாமகனாய் ஸமாநாதிக ரஹிதனான வீஶ்வரனை, 36"அந்யாந்யா தேவதா꞉" என்று - தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைக ளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது) - 636 "அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீஶ்வரோபிஸந் - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா" என்கிறபடியே-அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு துயரில்மலி யும் மனிசர்பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக வவன்செய்து காட்டின கர்பவாஸ ஜநந ஶோக மோஹாதிகளையிட்டு கர்மவஶ்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) - ததாராதந தஶையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாஶ்ரமிகள் முதலானார் க்ருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் துடக்க மானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமாவது)-637 "தம ருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே - ஆஶ்ரிதர்க் கபிமதமான தேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீ கரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வேற்றத்தை யறியாதெ, மாத்ருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இதின்ன த்ரவ்யமன்றோவென்று விக்ரஹோ பாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது-638 "யோநயதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே-கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷ பூதமான வாத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமாவது) - அமுதுபடி சாத்துப்படிக் கர்ஹமானவற்றை ப்ர காஶமாகவாதல் அப்ரகாஶமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (துடக்க மானவை) என்றது - இன்னமிப்படி க்ரூரமாக ஶாஸ்த்ரங்களில்

சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. தவாத்ரிம்ஶ தபசாராதி களு முண்டிறே.

304. அவ—கீழ்ச்சொன்னவற்றுபாதி பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமும பகவதநிஷ்டமா யிருக்குமோ வென்கிற ஶங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும அவனுக்கநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார்.

மூ—304 பகவத் த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும், பகவானுக் கநிஷ்டமா யிருக்கும்.

வ்யா.—(பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று துடங்கி. (தானபஹரிக்கையாவது) - நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாயச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது) - நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, அபஹருத்தார்களுக்கு அநுமத்யாதி களாலே ஸஹாயம பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது) - நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தரும வற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும) என்றது - இவை யித்தனையும இவனுடைய வுஜ்ஜீவநபரனாய் கருஷிபண்ணிப போரும ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்துக் கநபிமதமா யிருக்கு மென்கை.

305. அவ—அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ—305 பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

வ்யா:—(பாகவதாபசாரம்) என்று துடங்கி. அதாவது பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு முடலான வஹங்காரமடியாகவும, அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்க ளாசைப்பட்ட தொன்றுகில் இவற்றைவிட்டுப

பற்றுவோமென்றிருக்கமாட்டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோதமென்கை.

306. அவ:—அநந்தரம், அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார்.

மூ:—306 அஸஹ்யாபசாரமாவது - நிர்நிபந்தநமாக பகவத்பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்பக்தாபசாரமும்.

வ்யா:—(அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி. அல்லாத வபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈஸ்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது ; 175 "பகவதஸஹநீயாகஸிரதஃ" என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையாவது) - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலேபகவத்விஷயம்பாகவதவிஷயமென்றால்காணக் கேட்கப்பொறாதபடி யிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது) - அவனருளிச்செய்தவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேஶித்தமந்த்ர ததர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக் குபதேஶிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது)-ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணு மஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் தொடக்கமானவை.

307. அவ:—இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விஶேஷங்களையும் இவைதானின்னத்துக்கு விரோதியாயிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—307 இவையொன்றுக் கொன்று க்ரூரங்களுமாய், உபாய விரோதிகளுமாய், உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கும்.

வ்யா:—(இவை) என்று தொடங்கி. (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது) - அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாய், அதுதன்னிலும் அஸஹ்யாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி - பூர்வ பூர்வங்களிற்

காட்டி உத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிஸயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின் ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தன்றிறத்தில் லபசாரத்தால் வரும் சீற்றம; அவ்வளவுமன்றிறே 639 "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ" என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும் பாகவத விஷயங்களில் அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணும் மபசாரத்தால் வரும சீற்றம; அது தன்னளவுமன்றிறே நிரங்பந்தநமாகத் தனபக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனாய உபயாபிமதனான வாசாரியன் பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான ததபக்தர் பக்கலிலேயாதல் செய்யு மபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுக்கொன்று க்ரூரமாயிருக்கும. அக்ருத்யகரணத்தில பகவ தபசாராதிகளு மந்தாபவிக்குமாயிருக்கத் தனித்தனியேப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விஸேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது) - இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்திலொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகைக் குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும விலக்காயிருக்கை. "இரக்க முபாயம் இனிமையுபேயம" என்னக் கடவதிறே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணாதிகள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன் றிருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தைக் கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவன்பக்க லறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) [160] என்று தொடங்கி, நமஸ் ஸப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிஸயமும) [243] என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும, மேலே (பகவத் கைங்கர்யம்) [310] என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாஸாஸந ப்ரகரணத்தாலும, (கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும) [274] என்று தொடங்கி, (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம நிறம பெறுவது) [286] என்னுமளவாகவும், சதுர்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்த சாதுர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்

கிகமாக மீளவும் நமஸ்ஸபதார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும், இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. *

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் - ஸித்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப்பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநாபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாஶகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநுகூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உபயரும் முன்னிடுமதுக்கு ப்ரயோஜந விஶேஷங்களையும், உபேய தஶையிலும் ப்ராப்தி தஶையிலு மிவன் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வதோஷ நிவ்ருத்தியும் ப்ராப்யாநுபவ விரோதியாம்படியையும், தன்னாலவரும் நன்மையி லவனாலவரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈஶ்வரனே ரக்ஷகன் தான் தனக்கு நாஶகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நஶிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நஶிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன் திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களுடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதியையும், தச்சரமோக்த கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத்பூர்வ தஶைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குணசதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில் அஶக்தி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

---

* ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரம் உபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையுஞ் சொல்லுகையாலே [307-வது வாக்யமளவாக] பூர்வகண்டார்த்தத்தையும், அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிறவித்துக்குள்ளே [160-வது வாக்யந்துடங்கி] உத்தரகண்டார்த்தத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. [8-வது பக்கம் - 28-வது வரியையும், 11-வது பக்கம் 7-வது வரிதுடங்கி 16-வது வரியளவாகவும் நோக்குக.]

ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம்

308. அவ—அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும் போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும்) [365] என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன வார்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், தது பயருடைய பரிமாற்றம், இவை யிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ர ஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அஸக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்தமப்ரோபதேச ஸமயத்தில விபரீதப்ரதிபத்தியென் றருளிச் செய்கிறார்.

மூ—308 தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

வ்யா:—(தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே. அதாவது—[*] கீழ்ப்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட வதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ளதான, உஜ்ஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக் குஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூப ஹிதத்தை யுபதேசிக்கும் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனையும், உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங்களிற்காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) [312] என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது.

309. அவ—தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார்.

---

* "கீழ் ப்ரபந்தத்தில்" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

ஸூ:—309 தன்னை மாறுடி நினைக்கையாவது - தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; ஶிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாவது - தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை; பலத்தை மாறுடி நினைக்கையாவது - த்ருஷ்டப்ரயோஜநத்தையும், ஶிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவநத்தையும், பகவத் கைங்கர்யத்தையும், ஸஹவாஸத்தையும், பலமாக நினைக்கை.

வ்யா:—(தன்னை மாறுடி நினைக்கையாவது) என்று துடங்கி. அதாவது - உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கையாவது) - உபதேஶ ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக் குபதேஷ்டாவாகவும் தானங்குத்தைக்குக் காணபூதனுகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேஶிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்ய பரதந்த்ரனு யிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேஶ பாத்ரனை ஶிஷ்யனை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கையாவது) - தன்னேபாதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு ஶிஷ்யனுக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேஶிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு ஶிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேஶ பலத்தை யுள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது) - பரோபதேஶம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருநதி 640 "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேஶியாதே, இவனால் வருமர்த்த ஶுஶ்ரூஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், ஶிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாரா துத் தீர்ணனுய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனுதிகளைச் செய்கிறதிலுங்காட்டி லோராத்மாவைத் திருத்தினல் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கும்நாள் தன் தனிமை தீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல், உபதேஶத்துக்கு பலமாக நினைக்கை யென்றபடி.

310. அவ:—இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடிதானென் னென்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிசெய்கிறார்

மூ—310 நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்? ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்; ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்; உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

வ்யா—(நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி. (ஶேஷபூதனான ஶிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது - ஶிஷ்யனானவன் தனக்கு ஶேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது ஶேஷத்வம் கூடாதென்று தன ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அாத்த ஶுஶ்ரூஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது - எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விஶேஷ கடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேஶாநவயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று * மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற வெம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே ஶிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது - இவன் ஹிதோபதேஶம் பண்ணி மங்களாஶாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது - அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக வங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாஶாஸநத்துக் காளாம்படி பண்ணின † மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உப

* "அக்கரைப்படுத்த வெண்ணுகிற" என்றும பாடங்காண்கிறது. † "மஹாநுபாவனன்றோ" என்றும் பாடம்.

கார ஸ்ம்ருதியாலே, ஶிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடிநடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்கு மென்றபடி.

311. அவ:—இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் ஶிஷ்யேஶ்வரஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேஶத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான வாசார்யபரதந்த்ரனுக் குபதேஶபாத்ரமான விவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—311 ஸாக்ஷாத்பலமு மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்? தன் நினைவாலும் ஈஶ்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

வ்யா:—(ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்று துடங்கி. (ஸாக்ஷாத்பலமாவது) - உபதேஶபாத்ரமான விவன் திருநதி மங்களாஶாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - உபதேஷ்டாவான தான் விபரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேஶிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாஶாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது) - தன்னை யாசார்யபரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன்பக்க லுபதேஶங்கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈஶ்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது) - இப்படி தன்னையும் ஶிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்திபண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேஶிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவ னிவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

312. அவ:—இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்தமாக வடியில்சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶிக்கி லுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார்.

மூ:—312 இப்படியொழிய வுபதேஶிக்கி லிருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை.

வ்யா:—(இப்படியொழிய) என்று துடங்கி. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்கிறது - கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேஶிக்கிலொழிய ஈஶ்வரனிவனை யாசார்யனாக

நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தி யில்லை; இப்படி யதாப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில் உபதேசஸித்தி யில்லாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்கை

313. அவ—ஆசார்யனுக் கிரண்டு குண மவச்யம் வேணு மென்கிறார்.

மூ—313 ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும்.

வ்யா—(ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸந்நனான சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னைக் கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் காரணபூதனுக்கு வநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும், அவச்யமுண்டாக வேணுமென்கை.

314. அவ—இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—314 க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

வ்யா.—(க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - அப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப் போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வ புத்தியற்று ஸ்வாசார்ய காரணபூதனுகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீநனாய் வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தனனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்தத்தாய்த்தது - ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் கர்ஹிதமென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்டப்ரயோஜ

நாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும் வழியும், ஸாக்ஷாத் பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும் வழியும், இப்படியன்றியே விபரிதப்ரதிபத்யா உபதேசிக்கி லுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனுனவனுக்கு கவஸ்ய யாபேக்ஷித குணத்வயமும், தத்துபய பலமும் சொல்லிற்றாய்த்தது.

315. அவ:—இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தாஸிப் பித்த வநந்தரம், உபதேசிக்குமளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதே ஸித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்பதென்கிறார்.

மூ—315 நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை யுப தேசித்தவனை.

வ்யா—(நேரே) என்று தொடங்கி. (நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது - ஆசார்யத்வம் குறைவற வின்றியிருக்கச்செய்தே பர நீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷா தாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்த வனை) என்றது - 641 "ஐஹலௌகிக மைஸ்வர்யம்" இத்யாதிப் படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததேயாகிலும் அந்யபலங்களில தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, 642 "ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணவ தாரகஃ - கதி ரஷ்டாக்ஷரோ நருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம்" என்கிறபடியே ஸம ஸார நிவர்த்தகமாய், அதுவே 643 "மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் - பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூல மந்த்ரஸ் ஸநாதநஃ" என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்த ரோத்க்ருஷ்ட மான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்த கத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில மத்யம சரமபத விவரணமாய், சரமஸ்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில பூர்வோத்தர வாக்ய விவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான இத்தோடே அந்யமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல் லிற்றாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, (பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுப தேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால், இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

316. அவ:—பகவந் மந்த்ரங்களிலே தேனுமொன்றை யுபதேஸித்தவர்களுக்கு மாசார்யத்வமில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ —316 ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேஸித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

வ்யா:—(ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய) என்று துடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்குமவையாய், பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள ததிதர பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேஸித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வப்ரயுக்தமான வாசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தி யில்லை யென்கை.

317. அவ·—க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந்மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ —317 பகவந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

வ்யா:—(பகவந்மந்த்ரங்களை) என்று துடங்கி. அதாவது - பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையையுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்த காம புத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலே யென்கை.

318. அவ:—ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—318 ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறது மத்தாலே.

வ்யா:—(ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே. (அத்தாலே) என்றது - முற்சொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலே யென்கை.

319. அவ·—ஆனால் இவற்றுக்கு இது ஸ்வாபாவிகமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—319 இதுதான் ஔபாதிகம்.

வ்யா—(இதுதான்) என்று துடங்கி. (இதுதான்) என்று - க்ஷுத்ர பலபரத்தவத்தை பராமர்ஶிக்கிறது. (ஔபாதிகம்) என்றது - உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்தத்தென்னை யென்கை.

320. அவ—அத்தை யுபபாதிக்கிறார்.

மூ—320 சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

வ்யா—(சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று. அதாவது - பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷபரத்தவ ஶக்தியு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ர பலபரத்தவம், ப்ரக்ருதி வஶ்யனான சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகை யாலே யென்கை. ஐஶ்வர்யகாமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த் ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்ஶந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளு மாய், இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலங்களையே கொடுத்துப் போரு கிறவிது, ' சேதநருடைய ருசயநுகுணமாக விவ்வோமந்த்ரங்க ளிவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக்கடவதென்று ஈஶ்வரன் நியமேந கல் பித்து வைக்கையிறே. அதுதான் சேதநருடைய ருசயநுகுண மாக கல்பிதத்தாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிக மென்னலாமிறே.

ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம்

221. அவ.—ஆக, (தான் ஹிதோபதேஶம் பண்ணும்போது) [308] என்று துடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) [316] என்னு மளவும் - ஆசார்ய ஸ்வரூப ஶோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின் மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக ஶங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ் ; மேல் ஶிஷ்ய ஸ்வரூப ஶோதநம் பண்ணுகிறார்.

மூ—321 ஶிஷ்யனென்பது - ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தி யும், பலஸாதந ஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தி யும், ஆதரமும், அநஸூயையு முடைய வனே.

வ்யா.—(ஶிஷ்யனென்பது) என்று துடங்கி. (ஶிஷ்யனென் பது) என்றது - உபதேஶ ஶ்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்த வாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, ஶிஷ்யனென்று முக்யமாகச் சொல்லுவ தென்றபடி.

(ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது) - ஸ்வரூப விரோதியான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்து மநஸ்ஸு மற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன் றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதந ஶுஶ்ருஷையாவது) - 644 "குரு ஶுஶ்ருஷயா வித்யா" என்கிற படியே ஆசாரியனைத் தான் பண்ணுகிற ஶுஶ்ருஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள வாசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலு முண்டான ஶுஶ்ரூஷைசை யாகவுமாம் அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான த்தபரிசர்யை யென்னவுமாம். (ஆர்த்தி யாவது) - 645 "இருள் தருமா ஞாலம்" என்கிறபடியே பிறந்தஜ்ஞாநத் துக்கு விரோதியான விவ்விபூதியினின்றும் கடுக போகப்பெறாமை யாலேயுள்ள க்லேஶம், அன்றிக்கே, ஆசார்ய விஶ்லேஷாநுபவாலா பத்தில் க்லேஶமாகவுமாம். (ஆதரமாவது) - உத்தரோத்தர மநு புபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத் தில் மேன்மேலு முண்டாகாநிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, (ஆசார் யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாப்போலே) [243] தத்தநு பவ கைங்கர்யங்களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது) - ஆசார்யன் பகவத் பாகவத வைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியா நின்றால், 646 "ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என் னும்படியதி லஸூயையற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அதிலஸூயை யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். 173 "அஸூயா ப்ரஸவபூ:" என்கிற விதுக்கு, "ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத் கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறுத்தது" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய் தது. பகவத்விஷயத்திலுட்பட வஸூயைபண்ணுகிறவன்றால் ததீய விஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ. 647 "இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே" என்றுணிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனையாய்த்து நேரே ஶிஷ்யனென்பது.

322. அவ:—இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான ஶிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தி விஶேஷத்தை விதிக்கிறார் மேல.

மூ—322 மந்த்ரமும், தேவதையும், பலமும், பலாநுபந்திகளும், பலஸாதநமும், ஐஹிகபோகமு மெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக் கடவன்.

வ்யா:—(மந்த்ரம) என்று தொடங்கி. அதாவது 648 "மந்த்ராம த்ராயத இதி மந்த்ரஃ" என்கிறபடியே அநுஸந்தாதாரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும, தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ராப்த லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும, தத்நுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்திபூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற வினையும், த்தாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பஶ்வந்நாத யநுபவரூபமான விஹலோகத்தில் போக்யமாகிற வினையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய வாசார்யனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்கை. 649 "குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி ஃ-குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம - குருரேவ பரஃகாமோ குருரேவ பரந்தநம் - யஸ்மாத தது பதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத குருதரோ குருஃ" என்றும் 650 "ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குருஃ - இத்யேவம யேந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபிஃ" என்றும, இப்படி ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்கிறார்.

323. அவ:—இப்படி தாமருளிச்செய்த விவர்த்ததி லாப்திக்குடலாக விது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார்.

மூ—323 "மாதா பிதா யுவதயஃ" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யருமருளிச்செய்தார்.

வ்யா:—(மாதா) என்று தொடங்கி. அதாவது 4 "மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயா விபூதிஃ" என்று - ஐஹிகபோகங்களையும, "ஸர்வம்" என்று - அநுக்த ஸகலகத்நத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையுமெடுத்து, இத்தனையு மாழ்வார் திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ஶ்லோகத்திலே யிவ்வர்த்ததை பரமாசார்யரான வாளவந்தாரு மருளிச்செய்தா ரென்கை.

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடி யேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—324 இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி.

வ்யா.—(இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று. அதாவது - இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய வநுபவத்துக்கு அர்ஹனுமபடிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை.

325. அவ—இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார்.

மூ—325 உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி, ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம், ஈஶ்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

வ்யா:—(உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று துடங்கி. இச்சேதநன் முந்துற வநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் பட்டப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த வீஶ்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீஶ்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால - பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால, அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே யூறிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாமபெற்றதெம்பெருமானாலேயன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாயத்து.

326. அவ:—இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—326 ஶிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள்.

வ்யா—(ஶிஷ்யனுமாசார்யனும) என்று தொடங்கி. (அநயோந்யம ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும நடத்துகையும், ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும நடத்துகையும. (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது - இதினுடைய வஶ்யகரணீயத்வம தோற்றுகைக்காக.

327. அவ.—இருவரு மிரண்டையும் அநயோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ—327 ஶிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுபடி நடத்தக்கடவன்.

வ்யா:—(ஶிஷ்யன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுக்கிரண்டையும நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக வாசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப் போரக்கடவன்; மங்களாஶாஸநபரனாகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால திருவுள்ளத்தி லொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும, அப்படியேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில இத்தைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும ப்ரார்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (ஆசார்யன மாறுபடி நடத்துகையாவது) - ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில ஸ்காலித்யம பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும நலவழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில இருந்த நாளைக்கு இவன நலங்காமல இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென ப்ரார்த்தித்து, ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

328. அவ:—இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்ப்ரதாநமா யிருக்குமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூ—328 ஶிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவநத்திலே யூன்றிப் போரும்.

வ்யா—(ஶிஷ்யனுகப்பிலே) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே ஶேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூன்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய ஶிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாரோத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூன்றமாய்ப் போருமென்கை. ஆகையால், ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து.

329. அவ—கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமதனை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—329 ஆகையால், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஸரோஷத்துக் கிலக்காகையொழிய ரோஷத்துக் கிலக்காகைக் கவகாஶமில்லை.

வ்யா.—(ஆகையால்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, ஶிஷ்யனானவிவனாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணாதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று - உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிறதாகவுமாம்.

330. அவ—ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹமிரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனேயாகக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—330 நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

வ்யா.—(நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது-அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக வாசார்ய நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் ஶிஷ்யனானவிவனை யபதேபரவ்ருத்தனாகாதபடி

நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாயக்கொண்டு ஹிதரூபமா யிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதே யென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாஸ்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அநங்கீகார்ய மென்கை.

331. அவ—நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோவென்ன ?

மூ—331 ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்.

வ்யா—(ஶிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார் அதாவது - நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை.

332. அவ.—கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார்.

மூ—332 நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்கதம்.

வ்யா:—(நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக் குறுப்பாகையாலே, 651 "கொண்ட சீற்ற மொன்றுண்டு" 652 "செய்யேல் தீவினை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம்போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அந்தர்பூத மென்கை. "ஆசார்ய னாத்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்கதமாகக்கடவது" என்று இது தன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஜீயர் பிள்ளை யருளிச்செய்தாரிறே.

333. அவ:—கீழிருவர்க்கும் ப்ராதாந்ய கருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண பரியகரணங்களின் வேஷத்தை விஶதமாக வருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ:—333 ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

வ்யா'—(ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி. அதாவது - உஜ்ஜீவந பரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை பராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி யேகாகாசித்தனாய்க்கொண் டுபதேஶாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன்; ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன், தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற வாசார்யனுடைய திருமேனியை யுசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாகாசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ னென்கை.

334. அவ —இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினா லிரண்டு தலைக்கும் பலிக்கும்மதை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸூ —334 இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்கும்.

வ்யா —(இரண்டும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனாலே ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், ஶிஷ்யனாலே ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; 653 "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாயவைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப்படப்பெறாமல் கிடந்த இவன் ஸ்வரூபம தாத்ருஶ விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், 654 "நன்கென்னுடலங் கைவிடான்" என்கிறபடியே - அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற வாசார்ய விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

335. அவ.—இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னு

டைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மநவயமுண்டானால் வருமதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—335 ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

வ்யா—(ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க ஶிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற இது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி; தானாசார்யன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை யவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கையொழிய தான் தன்னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற இது, ஶிஷ்யனுக்கு ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால், மற்றும், ஶிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாயத்து.

336: அவ—இனி, ஆசார்யனும் ஶிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான வாத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவஶ்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—336 ஆசார்யனாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி; ஶிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

வ்யா:—(ஆசார்யனாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஹிதபரனானவாசார்யன் ஸ்வோபதேஶாதிகளாலே ஶிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்த்ரமாகிற தன்னதிகார விரோதி; ப்ரியபரனான ஶிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு

போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், ஶரீரார்த்த ப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யஶேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்னதிகார விரோதி யெனகை.

337. அவ.—ஆசார்யனுக்கும் ஶிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷண த்தையில ப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களை வகுத்தருளிச் செய்கிறார் மேல.

மூ—337 ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; ஶிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி. (ஆசார்யன தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது - 655 "ஶரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்கிறபடியே-ஶிஷ்யன் ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பித்தமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக அவன் காலோசிதமாக நிருபிதகரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

(ஶிஷ்யன ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது-தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய ஶேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

338. அவ.—ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால், ஶிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருஶ வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, ஶிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்ல ரென்கிறார்.

மூ—338 ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன் ; ஶிஷ்யன் தன்வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன் ஶிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி. (ஶிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னல்லன்) என்றது - இவன்

மதீயம என் றபிமாநித்திருக்கும வஸ்துவை மறநதும் அங்கீகரிககக் கடவனல்ல னென்கை. (ஶிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக கொடுககக் கடவனலலன்) என்றது - ஸவகீயம் எனறபிமாநிததிருககும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸபாஶமுள்ளவை விஷம என்று வெருவியிருக்கும மருது பரக்ருதியான வாசார்யனுககு, விஷததை யிடுமாபபோலே ஸமாபபிககக்கடவனலல னென்கை.

339. அவ.—அபபடி கொள்ளுதல கொடுததல செய்தால வருவதென்னென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூ—339 கொள்ளில் மிடியனும்; கொடுக்கில் கள்ளனும்.

வயா.—(கொள்ளில) என்று துடங்கி. அதாவது - ஶிஷ்யன் என்னது என்றிருககும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிககில், ஈஶ்வரனே அகிலபர நிரவாஹகனுய்ப போருகையாலே நமககென்ன குறையுண்டு என்றிருககும் பரிபூரணனுன தான் தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரிதரனுயவிடும்; என்னது என்று புததிபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுககுக் கொடுக்கில, 655 "ஶரீரமாத்தம" இதயாதிபபடியே அடியிலே ஸமாபபிதமாகையாலே ததீயமா யிருககிற வதிலே மதீயதவ புததி பணணுகையாலே ஆசாரய * ஸவாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

340. அவ —இவ்வளவேயன்று, ஸம்பநத ஹாநியும் வருமென்கிருர்.

மூ:—340 கொள் கொடை யுண்டாறல் ஸம்பந்தங்குலையும்.

வ்யா:—(கொள் கொடை) என்று துடஙகி. அதாவது - ஶிஷயாசாரயத்வமாகிற ஸம்பநதமுண்டாறல், ஶேஷபூதனுன ஶிஷ்யன் 655 "ஶரீரமர்த்தம்" இதயாதிபபடியே ஸாவமு மங்குத்தைய தெனனும் நினைவாலே ஸமாபபிககையும், அபபடி ஸமர்பபித்தவற்றை ஶேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிககையும் முறையாயிருகக, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசாரயன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநிதத தொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முன்றுகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, ஶிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பநதம் குலைநதேவிடு மென்கை.

---

* ஸ்வாபஹாரி - சொத்தை யபஹரிததவன்.

341. அவ:—இப்படி தாரித்ர்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதானுண்டாகிலிறே; அது தானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக வருளிச் செய்கிறார்.

மூ.—341 இவன் மிடியனாகையாலே கொடான்; அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

வ்யா.—(இவன்) என்று தொடங்கி. அதாவது ஶிஷ்யனானவிவன், "ஸகலமுமாசார்ய ஸ்வம், நமமதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் * மிடியனாகையாலே, நாமங்குத்தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறோமென்று கொடான்; ஆசார்யனானவன், "ஈஶ்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவனபிமாநதுஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியானென்கை.

342. அவ.—இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—342 அவனுக்கு பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

வ்யா.—(அவனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாநதுஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே, ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம ஜீவித்தது; ஶிஷ்யனானவிவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ பரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

343. அவ.—இனி, ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமின்னதென் றருளிச்செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ.—343 ஆனால் ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்?

* மிடியன் - தரித்திரன். (வறியவன்)

வ்யா.—(ஆனால் ஶிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று. அதாவது - இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை யில்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதி யுடைய ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனான வாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை.

344. அவ:—அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—344 ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு

வ்யா—(ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு) என்று. அதாவது - ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வகருஷிபல ஸந்துஷ்டனான வாசார்யன் நினைவாலே யுண் டென்கை.

345. அவ'—அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—345 அதாவது - ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

வ்யா—(அதாவது) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன)-ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞானமும், தத நுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன் றுக்கு மநுரூபமான ஸமயகநுஷ்டானமும். இத்தால - திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், தத நுரூபா நுஷ்டானங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

346. அவ:—ஆசார்யனுக் குக்கப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர் யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை யருளிச்செய்த வநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமான வற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—346 ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது-பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக் கையும், பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும், குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

வ்யா:—(ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டு வது) என்று தொடங்கி. (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே - அவைதன்னை யுத்தேஶிக்கிறார்.

347. அவ —இப்படி யுதஸ்தேசித்தவற்றின ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல.

மூ —347 பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது-ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும்; பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையாவது - அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

வ்யா —(பகவத த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று துடங்கி (பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது - 656 "பிறா நன்பொருள்" என்னும்படி - ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்பருஹணீயமான வாத்ம த்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) - சேஷதவைக நிரூபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்யசேஷத்வமாவது)*- பகவதேக சேஷமானவற்றை ததிதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமா யிருக்கும். இவை யிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இது தன்னை 638 "கிநதேந கிம் ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்று - ஸகல பாபமூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (பகவதபோஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத போஜநமென்கிறது - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமவனுக்கு பசித்தவனுக்கு ஊணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே, 657 "மண்ணும் விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட" என்கிற விடத்தில - [ரக்ஷணமவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில் காக்குமென்னவமையும்] ' என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம்பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது-"அவ ரக்ஷணே" என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவருத்தனாகை. இதுதான், பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

348. அவ—அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ —348 அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம். குருபரிபவ

* இது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில் வாக்யம்.

மாவது-கேட்டவர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியா தொழிகையும், அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக் கையும் ; மந்த்ர பரிபவமாவது-அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும், விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும் ; தேவதா பரிபவமாவது - கரண த்ரயத்தைய மப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகை யும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழி கையும்.

வ்யா.—(அவனுடைய) என்று துடங்கி. அதாவது-ஸர்வரக்ஷக ஞன வவனுடைய ரக்ஷகதவ கரமம், பரபநநபரிதராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விஸதமாகசசொன்னோம, அங்கே கண்டுகொள்வ தென்கை. அதிலே, அவனையொழிநதா ரடஙகளும அரக்ஷக ரென னுமத்தை பரதிபாதிதத வநநதரம், [ஈஶ்வரன் மாதாபிதாககள் கைவிடட வவஸ்தையிலும் 658 "பின்னுநின் றடியேனுக குற்றனுய வளர்த்து" என்கிறபடியே தன்னுருககெடுதது வேற்றுருககொண்டு தாய்முகஙகாட்டி யினசொல்சொலலியும" என்று துடங்கி "இவனே யெலலாக்கும ரக்ஷகன்] என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகதவ கரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிசசெய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்தததின்படி யநுஷ்டியா தொழிகையாவது) - ஸவோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வவனருளிசசெய யக்கேட்ட தயாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிஶேஷஙகளுக்குத் தகுதியா யிருநதுள்ள தயாகஸவீகார ரூபமான வநுஷ்டாநததைப பண்ணுதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது) - தனக்குத் தஞ்சமாக வவனுபதேசித்த ஸாராரததங்களை, நாஸ்தி க்யாதிகளாலே யிதுககதிகாரிக ளல்லாதவர்களுககு க்யாதிலாபாதி களை நசசி யுபதேசிககை. (மநதரபரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்ததில விஸ்ம்ருதியாவது) - ஆசார்யன் அநத மநத்ரத்துக் கருளிசசெய்த யதார்த்தங்களைப பலகாலு மநுஸநதித்து நோக்கிககொண்டு போருகை யன்றிக்கே, ஔதாஸீநயத்தாலே மறநதுவிடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது) - ஆசாரய னருளிசசெய்த ப்ரகார மன்றிக்கே, மந்தரத்துக்கு விபரீதமாயிருககு மாததங்களை யிதுககர்தத மென்று ப்ராநதியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருககை. (தேவதா பரி பவம்) இதயாதி கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே

ப்ரவணமாக்குகையாவது) - 372 "விசிதரா தேஹ ஸம்பததி ரீமவ ராய நிவேதிதும்" 659 "மாயவன்றன்னை வணஙகவைத்த கரண மிவை" என்கிறபடியே - பகவத பரிசர்யார்த்தஙகளாக ஸ்ருஷ்டங்க ளாய், 660 "உன்சின்னமுந திருமூர்த்தியுஞ சிநதித்தேததிக் கை தொழவே" என்கிறபடியே - அவனை நினைககைககும ஸ்துதிககைக் கும் வணஙகுகைககு முறைபபான மநோவாககாயஙகளை, ஸ்வரூப பராபதமலலாத ஹேயவிஷயஙகளிலே, மேட்டில நீர் பள்ளததிலே விழுமாபபோலே பரவணமாமபடி பண்ணுகை. (ததவிஷயத்தில பரவணமாக்கா தொழிகையாவது) - 661 "மாலகொண்ட சிநதைய ராய்" 662 "நாததழும்பெழ நாரணவென் றழைததது மெய்தழும் பததொழுது" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஸவரூபபராபத மான வவ்விஷயததில மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, 663 "மநத்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மநத்ர பரதே குரௌ - தரிஷு பகதிஸ் ஸதாகார்யா" என்றும - 664 "மநத்ரநாதம் குரும் மநத்ரம் ஸமத்வே நாநுபாவயேத்" என்றும - பூஜ்யமாகச் சொல் லபபடுகிற விம்மூன்று விஷயததையும் பரிபவிககையாவ திவை யாயதது

349. அவ·—ஆக, இபபடி ஆசார்ய பரீதயாாத்தமாகச் செய்ய வேண்டுமவையும் தவிரவேண்டுமவையு மருளிசசெய்தாராய் நின் றார் கீழ்; இன்னமு மிவனுக கபேக்ஷிதமா யிருபபதொன்றை யரு ளிச்செய்கிறார மேல.

மூ:—349 இவனுக்கு ஶரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் 665 "என்னைத் தீமனங் கெடுத் தாய்" 666 "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று உபகார ஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

வயா·—(இவனுககு) என்று தொடஙகி. அதாவது - இவ்வதி காரிக்கு, ஶரீரததோடிருககுங் காலமித்தனையும், மஹோபகாரகனை வாசார்யன் பக்கலில, என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப போக்கினாய், அநநய பரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும மநஸ் ஸைத் தநதாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திககவேணு மென்கை.

350. அவ:—மநஸ்ஸுக்குத தீமையாவ தேதென்னு மாகாங் க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ.—350 மநஸ்ஸுக்கு தீமையாவது - ஸ்வகுணத்தையும், பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை

வ்யா.—(மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி. (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) - ஸமதமாத்யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும், 667 "நிறைவொன்றுமிலேன்" 668 "நலந்தானொன்றுமிலேன்" என்கிறபடியே - நமக்கோராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் [7] போரப்பொலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - தனக்கு பாரதந்த்ரமான இவ்வாத்மவஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் காமத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்மம் பலதாயியாய நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யும் என்று விஶ்வஸிக்கவொண்ணாதவன், என்றாப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தாம் ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையாயிருந்ததில்லையீ என்றாப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது) - திருமேனியோடே யிருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ராக்ருதிவஶ்யர், அஹங்காராதிபரர் என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது (ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது).

351. அவ.—ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—351 தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

---

7 போரப்பொலிய - மிகவும் பூர்ணமாக.

வயா—(தோஷம நினையா தொழிகிறது) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவத பாகவத விஷயஙகளில தோஷம் நினையா தொழிகிறது, தனககு குணமுண்டாயிருகக வது நினையாதொழிகிறுப போலே உண்டாயிருகக நினையாதொழிகிறதனறு; முதலிலே யிவ விஷயங்களில அதிலலாமையாலே யெனகை. எஙஙனே யென்னில? ஸாவமுகதி பரஸஙகம வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அஙகீகரிககைககாக, 669 ஒன்றி யொன்றி யுலகம படைததான்" என்றும், 445 "எதிர சூழலபுககு" என்றும சொலலுகிறபடியே - ஸகலாதமாக்களுடைய உஜஜீவநததுககு ஸருஷ்டயவதாராதிகளாலே கருஷி பணணிக்கொணடு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகளுக்க கைவிட்டிருநதா னென்னவொண்ணாது; நிாதயனைபபோலே காமாநுகுணமாக தண்டிககிறதும், மண் தின்ற பாளையை நாக்கிலே குறியிட டஞசபபணணும் மாதாவைபபோலே ஹிதபரனாயச செய்கையாலே உஜஜீவநததுக குடலாமிததனை; நிரஙகுஸஸ்வாதநதாயம பூரவம பநதஹேதுவாயப போநததேயாகிலும், கருபா பாரநதராய யங்கீகரிதத பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நிதயஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாககுமளவில நிவாரகாநச செயகைக குறுப்பாமிததனை யாகையாலே, ஙலாகயமாமிததனை ; க்ருஷ்ணாவதாரததில் ஸ்வைர விஹாரம் 670 "யதிமே பாஹமசாயம் ஸ்யாத்" என்கிறபடியே தனககிநத போகததி லொட்டிலலாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், 671 "கோப்யஃ காமாத" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத தன்பக்கல ப்ரவணராககி யுத்தரிபபிக்கைக்காகவும் செயததாகையாலே, குணமித்தனையலலது குறறமன்று. இனி, பாகவதர்களும 672 "குற்றமின்றி குணம் பெருககி" என்கிறபடியே - நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருககையாலே, உள்ளுற வாராயந்து பாரததால, அவாகள் பககலிலும் காணலாவதொரு தோஷமிலலை யிறே. மற்றுமிபபுடைகளிலே பகவத பாகவத விஷயஙகளில் தோஷஙகள் தோறறிற்றுகில பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இததையெல்லாம திருவுளளமபறறியாயதது (இலலாமையாலே) என்றிவ ரருளிசசெயதது.

352. அவ—தோஷமிலலை என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ; இனி, பரபக்ஷத்தாலே தோஷஸதபாவத்தை யங்கீகரிததுககொண்டு தத்பரிஹாரத்தை யருளிசசெய்கிறுர் மேல்.

மூ:—352 தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அது பர தோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

வ்யா:—(தோஷமுண்டு) என்று துடங்கி. அதாவது கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண் டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷ மென்கை.

353. அவ:—அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரஸ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ:—353 ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்?

வ்யா:—(ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று. பர கதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனேயென்னி லென்றபடி.

354. அவ:—அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—354 ஸ்வதோஷத்தாலும், பந்தத்தாலும்.

வ்யா:—(ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே. அதாவது - * காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்த்ர த்வித்வாதிகள் தோற்று மாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும் படியான துர்வாஸநாதுஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதிகள தாமாப்போலே அவர்களுக் குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண் டான பந்த விஶேஷத்தாலு மென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லு கிறது; மற்றையது, தோஷவத்தையை யங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

355. அவ:—ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தா னுண்டானாலன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—355 தோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

வ்யா:—(தோஷமில்லையாகில்) என்று துடங்கி. அதாவது - சந்த்ர த்வித்வ தர்ஶநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது

---

* காசः - நேத்ர ரோகம். (கண் வ்யாதி).

சநதரைகதவமே தோறறுமாபபோலே, தோஷதர்ஶந ஹேதுவான ஸ்வசிதத தோஷமிலலாதபோது பகவத பாகவத விஷயஙகளில குணபரதிபததியே நடககுமென்கை. அது நடவாமையால தோஷமுணடென்று கொள்ளவேணுமென்று கருதது.

356. அவ.—நடநததில்லையாகில வரும் தோஷமென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார.

மூ—356 நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமேதோஷமாம்.

வயா:—(நடநததிலலையாகில) என்று துடஙகி. அதாவது - குணபரதிபததி நடவாதொழிநதால தோஷ பரதிபததியிறே நடபபது, அநத தோஷஜ்ஞாநநதானே இவனுககு பகவந நிகரஹஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இததால - இது அவஶயம பரிஹரணீயமென்னுமிடம் சொலலிற்றாயதது.

357. அவ:—இதுதானெலலாம சொலலவேணடுவது - இது தனக கவகாஶமிவனுக குணடானாலிறே யென்கிறார் மேல.

மூ—357 இது தனக்கவகாஶமில்லை.

வ்யா:—(இதுதனக கவகாஶமிலலை) என்று. அதாவது - பகவத பாகவத தோஷநிரூபணமாகிற விது தனக கவகாஶநதானிவனுககு முதலிலே யிலலையென்கை.

358. அவ:—அதெததாலேயென்ன வருளிசசெயகிறார.

மூ:—358 ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத்பாகவதகுணங்களுக்குமே காலம்போருகையாலே.

வயா:—(ஸ்வதோஷத்துக்கும) என்று துடங்கி. அதாவது - 172 "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன" 673 "பொயயநின்ற ஞானமும் பொலலாவொழுககு மழுககுடம்பு - மிநநின்ற நீர்மை" 173 "அமாயா தஃ க்ஷாநதர:" 674 "விதவேஷமாநமதராக விலோப மோஹாத்யஜ்ஞாநபூமி:" 175 "அதிகராமந ஶாஜ்ஞாம் தவவிதி நிஷேதேஷு பவதேபய பித்ருஹயந வாகதிக்ருதிபிராபி பகதாய ஸததம - அஜ்ஞாநஜ்ஞாநவாபவதஸஹநீயாகஸி ர தஃ" 675 "ஸ்ரீரஙகேஶ தவத் குணாநாமிவாஸ்மத் தோஷாணாங்க பூரத்ரும்ஶவா யதோஹம்" இத்யாதிகளிற

சொல்லுகிறபடியே - அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராமல் ஸங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் 676 "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு" என்றும் 677 "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றும் 678 "அவனடியார் சிறுமா மனிசரா யென்னையாண்டா ரிங்கேதிரிய - நறுமாவிரை நாண்மல ரடிக்கீழ்ப் புகுதல - உறுமோ" என்று சொல்லுகிறபடியே-புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், 679 "ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோ ததி:" 680 "அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌகமஹார்ணவ" 681 "யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக-ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:" என்றும், 682 "நாஹம் ஸமர்த்தோ பகவத் பரியாணம் வக்தும் குணாந் பத்மபுவோப்யகம்யாந்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமா யிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக்கு அவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே - ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு மவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத் ஸித்தமிறே.

359. அவ—ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) [350] என்று துடங்கி இவ்வளவும் - பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரணமாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும், தோஷமுண் டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷாபாவமுங் கைக்குத்தரமும், தோஷபரிபத்தி நடக்கிலதுதானே யிவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம்போருகையால் இது தனக்கிவனுக்கு அவஸரமில்லை யென்னுமிடமுமருளிச்செய்தாரா கிற்று; இப்படி தனக்குத் தேஶ்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தானாகிலும் அது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணு மென் றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமு மின்னபடியாகவேணு மென்கிறார் மேல்.

மூ:—359 ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா—(ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்மபுத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்களால் அந்தத்தோஷங்களை யிட்டவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை.

360. அவ—அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—360 அதுக்கு ஹேது பந்த ஜ்ஞாநம்.

வ்யா—(அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று. அதாவது - தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாநாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கு மீஸ்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு ஸ்வாஜாதீயரான ப்ரக்ருதிபந்துக்களுக்குவந்ததோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே.

361. அவ—இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தானிவனுக்குத் தோன்றிலிறே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றுதென்கிறார் மேல.

மூ.—361 "இறைப்பொழுது மெண்ணோம்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

வ்யா—(இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - 683 "கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை யிறைப்பொழுது மெண்ணோம்" என்று - பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யைபண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனுயிருக்கும் திருக்கடல் மல்லையிலேவந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தரைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே

தோற்று அநவரதாநு ஸந்தாநம பணணவேண்டியிருகக, அவ னிடையாட்டங்கொண்டு காரியமறறு கேவல தேஹபோஷணைதி பரரா யிருக்கிற ஸமஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கை யாலே, ஸமஸாரிகள் தோஷநதா னிவவதிகாரிகருத தோன்று தென்கை. திருமங்கையாழ்வா ரருளிசசெயதவிது ஸ்ரீவைஷணவாக ளெல்லார்ககு மொககுமிறே.

362. அவ —(தோனறுது) [361] என்னபபோமோ, 684 "சொன்னால விரோதம" 685 'ஒருநாயகம" 686 "கொண்டபெண் டிர" இதயாதியிலே ஆழவாரக்குமுடபட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றிலலையோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார்.

மூ —362 தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

வ்யா:—(தோன்றுவது) என்று துடஙகி. அதாவது - ஸம்ஸாரி கள தோஷம் தோன்றுவது அநத தோஷஙகளினின்று மவாகளை நிவர்த்திபபிக்கைக்காக வென்கை. 684 "சொன்னால விரோதம" முதலானவறறால ஆழ்வாருமதில திருவுள்ளமவைததது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்ததிபபிககைக்காகவிறே ; அதெலலாரக்கு மொக்குமென்று கருதது.

363. அவ —ஆக, இவவதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷஙகண்டா லநுஸநதிக்கும் பரகாரமும், தததோஷநதா னிவனுககுத் தோன்று தென்னுமிடமும, தோன்றுவ தின்னதுககாகவென்று மருளிசசெய் தார் கீழ் ; இபபடி காதாசிதகமாகத தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைததும தநநிவாத்தகனையும் போருமளவன்றிகே, ஸ்வவிஷயததிலே குற்றங்களைச செய்தால இவ னிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறா மேல்.

மூ:—363 பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக் கும் திருவடிக்குமறிவியாதாப்போலே, தனக் குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களி லறிவிக்கக்கடவ னல்லன்.

வ்யா'—(பிராட்டி) என்று துடங்கி. அதாவது - ஏகாக்ஷீ ஏக கர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம்போலே பதது மாஸம தர்ஜந பதஸநம் பண்ணவிருநத பிராட்டி, இவாக ளப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத

விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத்விஷயத்திலாதல் பாகவதவிஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவ னல்லனென்கை. (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது-அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற விவர்களுக்கு மிகவும் விநாசஹேதுவாமென்று நினைத்து.

364. அவ·—இது கிம்புநர்நயாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன் படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—364 அறிவிக்கவுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்னு நின்றதிறே.

வ்யா·—(அறிவிக்க வுரியவன) என்று தொடங்கி. அதாவது-445 "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாமல் கைப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்ற பேக்ஷித்தால் அவர்களிப்பம யநுகூலராய்த் தோன்றுதொழிந்தாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்குக் குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே!" என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச்செய்யாரென்கிற 687 "சூழ்ந்தடியார்" என்கிறபாட்டிலே - சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுட்படத் தன் திருப்பவளந்திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால் - அவனுட்பட விப்படி மறையாநின்றால் இவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

365. அவ.—இப்படி உத்தேச்ய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல.

மூ—365 குற்றஞ்செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும், க்ருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

வ்யா.—(குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி. (பொறையாவது) - அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தானொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (கருணையாவது) - நாம் பொறுத்திருந்தோமாகிலும் எம்பெருமான் உசிததண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி யிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது) - அத்ருஷ்ட விரோதமாக இவர்களால் செய்யலாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே கயாதிலாபாதி த்ருஷ்ட விரோதங்களிறே யிவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்களறிவிலித்தனமிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸ்யம். (உகப்பாவது) - அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான ஶரீரத்தைத் தனக்கு ஶத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்டபதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய ஶத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தானுக்குமாப்போலே, அவர்களளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது) - நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே யுணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான * செருப்புக்களைச்செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற வுபகாரமென்றோ! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என்றது - இவை யித்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே யிவனுக்கு அவஶ்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக. ஆக இப்ப்ரகரணத்தால் - ஹிதோபதேஶ ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விஶேஷங்களும், தத்ர ஹிதமாக வுபதேஶிக்கவேணுமென்னுமிடமும், உபதேஶ ஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவினுடைய ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுடனுபதேஶிக்கிலுமவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையையும், உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கவஶ்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை யுபதேஶித்தவனுக்கென்றும் சொல்லுகையாலே - ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; தத்அநந்தரம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும்,

---

* செருப்புக்களை - பீடநங்களை.

ததுபயருடைய பரிமாற்றஙகளையும, ஶிஷயனுக காசார்ய விஷயத்தில 287 "தேமனம ஜேட்டுததாய்" இதயாதிபபடியே யாவசசரீரபாதமுபகாரஸம்ருதி நடககவேணுமென்னுமதததையும, மநஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடததையும், அதிலுபபாதநீயாம்ஶததிலுபபாதநததையும, ததபரஸஙகததிலே மற்று மிவனுக் கபேக்ஷிதமான வர்தத விஶேஷங்களையும பரதிபாதிககையாலே, கீழ்ச சொலலி வநத தவயநிஷ்டனான வதிகாரிககு ததுபதேஷ்டாவான வாசாரய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும பரதிபத யநுவாத்தந ப்ரகாரஙகளும சொல்லபபட்டது.

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம்.

366. அவ:—இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸநதாநம பயஹேது, பகவத் குணாநுஸநதாந மபயஹேது) என்று துடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவாததகஜ்ஞாந மபயஹேது) என்னுமளவாக - இவவதிகாரிக கநாதிகாலாரஜித காமவிநாஶ காரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராபதிபர்யநதமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம ப்ரதாநஹேதுவான பகவநநிர்ஹேதுக கருபாவைபவம சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸவதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக பரஸகதாநுபரஸகதமாய வநத வர்த்தவிஶேஷஙகளை பரதிபாதித்தத தலைககட்டின வநநதரம, கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும) [358] இதயாதிவாகயததிலே இவனுக கநவாத கர்த்தவயமாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவதபாகவத குணாநுஸநதாநஙகளில வைத்துக்கொணடு, பாகவதகுணாநுஸநதாநம பரதிபாத்யாமஶத்துக குபயுகதமலலாமையாலே யததைவிட்டு, அதுக குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத குணாநுஸநதாநஙகளை யஙகீகரிததுக கொணடு அவையிரண்டுககும பரயோஜநமின்ன தென்கிறார்மேல்.

மூ—366 ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது.

வயா:—(ஸவதோஷாநுஸநதாநம) எனறு துடஙகி. (ஸ்வதோஷமாவது) - அநாத்ம குணாதிகளும, அதுககு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடிததுக * காழுபபேறிககிடககிற வவிதயாதிகளும்; ஏததறு ஸநதாநம, இது விதுவாக இன்னம ஸம்ஸாரணம் வரில் செய்வ

* காழுபபு - வயிரம்.

தென் என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது) - இத்தோஷத்தைப் பாராதே நிக்ரஹமங்கீகரித்து இவற்றைப்பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலானவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள் ; ஏதத்நுஸந்தாநம், அநாதி காலம் ஸம்ஸாரஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமும் மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. 688 "த்ராதஸ்யாநாதேரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபஸு ரஸுபஸ்யாஸ்பதமபி - தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸமாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ:" என்னக்கடவதிறே.

367. அவ—இப்படி யிவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகலகுணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி காமம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) [374] என்றும், (கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்) [402] என்றும் - காமத்தையும் க்ருபையையுமே இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) [404] என்று நிகமித்தது - இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்களவையாகையாலே ; இவை யிரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையுமிவைபுக்கவிடத்தே தானே வந்துவிடுமிறே. இங்ஙனன்றி. அவன்படியை நினைத்து பயமும், தன்படியைநினைத்த பயமுமாமளவில் அறிவித்தனமே பலிக்குமென்கிறார்.

மூ—367 பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடி லஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்.

வ்யா:—(பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான வாத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ ! நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனானவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் ; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போதாத்மகுணங்களுண்டாகையால பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமாமளவில் ; தான் தனக்கு நாஶகனென்று பயப்படுகையும்,

ஈஸ்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாதருத்வவேஷ மில்லாமையாலே அஜ்ஞதையே ஸித்தித்துவிடு மென்கை.

368. அவ —(அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) [367] என்ற வித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் ஸங்கையை யநுவதிக்கிறார்.

மூ —368 ஆனால், "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்கிற பாசுரங்களுக்கடி யென்னென்னில் ?

வயா.—(ஆனால்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படியாகில், தத்த்வவித்க்ரேஸரரான வாழ்வார்கள், [689] "உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம் - நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய" என்று - [690] "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தர ஸத்ருக்களாயிருக்கிற விந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி ப்ராப்தமுமாய போக்யமுமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுகின்றாயென்றும்; [691] "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்று விப்பாய்கொ லென்றினைந்திட்டு மாற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன" என்று - மநுஷ்யர்களுடைய கர்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வென்னை ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்று, இப்போதிப்போது போயத்து எனனும்படி பயஸ்தாநமான வாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்து அஞ்சாநின்றேன் என்று அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை.

369. அவ:—அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—369 பந்தாநுஸந்தாநம்.

வ்யா·—(பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று. அதாவது - பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான பந்தத்தினுடைய வநுஸந்தாந மென்கை.

370. அவ—பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே யிப்படி தன்னால் வரு மவற்றை யவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய்முதுகிலே குத்துமாப்போலே, நிருபாதிக பந்துவாய் ஶக்தனு யிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தா லப்படி சொல்லலாமிறே

வயா:—(ப்ரஜை) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ரீடார்த்த மாகத் தெருவிலே யோடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ் வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்து மாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க வொழி யாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ராக்ருத ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகை யாலே காமாநுகுணமாக ப்ராக்ருத ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன்படு கிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு ஶக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபட விட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறு னென்னலாமிறே யென்கை.

371. அவ:—விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினு ளென் னக்கடவதிறே.

வயா:—(ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி. அதாவது - கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவானவள் அப் போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந் தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், "தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவ ளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுந்தது, ஆன பின்பிவளன்றோ தள்ளினுள்" என்று லோகரு சொல்லக் கடவதிறே யென்கை.

372. அவ —ஆனால், "அபரதிஷித்தமநுமதம்" எனகிற நயாயத்தாலே - விலக்காமையாவது அநுமதியாயத்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை யிவனிழவுக்கு ஹேது வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ —372 இவனுடையவநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே அவனுடைய வநுமதியு மிழவுக்கு ஹேதுவன்று.

வயா:—(இவனுடைய) என்று துடஙகி. அதாவது - ரக்ஷ்யபூதனான விவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வயாவருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான வவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ர மாயாதை ஜீவிக்கைக்காக கர்மேணுங்கீகரிக்கிறே மென்று இவன் ருசிபாரதந்திருக்கிற விருப்பாகையாலே தத்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

373. அவ —இவவநுமதி தவயமும பின்னை யேதாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—373 இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

வயா —(இரண்டும) என்று துடஙகி. (இருவர்க்கும ஸ்வரூபம) என்றது - பரதந்த்ரராயும ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற விருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணாகார மென்றபடி. அதாவது - பரதந்த்ரனான விவனுக்கு ஸவரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம; ஸ்வதந்த்ரனான வவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்து ரக்ஷணத்தில ஸவாஜ்ஞாரூப ஶாஸ்த்ராநுகுண நிர்வஹணாத்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்ய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

374. அவ:—ஆனால இழவு பேறுகளுக் கடியேவையென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ —374 இழவுக்கடி கர்மம் ; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

வயா:—(இழவுக்கடி) என்று துடஙகி. அதாவது - பகவத்விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, 692 "முன்செய்த முழுவினை" என்னுமபடி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான விவனுடைய கா

மம; இப்படி இழந்துகிடக்கிறவிவ னவவிஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது, 693 "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படி இருக்கரையு மழியப் பெருகும் பகவத் கருபை யென்கை.

375. அவ.—இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில் வரு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ —375 மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறப்பாம்.

வயா:—(மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று துடங்கி. அதாவது- இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில்) [367] என் கிறவிடத்திற்போலே, "இழவுக்கடி ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம், பேற்றுக் கடி சேதந ஸத்குணம்" என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈஶ்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடி களைப் பெறும் விழுந்து போகைக் குடலாமெனகை. அதவா, (மற் றைப்படி) இத்யாதிக்கு, "இழவுக்கடி சேதந காமம், பேற்றுக்கடி ஈஶ்வர கருபை" என்று இழவிவனுலும் பேறவனுலுமாகச் சொன்ன படி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டிக்குமடி யீஶ்வர ஸ்வாதந் த்ர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்கு மடி யவனுகச்சொல்லிலவன் கைவாங்குகையாலே, ஒருகாலமு மவனைப் பெறும் விழுந்து போகைக் குடலாயவிடு மென்னவுமாம்.

376. அவ.—இப்படி சொல்லுமளவில ஈஶ்வரன் கைவாங்கு மென்னுமதத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தா பிப்பிக்கிறார்.

மூ:—376 எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினு யென்கை யெடாமைக் குறுப்பிறே.

வயா:—(எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மாநுகுணமாக வந்ததாகத்தாலே விழு ந்தவனை அருகினின்று ஒருவன் கருபாவானுனவ னெடுப்பதாக யத நிக்கிறவளவிலே, தான விழுகிறபோது அவனுஸந்தனென்கிற மாத ரத்தைக்கொண்டு அவன தன்னைத் தள்ளினுைக நினைத்து, "இக் கிணற்றிலே யென்னைத் தள்ளினுயும் நீயன்றோ" என்றால், "நான் செய்யாத காரியத்தை யிவன் சொல்லுவதே!" என்று சீற்றமெழுந் திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர் மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை

யெடுகக நினைககிற க்ருபாவானுன வீஸ்வரனை, "இததனை காலமு மென்னை ஸமஸாரததிலே தள்ளிவிடடு வைததாயும் நீயே" என்ருல, சிறிக கைவாஙகி, பட்டது படுகிருன் என்றிருநது விடுகைக குறுபபாமிறே யென்கை.

377. அவ:—இபபடி சொலலுகை ஈஸவரனுககுச சிற்றத துக குடலென்னுமிது லௌகிகநயாயததைககொண்டு சொலல வேணுமோ, ததவ தாஸிகளான திருமஙகையாழவாா பூர்வோக்திக கநநதரததிலே தாமே யருளிசசெயதாரிறே யென்கிருர.

மூ—377 "சிற்றமுள" என்ற வநந்தரத்திலே இவ் வர்த்தத்தைத் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

வயா —(சிற்றமுள) என்று துடஙகி. அதாவது - 694 "இன்னம - மககள தோறறககுழி தோற்றுவிபபாய்கொல" என்று - ஈஸ் வரன் தன் ஸ்வாதநதர்யததாலே ஸமஸரிபபிககிருனுககச சொன்னவிது, காமாநுகுணமாக ஸம்ஸரிககிற வாதமாவை ஸமஸாரததினின்று மெடுக்கைககு கருஷிபணணிபபோருமவன் றிருவுள்ளம் சிறுகைக் குடலென்று நினைததது, கீழ விண்ணபபஞ் செயத வார்த்தையாலே திருவுள்ளததுககுச சிறறமுண்டென்ற முதல வாரத்தைக் கநநதரததிலே, இழவுககடி யவனுககச சொலலுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவவர்ததததை முனபபபடி யருளிசசெயத தாமே அருளிசசெய்தாரிறே யென்கை.

378. அவ:—695 "சிற்றமுள" என்ற பின்பும 696 "ஆகிலும் செபபுவன்" என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொலலுகைக்கு ஹேதுவை, பரஸநோத்தரரூபேண ப்ரகாஸிபபிககிருர.

மூ—378 சிற்றமுண்டென் றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில் ; அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்யகதித்வமும் சொல்லப் பண்ணும்.

வ்யா:—(சிற்றம) என்று துடஙகி. அதாவது - கீழச்சொன்னவித்தாலே ஈஸவரன் றிருவுள்ளததுககுச சிற்றமுண்டென் றறிநதால பின்னையு மிவவாாததையைக கூசாமல திருமுன்பே சொல்லும்படி யெஙஙனே யென்னில்? அவன் சிற்றததைத் தன் ஸநநிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சிற்றஙகண்டஞ்சி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிநது

செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சிறியெடுத்த தெறியிலும் வேறு புக லிலலாமையாகிற வநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணு மென்கை. இத்திருமொழியிலே, 697 "அடைய வருளாயெனக் குன்றனருளே" 698 "துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு" 699 "தொண்டரானவாக் கின்னருள் செய்வாய்" என்று பலவிடங்களிலு மவனருளையும், 700 "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" ! 701 "காறறத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போ - லாற்றத் துளங்கா நிற்பன்" 702 "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல தாங்கா துள்ளந் தள்ளும்" 703 "இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும் பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" 704 "வெள்ளத்திடைப் பட்ட நரியினம்போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்" என்றும்பலதருஷ் டாந்தங்களாலும் தம்முடைய வாத்யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே.

379. அவ—இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவ னுக்குச் சிற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—379 சீறினாலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பா னொருவனைப்பெற்று லெல்லாஞ் சொல்லலாமிறே.

வ்யா—(சீறினாலும்) என்று துடங்கி. அதாவது - சீறின காலத்திலும் சிறறததுக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திரு வடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவாளு யிருப்பா னொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை.

380. அவ—சீறின தசையிலும் காலைககட்டிக் கொள்ளலா யிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார்.

மூ—380 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா:—("க்ருபயா பர்யபாலயத்" 705 "அரிசினத்தால்") என்று. அதாவது - 109 "ஸ நிபதிதம் பூமௌ ஶரண்யஶ் ஶரணாகதம் - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று-அபராதத் தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்பு

புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபை யாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும்; 705 "அரிசினத்தா லீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள்த னருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போலிருந்தேன்" என்று - பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீமையைக்கண்டு அரிந்துபோகட வேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டா மல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற வளுடைய முகத்திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழு விக்கொள்ளும் குழவிபோலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருகு வாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமா ளருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம் படி யிருப்பானொருவன்) [379] என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, 706 "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேச ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம் - ருஷா நிரஸ்தோபி சிசு: ஸ்தநந்தயோ ந ஜாது மாது: சரணௌ ஜிஹாஸதி" என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வள வும், (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடி லஜ்ஜையே ஸித்திக்கும்) [367] என்றதின்மேல வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப் பட்டது.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான

த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

சதுர்த்த ப்ரகரணம்

த்ரிபாத் விபூதி ப்ரகரணம்

ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தி லீஶ்வரன் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை

381. *அவ*—இனி, (*பகவத் குணாநுஸந்தாந மப்யஹேது*) [366] *என்று கீழருளிச்செய்ததை விஶதீகரிக்கைக்காக, ஈஶ்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார்.*

மூ:—381 *த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க அதுண்ட துருக்காட்டாதே, தேஶாந்தரகதனான புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தாலாற்ற மாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையுங்கொடுத்து, கண்காண நிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே யகவாயிலே யணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் துடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கியுடன்கேடனாய், இவர்களஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து,*

நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை யுங்காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணாதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளு வது; தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய் என்பேரைச்சொன் னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சில வற்றையேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னையுரைகல்லிலே யுரை த்துமெழுகாலே யெடுத்துகால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாப்போலே, ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநு ஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கல்பித்து தானே யவற்றையொன்று பத் தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

வயா.—(த்ரிபாத விபூதியிலே) என்று தொடங்கி. 707 "த்ரிபாதஸ் யாம்ருதம் திவி" என்கையாலே, நித்ய விபூதியை த்ரிபாத் விபூதி யென்னக்கடவதிறே. இதினுடைய த்ரிபாத்த்வந்தான். பலபடி யாக நிர்வஹிக்கலா யிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில்? 707 "பாதோ ஸ்ய விஶ்வா பூதாநி-த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" என்று - இந்த விபூ தியி லெல்லா பூதங்களு மிவனுக்கு நாலத்தொன் றென்னும்படி அல் பமா யிருக்கும்; பரமாகாஶத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்கா யிருக்கும். ["இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதஸப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்வங் களுக்கு உபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலா விபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது"] என்று ஸ்ரீபராசரபட்டர் திவ்யப்ரகாஶத்திலே ஜீய ரருளிச்செய்கையாலே, இவ் விபூதி யில் கார்யரூப ப்ரதேஶத்தைப்பற்ற பரமாகாஶத்தில் நித்ய விபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, 708 "'திவி' இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச - அப்ராக்ருதைா

போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விஶேஷைர்வா, பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைஶ்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைஶ்ச ஸாத்மபிர்வா ஸமபவதி" என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலே பட்டருளிச் செய்தபடியே - அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போக்ய விஶேஷங்கள் போகோபகரண விஶேஷங்கள் போகஸ்தாந விஶேஷங்களாகிற மூன்றம்ஶங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற்படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமாயிப்படி மூன்றம்ஶமாயிருக்கு மாத்மாக்களை யுடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாதென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிஶய ஸுகாவஹையான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிஶயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவ மவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க வென்கை.

(அதுண்டு அறுக்காட்டாதே) அதாவது - அப்போதைப்போது வடிவு இட்டுமாறினபோலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணு மந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில தோற்றாதே யென்கை.

(தேஶாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பிதரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது - அநேக புத்ரர்களில வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேஶாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், "இவர்களோபாதி யவனுங் கூடவிருந்து வாழ்கைக் கிட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக்கிறானே!" என்று. தேஶாந்தரகதனான வந்த புத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே "இப்போகத்தில ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநரித்தை யிழந்து கிடப்பதே!" என்று தேஶாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே திருவுள்ளம் ஏகாகப்போ யென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தா லாற்றமாட்டாதே) அதாவது - ஸம் ஹ்ருதி ஸமயத்தில * [பராபதியுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே யிஸ்ஸம்ஸாரிசேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனுமைப போலே, 709 "ஸஏகாகீ நரமேத" என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்க மாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அத்தை யொருகலவியாக நினையாதே, கரணகளேபர ஸஹிதராய அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுரராய், அசித் விஶேஷிதராய்க்கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும், அவன் நினைத்திருக்கை யாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங் களைக் கொடுத்து) அதாவது - அந்தராத்மதையாலும் அவதாராச் சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக் குறுப்பாக, 372 "விசித்ராதேஹ ஸம்பத்தி:" இத்யாதிப்படியே - ஸ்வ சரணகமல ஸமாஶ்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை தயமாந மநாவாயக்கொடுத் தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங் களையுங் கொடுத்து) அதாவது - அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை யறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக் கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திஶக்தி நிவ்ருத்திஶக்திகளாகிற ஶக்தி விஶேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை.

(கண்காணநிற்கி லாணையிட்டு விலக்குவாரென்று கண்ணுக் குத் தோற்றுதபடி) அதாவது - இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ பராபதிதோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், 710 "த்வமமே" என்றால் ஸஹியாமல், 710 "அஹம்மமே" என்னும் ஸ்வ தந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண்முகப்பிலே நீயொருகாலும் நிற்கக்கடவை யல்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பாரென்று

* குண்டலிதக்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் காண்கிறது.

நினைத்து, 711 "நசக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சிதேநம்" 712 "கட்கிலீ" என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே யகவாயிலே யணைத்து) அதாவது - தன்னையும் தாயையு மறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விசேதநரை ஶேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, 713 "யஆத்மநி திஷ்டந்" என்கிறபடியே அந்தராத்மதயைவ இவற்றை ஸ்பர்ஶித்துக்கொண் டென்கை.

(ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது - ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனும் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளும் தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே; அப்படியே, 710 "அநுபவ விபவாத்" என்கிற சேதநருடைய வாட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந் தோற்ற ஒருதலை பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயாவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தாயபூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது - இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேஶாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன் கேடன்) என்பது - இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே.

(இவர்கள் ஸ்வகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப்போலேயிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து) அதாவது - 714 "ஆதாவீஶ்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ரய ஶக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே" என்கிறபடியே - அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய ஶக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான விசேதநர், துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும், அந்தர்யாமியான தான் நினைத்

தால மீட்கலா யிருக்கச செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வா ஜ்ஞாநுப ஶாஸத்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸாவமுகதி பரஸங்கம் வருமென்னுமத்தைபபற்றவும், மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி, உதாஸீநனன்றிககே யிருக்கசசெய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைபபோலே யிருநதும், அதில நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப பாகச சொலலிக கொள்ளத்தககதொரு நன்மையாகிற வவகாஶம பாாதமென்கை.

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணுதே) அதாவது - (இபபடி யிடம் பார்த்துப் போருமளவில ஶாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிநததாக வாரோபிததுக்கொண்டாதல், இவாகளை அஸத கர்மததினின்றும் மீடகைக் கவகாஶமாயிருபபதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே, அவ்வஸத் காமங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணபபெறுதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது) - பரஹிம்ஸை செய்துகொண்டு திரியாநிற்கச செயதே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாதருசசிகமாக ஹிம்ஸிக்கை, விஷய பரவணனும் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப பலகாலும கோயில்களிலே புக்குப புறபபடுகை, பயிாதின்ற பசுவைத துடர்நதவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில அததை யடிக்கையிலுண்டான வாக்ரஹத்தாலே தானு மததை வளையவருகை, நிநதார்த்தமாகத் திருநாமஙகளைச சொல்லுகை, முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப பார்த்தா லொரு வழியாலும் பசை காணுதொழிநதால அப்ராபயமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது-ஸர்பபதஷ்டராய ம்ருதகலபராணவர்களை மநத்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரகதப பசை காணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமககினி கையுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பநதுக்களைபபோலே, நன்மை காணுதவளவில் விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை தானுண்டோ வென்னுமளவாகப பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தானு மிவர்கள்பககல் பசைகாணுவிட்டால், இவ்விஷயம நமககு ப்ராபிககப்படுமதல்ல இத்தை யிழநதோமென் றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவதென்கை. அன்றிககே, (நன்மையென்று பேரிட

லாவதொரு தீமை) என்கிறது - 383 "ஸ்யேநேநாபிசரந் யஜேத" என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ஸ்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாதவளவன்றிக்கே ஶாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல தானாகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான ஶாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான வத்தானுமுட்பட விவர்கள்பக்கல் காணப் பெறாதே யென்னவுமாம்.

அபேக்ஷைக்கு, (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே - ஜ்ஞாதஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாதஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென் றாராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது - இப்படி மீண்டாற்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான சாபலத்தாலே பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாஶம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற வவகாஶம் பெற்றவளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாற்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது - அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனு மொன்றைச் சொன்னால், அம்மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய வூரைச் சொன்னாய் என்றும்; அவர் இவர் என்றாற்போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாகத் திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்காரருத்யோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனைத் தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும்; ஒருவன் * கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப் புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்

* கர்மகாலம் - வெய்யில் காலம்.

திலே * துலையிட் டிறையாநிறக, மருபூமியிலே நெடுநதூரம நடநது, இத்தனை ஜலமபெறில நம பராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைததுவருகிறாகள் சில பாகவதா அவனறியாமல அநத நீரிலே தஙகள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளககி யிளைபபாறிபபோனால, அதடியாக, என்னடியாா விடாயைத தீரத்தாய எனறும ; ஒருவன் தனககுச சூதுசதுரங்கம போருகைக்கும காற்றபேக்ஷிதமான போது வநதிருககைககும இவறறுககாகப புறநதிண்ணை கட்டி வைகக, வாஷபீடிதராய் அஙகே யொதுஙகுவோமென்று வருகிறார் சில பாகவத ரஙகே யொதுஙகி யிருநதுபோக, தாவநமாதரத் தாலே, என்னடியார்கு ஒதுஙக நிழல கொடுததாய என்றும ; இபபுடைகளிலே சிலவறறை அவாக ளறியாதிருககத தானே யாரோபித தென்கை.

(மடிமாஙகாயிட்டு) (மடிமாஙகா யிடுகையாவது) - மாஙகா யெடாமல வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாஙகாயை மறைததுக்கொண்டுசென றிட்டு, மாஙகாயைக களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிககுமதுக்கு த்ருஷ்டாநதம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாககி நடத்திக கொண்டு போரும்) அதாவது - பொன் வாணியம் செயவா னொருவன் ஆரேனும பரீக்ஷிககைககுக காட்டின பொன்னை யுரை கலலிலே யுரைததுப பொன் சேராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுதது நாளோட்டத்துடனே கால பொன்னுயத்து, கழஞசு பொன்னுயத்து என்று திரட்டுமாபபோலே, ஒரு ஜநம மிரணடு ஜநமத்தள வன்றிககே சேதநருடைய ஜநமபரமபரைகள்தோறும், விடாயைத் தீரத தாய், ஒதுஙக நிழலைக் கொடுத்தாய என்றாபபோலே யுண்டாம யாத்ருச்சிகம, ஊரைச சொன்னாய, பேரைச சொன்னாய என்றாப போலே வரும் ப்ராஸஙகிகம, அடியாரை நோககினாய் என்றாப போலேயுண்டா மாநுஷஙகிகம என்கிற ஸுக்ருத விஶேஷங்களை, ஶாஸ்த்ர விஹிதமும சேதந விதிதமுமன்றி யிருககத தானே கலபிதது ; கலபிதமானவை தன்னை ஒன்றை யநேகமாககி நடத்திக கொண்டு போரு மென்கை.

382. அவ:—இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக விஶவா னஙகிகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுணடோ வென்ன.

* துலை - ஏற்றம, (நீரிறைககும் ஏறறம.)

சூ·—382 லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

வயா:—(லலிதா சரிதாதிகளிலே இவவாததம் சுருககமொழி யக காணலாம) என்கிறார். அதாவது - விதாபராஜ ஸுதையாய காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான மூநநூறு ஸ்தரீ களிலுங காட்டில ஆபிருபயம அதிவரய பாதருமததை தேஹ தேஜஸஸு ஸர்வகுண ஸம்பநநதை இவை யுடையளாய அஹோ ராதர விபாகமற பகவத ஸநநிதியிலே அநேகந திருவிளககேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப போருகிறபடியைக கணடு, "உனக கிவ வாபிருபயாதிகளுககும தீபாரோபண கைஙகாய பராவண் யததுககுங காரணமென்" என்று ஸபதநிகள கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறநதவளாகையாலே, 715 "தநேவா கதயாம் யேதத யத வருத்தம் மம ஸோபநாः" என்று துடஙகி, 716 "ஸௌவீர ராஜஸய புரா மைதரேயோபூத புரோஹிதः - தேந சாயதநம விஷ்ணோः காரிதம தேவிகாதடே - அஹநயஹநி ஸுஸருஷா புஷப தூபாமபு லேபநைः-தீபதாநாதிபிஸசைவ சகரே தத்ராவஸந தவிஜः" என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஒரெம்பெருமான் கோயிலையுண் டாககி, அஙகே நாள்தோறும ஸகல கைஙகர்யஙகளையும் பணணி வாததிததபடியையும ; 717 "கார்ததிகே தீபிதோ தீப உபாததஸ் தேநசைகதா - அஹீந நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸய புரதோநிஸி- தேவதாயதநேசாஸமு ததரா ஹமபி மூஷிகா - பரதீபவாததிக்ரஹ ணே க்ருதபுத்திர வராநநாः - க்ருஹீதாச மயாவர்ததி ப்ருஷதம் ஸோ ரராவச-நஷ்டாசாஹம ததஸதஸ்ய மார்ஜாலஸய பயாதுகா - வக்த்ர பராநதேந ஙஸயநதயா ஸதீபः ப்ரேரிதோமயா - ஜஜவால பூர்வவத் தீபதயா தஸ்மிநநாயதநேபுநः" என்று - கார்த்திகமாஸத திலே, அவனநத வெமபெருமான் ஸநநிதியி லேற்றின வததிரு விளககு அவியததேடுகிற வளவிலே, அககோயிலிலே யொருபெண் ணெலியாய்க்கொண்டு வாத்திககிறதான் அத்திருவிளக்கில திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துசசென்று கவவினவளவிலே யொருபூனைகததின் குரலைக்கேட்டஞ்சி மரணதசையடையா நிற்க, அபபோது பயததாலே நடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அநதத்திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலேயத் திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிநத படியையும; 718 "ம்ருதாசாஹம்ததோ ஜாதாவைதர்பீ ராஜகநயகா -

ஜாதிஸமரா காநதிமதீ பவதீநாமபராகுணே" என்று அநநதரம் தான் மரிதது விதர்பராஜனுககுப புதரியாய் ஜாதிஸ் ம்ருதயாதிகளோடே பிறநதபடியையும ; 719 "ஏஷபரபாவோ தீபஸய காததிகே மாஸி ஸோபநா: - தததஸ்ய விஷணவாயதநே யஸ்யேயமவயுஷ்டிருததமா- அஸஙகலபிதமபயஸ்ய பரேரணம் யதகருதம மயா - விஷணவாயதந தீபஸய தஸயைதத புஜயதே பலம - ததோஜாதிஸ்மருதிராஜநம மாநுஷயம் ஸோபநம வபு: - வஸய: பதிர மே ஸாவாஸாம கிம் புநர் தீபதாயிநாம" என்று - அநத வஜஞாதஸ்கருதபலமாக தனக கிநத வேற்றஙகளெலலா முண்டானபடியையும் சொன்னுளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதாமததிலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொலலப பட்டதிறே.

இனி, ஆதிஸபதத்தாலே - ததவஷித்தாயிருபபா ளொரு பராஹமணனுடைய புததிரியான ஸ்வ்ரதை அதிபாலயததிலே மாத்ருஹீநையாய், அதுதோற்றுதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்ததுககொண்டுபோக வளாநதுகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே பரதாநம பணண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அநதபிதா வும மரிககையாலே அதீவஸோகார்த்தையாய, 720 "யேந ஸமவாததிதா பாலாயே நாஸ்மி பரிரக்ஷிதா - தேநபித்ராவியுகதாஹம் நஜீவேயம கதஞசந - நதயா மவாநிபதிஷ்யாமி ஸமிததேவா ஹுதாஸநே - பாவதாத்வாபதிஷயாமி பிதரு ஹீநா நிராஸ்ரயா" என்று தேஹத் யாகோதயுகதையான வளவிலே, 721 "ஆகதய கருணு விஷ்ணோ யமஸ்ஸர்வஹிதோதத: - ஸதவிப்ரோ பராஹமணோ பூதவா பரோவாசே தம் வசஸ்ததா" என்கிறபடியே - ஸர்வபராணிகளுடையவும் ஹிதததிலே நிரதனுயிருக்கும யமன் கருபாவிஷ்டனுய ஒரு வ்ருதத பராஹமண வேஷத்தைக்கொண்டுவநது, 722 "அலம பாலே விஸா லாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே - நபூய: பராபயதே தாதஸ் தஸ் மாந நார்ஹதி ஸோசிதும" இத்யாதியாலே இவளுடைய ஸோகாப நோதநத்தைபபண்ணி, 723 "தஸ்மாத த்வம துகக முதஸருஜய ஸரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே - பித்ருபயாம விபர யோகோயம் யேநாபூத் காமஞ தவ" என்று - ஆகையாலுன்னுடைய துககத்தை விட்டு இநத மாதா பித்ருவியோகம உன்னுடைய யாதொரு கர்மத தாலே யுண்டாய்த்து அத்தைச் சொல்லக்கேளென்று தானே சொல்லி, 724 "புரா த்வம் ஸுநதீ நாம வேஸ்யா பரம ஸுநதரீ -

நருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா" என்று துடங்கி-நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேஶ்யை, உன்னாலே வஶீக்ருதையாய் உன்னுடனே ஸமஸ்லாகித்துப் போருவா ளொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை யுன்நிமித்தமாக ஸ்வபாதகத்தையாலே யொரு ஶூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை யிழந்து மறுகிப் பரிதபிப்பாய்" என்று ஶபித்தபடியாலேகா ணுனக்கிந்த ஶோகம்வந்ததென்ன; "ஆனால் இந்தப்பாபியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; 725 "ஶ்ருணு தஸ்ய மஹாபராஜ்ஞேர்நிமித்தங்கத்தோமம - யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்யகுலே ஜாதா மஹாத்மந:" என்று துடங்கி-ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶியாய் பகவத்யாநபரனாய்க் கர்மைகாரதர ந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே † தளாடிக்காரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆஶ்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிதுனக்குண்டாயிற்று என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸௌவ்ரதோபாக்யாநமும் இன்னமும், ஒரு ஸ்த்ரீ யமபடராலே யத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாஶத்திலே ரக்ஷாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாரா நிற்க, அஶ்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அத்தைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தப: பலத்தை யவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்து பூதராய், யாமயமாகக்கும் ஸௌகோத்தரமாய், யாதநா ஶரீரமும் போய் விலக்ஷண ஶரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்ற வளவிலே, 726 "ப்ரேதவதர்மராஜோபூத தஸ்யாஸ்தத் பரியதாஶந: - ஸாந்த்வயந் ஸமஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்பரதி" என்று-பித்ருவத ப்ரஸந்நவதநனாய் இவளைக் குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், 727 "பத்ரே த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் நகிஞ்சித்திஹ வித்யதே - இதோ த்வாதஶ ஜந்மாந்தே த்வாம்கஶ்சித் வித்தத ஆவிஶத் - விஷ்ணு பகதோ நிவாஸார்த்தம

* "நருத்தகேயாதி" என்றும் பாடங்காண்கிறது.

† தளாடிக்காரர் - தலையாரிகள்.

ராதயாநந்த தவவேஶமநி-ததஸநநிதாந பாபவஸ் தவ ஸாதுஸமாகமஃ - ஸாஹி வைபாஹம விதுஷீ ஸ்ரீமதாஙக முபாஶரிதா - ததாதீர்தோததமம ஸ்ரீமதஶவத்தம நாமஸமஶரிதா - தாமஜ்ஞாதாமபாமா யஸ்யாஸதே ஸஙகமோ பவத்" என்று - மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக குறுபபாக நீயறியச செய்த தொருநனமையிலலை, இஜ ஜநமத்துககுப பன்னிரண்டாம ஜநமததிலேயொரு ராதரி உன்னுடைய கருஹததிலே தஙகிப போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வநதுனனைக கிடடி யிருநதுபோனன், ததஸநநிதாநததாலே யுண்டானது காணுனககிநத ஸாதுஸமாகமம என்று முன்பே யுணடானதோ ரஜ்ஞாத ஸுக்ருததததை யிவள் பேற்றுக கடியாகச சொன்னனென்கிற காருடபுராணததில கோயில மாஹாதமயத்தில கதையும் முதலானவறறைச சொலலுகிறது. (சுருககமொழியக காணலாம) என்றது - விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவவஜ்ஞாதஸுகருதஙக ளடியான பகவத கடாக்ஷமே யிவர்களுககிவவோ பலஙகள் வருகைககு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸுகருதங்களைப பறறுசாககொண்டு ஈஶவா னஙகீகரிககு மென்னுமிதுககு இவை யுதாஹரணமாகலாமிறே.

383. அவ — ஆக, ஸாவேஶவரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிபபிக்கையிலே யுதயுகதனாய்க் காணகளேபா பாதாநாதிகளைப பணணி ஸவாஜ்ஞாருப ஶாஶத்ராநுகுணமாக விவாகள் பககலிலே சில ஸுகருத விஶேஷஙகணடஙகீகரிககலாம் வழியுணடோவென்று பாாத்து, ததலாபததில ஸாவமுகதி ப்ரஸஙகமும வைஷமய நைாக்ருண்யமும் வாராமைக் காக அஜ்ஞாத ஸுகருதஙகளைத தானே கலபிதது, அவைதன்னை ஜநம பரம்பரைகள்தோறு மொன்று பத்தாக்கி நடததிகொணடு போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செயது, அஜ்ஞாதஸு கருதமங்கீகார ஹேதுவாமபடியையும ஸ்தாபிபபித்தாராய நின்றா கீழ்; இநநிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசி யறியாதவர்க ளிதுககிசைநது வைததே ஏததநுஸநதாநேந வித்தாாகாம விருபபாக ளென்கிறார் மேல்.

மூ — 383 அஜ்ஞான மநுஷ்யர்கள், * வாளாதநதானென்றிருப்பர்கள்.

* "வாளாதநதா" என்னும் பாடாநதாம், வ்யாகயாநத்தில - 259, வது - பக்கத்தில் காண்க.

வ்யா:—(அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி. (அஜ்ஞராகிறார்) - நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள். (வாளாதந்தா னென்றிருப்பார்கள்) என்றது - இப்படி யுபகரித்தருளுவதே! என்று தலைசீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே உபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

384 அவ.—இதில் வாசி யறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—384 ஜ்ஞாநவான்கள், [728] "இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்" [729] "எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" [730] "நடுவேவந் துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" [132] "அறியாதன வறிவித்த வத்தா நீ செய்தன வடியே னறியேனே" [731] "பொருளல்லாத வென்னைப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" [287] "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" [288] "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என் றீடுபடாநிற்பர்கள்.

வ்யா —(ஜ்ஞாநவான்கள்) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாநவான்களாகிறார்) - நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை யுள்ளபடி யறியுமவர்கள். ("இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க் கிடந்தவென்னை யின்று வஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான், பெரிய வுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைப்போலே [732] "த்ருஷ்டா ஸீதா" என்று வந்தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனோ, மடி விஹித காமங்களை யநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறுப்பேறு பெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்துஜ்ஜீவிப்பியா நின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ ஸேஷபூதனான வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம்

உபகரித்த நீயறியிலறியுமித்தனை, என்னால சொல்லித் தலைக்கட்டப் போமோ; 443 "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த வென்னை, 443 "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அந்தஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத் தையும் கொண்டருளினாய, அமருதத்தையும விஷத்தையு மொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகந்து க்ஷுத்ர விஷயங்களையு முகக்கும பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜந மாய்க்கொண் டுன்னையே யநுபவிக்கும மநஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை யநு ஸந்தித்துத் தலைசியத்து ஈடுபடா நிற்பாக ளென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞா) [383] இத்யாதிக்கு (வாளா தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபை யாலே தங்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ர காரத்தை யறியாதமநுஷ்யா,வாள்வலியாலே ஜீவித்துத்திரிவார்த் தங் களுக்குவந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடையவாளார் தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகா ரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்க ளென்று பொருளாகக்கடவது. [384] அப்போதைக்கு, ஸகலமு மவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவாகள் அவன் நிர் ஹேதுகமாகப்பண்ணின உபகார விசேஷங்களை யநுஸந்தித் தீடு படும்படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று மேலில வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

385. அவ.—இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மூ:—385 **பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்து பெரியதிருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிக ளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ் வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்தவார்த் தைகளை ஸ்மரிப்பது.**

வ்யா:—(பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி. அதாவது- ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்க ளெல்லாம் ஸம்ஶய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற கலிடிககாலமான பாஷ்யகாரர காலத்திலே,

ஒருநாள், பெருமாள் புறப்பட்டருளுகிறதனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கிழக்காக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே யவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ வென்று தெரியாது, இன்று வருத்த மேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்" என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கடி யென்" என்று விசாரிக்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவருண்டோ வாஸராயணீயர்" என்ன; பிள்ளைதிருநறையூரரையர், ' 'ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னைகாண்" என்றருளிச்செய்ய, ஆக விப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை யிவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் 733 "தருதுயரந் தடாயேல்" என்கிற பாட்டில் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்க ளருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால - அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாய்த்தாகிலும அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி யங்கீகரிக்கு மீஸ்வரனே பலஹேது வென்றதாய்த்து.

386. அவ:—கீழுக்தமான வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

ஸூ.—386 ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

வ்யா·—(ஆகையால்) என்று தொடங்கி. அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமல விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை யங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுநிற்கு மென்கை.

இதுக்கநந்தரம், "அதாவது - ஒன்றையாராயப்புக்கால், அதுக்கவ்வருகு வேறொன்றின்றி யிருப்பதிறே - அடியாவது ; யாதொன்று பலப்ரதமானது - அதிறேயுபாயமாவது. அல்லது நடுவே யநேகாவஸ்தை பிறந்தால், அவற்றினளவில் பர்யவஸியாதிறே ; இளைப்பாறுவதிலே சென்றிறே, நடுவே இளைப்பாறுதிறே" என்கிற வ்யாக்யாநத்தில வாக்யமநுஸந்தேயம்.

387. அவ — இப்படி யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—387 இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்றன்னை முதலிலே யவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

வ்யா—(இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி. அதாவது - இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்த இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற்றென்கை. இத்தால் - கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவனுடைய க்ருஷிபலமென்கை. சப்தத்தாலே - துல்யந்யாய ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்கு மடி அவன க்ருஷியென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபணவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான சேதந கர்மாநுகுணமன்றோவென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது காமத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுகாஹ கார்யமிறே.

388. அவ — தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—388 அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்றனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

வ்யா:—(அதுதன்னை) என்று தொடங்கி. அதாவது - அசித்விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே யுஜ்ஜீவநோபயோகியான கரண களேபரங்களை பரமதயையாலே யவன தந்தபடியை யநுஸந்தித்தால், தததீந ஸத்தாதிகனான இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்ஸத்தி லவன் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்கு மென்கை.

389. அவ:—ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப்பற்றுகள் யாத்ருச்சிகாதிகள் மாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன விவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாத லருளிச் செய்கிறார் மேல்.

மூ—389 பழையதாக வுழுவது நடுவது விளைவதாய்ப் போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்து பல பர்யந்தமாமாப்போலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து ; * பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

வ்யா—(பழையதாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - புதிசாகத் † தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு ‡ செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே காஷகன் அதுக்கென்னவொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்னவொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு காஷகனான ஈஶ்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற (i) பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி.

390. அவ—(இவை) [389] என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விஶதீகரிக்கைக்காகத் தத்விஷய ப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

மூ—390 அவைதானெவை யென்றால் ?

வ்யா.—(அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

391. அவ.—அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ—391 பூர்வக்ருத புண்யாபுண்ய பலங்களை (ii) சிர காலம் புஜித்து உத்தரகாலத்தில் வாஸனை கொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார் நாம் நின்ற நிலையேது நமக்கினிமேல் போக்கடியேதென்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு அவையாதல், முன்புசொன்னவையாதல்.

வ்யா:—(பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே. அதாவது - முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மத்வயத்தினுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்

* பத்தி-பக்திக்கு, உழவன்-க்ருஷிபண்ணுமவன். † தரிசு-காம்பு நிலம். ‡ செய்கால்-பயிர்செய்கிற இடம். (i) பழம்-ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற, புநம்-நிலம். (ii) சிரகாலம்-அநேககாலம்,

தில பூர்வகாம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில பர வாததிகருமததனையென்று சொல்லததககதாமபடி* அசசகாமாவாய் காம பலாநுபவததில கையொழிந்துநின்ற தசையிலே, காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதநதரரோ பாதநதரரோ நாமா ரென்றும, நசிக்கும்படி நினறோமோ பிழைக்குமபடி நின்றோமோ நாம நின்றநிலை யேதெனறும, இபபடி நின்ற நமககினிமே லீடேறு கைககீடான போககடி யேதெனறும தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷஙகளுணடு, அநநிரூபண விசேஷஙகளாதல, பூர்வோகதஙகளான யாதருச்சிகாதி ஸுகருதஙகளாத லென்கை.

392. அவ.—இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார கரமம சாஸ்த்ரததி லெங்கே சொலலிற்றென்ன வருளிச்செய்கிறார்

மூ:—392 "யதா ஹி மோக்ஷகா: பாந்தே" என்று துடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

வ்யா—(யதாஹி) என்று துடஙகி. பகவச சாஸ்தரம நூற்றெட்டு ஸமஹிதையாயிறே யிருபபது; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை. 734 "பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம" என்கிறபடியே ஸகலததுககு மாதிவகதா பகவானு யிருக்கச்செய்தே தத்தத் ஸமஹிதைகள்தோறும அவாநதர வக்தாககளுமுண்டிறே; அதிலிநத ஸமஹிதைககு அஹிர்புத்நய ஸமஜ்ஞிகனான ருத்ரன் வகதாவாகையாலே இததை அஹிர்புத்நய ஸமஹிதை என்கிறது; இநத ஸமஹிதையிலே, 735 "நுண்ணுணர்வில நீலார் கண்டத்தமமான்" என்கிறபடியே - ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதாசியா யிருக்கும ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹம விததமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்றநுவர்ததித்து ஸவ ஸம்சயஙகளெல்லாம கேட்க, அவன் நிர்ணயிததுககொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயததில இவன் பண்ணின ப்ரச்நததுக்குத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷ ஹேதுககளான நிக்ரஹசகதி அநுக்ரஹசகதி யெனறு ஸர்வேச்வரனுக கிரண்டு சகதி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில 736 "திரோதாநகரீ சகதிஸ ஸாநிக்ரஹ ஸமாஹ்வயா - புமாம் ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம ஸா திரோபாவயதிஸ் ஸ்வயம" என்று துடங்கி - நிக்ரஹாதமிகையான சக்தியிலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய ஜீவாதமா ஸமஸரிக்கும்படியை விஸ்த

* அசசகர்மாவாய் - நிர்மலமான கர்மததைதயுடையவனாய்.

ரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தி யாலே ஸம்ஸாராந் முக்தனும்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, 737 "ஏவம ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி: - ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே - ஸமீக்ஷிதஸ்து தாமேஸோயம க்ருணா வாஷ்ரூபயா - காமஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா - ஶக்தி பாவஸ ஸைவஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: - கர்மணீசஸமேதத்ர தூஷணீம பாவ முபாகதே" என்று - ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் து:காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேஶ்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக வுண்டான வவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க்கொண்டு இவன் காம ஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமதத்தையும், அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தியினுடைய ஸத்பாவ மிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தையும், கீழ் காம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, 738 "யதா ஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி - நிவ்ருத்தக மோக்ஷேணத் யோகாஸ்தத்ர ஸந்த உபாஸதே - அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து ஶக்தே: பாதக்ஷணே ததா- உதாஸாதே ஸபீபூய காமணீதே ஶூபாஶுபே - ததபாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா - பரவாத்தமாந வைராக்யோ * விவேகபிநிவேஶவாந - ஆகமாநுஸந்தேசிந்த்ய குரூநப்யுபஸர்ப்யச - லபதஸத்த்வ: பரகாரைஸ்தை: பரிபுத்தோ ஹோதபாலந:" இத்யாத்யத்யாய ஶேஷத்தாலே - வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை யபஹரிப்பதாக வுத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை யவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில, யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோஷணைத் யோகராகாநின்றுகொண்டு அப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவர்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ ஶக்தி யிவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவனாத்மாவைத் தன் வழியே யிழுப்பதாக நின்ற, புண்யபாப கர்மங்களிரண்டு மிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநத்திருந்துவிடும்; அந்த வநுக்ரஹாத்மிகையான ஶக்தி தன் பக்கல்வந்த வனந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய் ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யனாய் விவேகாபிநிவேஶியாய் ஶாஸ்த்ர ப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞாநனாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாரோத்தீர்ண

* விவேகாபிநிவேஶவாந என்றும் பாடாந்தரம்.

ஞாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே; ஆகை யாலே, "யதா ஹிமோக்ஷகாः பாநதே" என்று துடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

393. அவ.—இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர் ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக் ரேஸரரான வாழ்வா ரிவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச்செய்தா ரென்கிறார் மேல.

மூ—393 [739] "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்றிவ் வர்த் தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

வ்யா.—(வெறிதே) என்று துடங்கி. (வெறிதே யருள்செய் வர்) என்றது - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது - இந் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்ஶய விபர்ய யமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாஶமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை.

394. அவ.—அநந்தரவாக்யஸூசகதிக கநந்தரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் ஶங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

மூ—394 "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்னாநின்றதே யென்னில்? அப் போது "வெறிதே" என்கிறவிடம் சேராது.

வ்யா:—(செய்வார்கட்கு) என்று துடங்கி. அதாவது - [739] "அருள்செய்வர்" என்ற வநந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேக்ஷை யிலே, [739] "செய்வார்கட்கு" என்று - அருளுகைக்கு உறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கை யாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னாநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹே துக வாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கட்கு" என்கிறது - தான்செய்ய நினைத்தவர் களுக் கென்றபடி.

395. அவ:—ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம் அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லு வார் வசநத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார்.

மூ—395 பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தா லன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்? இந்த பலவிஶேஷத்துக் கத்தை * ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

வ்யா—(பகவதாபிமுக்யம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப்போந்த விசேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கிற ஆபிமுக்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாக வன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப் பார்க்கில், அகிலாத்மகுணாதியாய ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமாயிருந்துள்ள பகவத்த்வேஷமாகிற இப்பலவிஶேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

396. அவ—ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டாரின்னாரென்னுமிடத்தை ஶங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார்.

மூ—396 ஶாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில்? நாமன்று, ஈஶ்வரன் என்று கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஶாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - 740
"இதம் குர்யாத்" என்று ஶாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வ அநுஷ்டிதமுமான தொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இதைச்செய்வானென்று ஶாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமும் அறியாதேயிருக்கிற இந்த யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடும்படி எங்ஙனே என்னில்? "இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வஶக்தி

* "காரணமென்ன வொண்ணாது" என்றும், கோஶாந்தரங்களில் பாடங்காண்கிறது.

பரஸங்கம வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞன் வீரவரன் ஸுக்ருத மென்று பேரிட்டு வைத்தான்" என்று தத்வதர்ஸிகளான வாசார் யாக ளருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை. ஆக, கீழ [393] 739 "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்று 27 மயர்வறமதிநல நமைருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற விவர்த்தத்தை விஸதமாக வருளிச்செய்த படியை தர்ஸிப்பித்து, அதின்மேலவந்த ஸங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து.

397. அவ—இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்கு பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தாக்கங்களு மிவ்விடத்தில தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது வின்னதென்கிறார்.

மூ—397 இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம்போலே தோற்றும்; அவற்றிற் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும், விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

வயா:—(இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று துடங்கி. அதாவது - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற விவர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகா ரத்துக்கிலக்காய 27 மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார்களு டையபகவதங்கீகார ப்ரகாஸகங்களான பாசுரங்களில், 739 "வெறிதே யருள்செய்வர்" 741 "எந்நன்றி செய்தேனே வென்னெஞ்சில் திகழ் வதுவே" என்றும், 742 "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" 743 "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும், 744 "நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்" என்றும், 745 "நோற்றேன் பலபிறவி" என்றும், 746 "யானெத்தவத்தாற் காணபன்கொ லின்று" என்றும், 747 "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீ காரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்க லில்லையென்றது உண்டா னபபோல சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ் பரவிருத்தம்போலே*ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன - "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவ்ருத்

* ப்ரதிபாஸிக்கும் - தோற்றும்.

யுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றை யாரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே யங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றது - எனக்குப் பலஜநமங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வஙிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடி யன்று; "யானே தவஞ் செய்தேன்" என்றது - 748 "இருந்தமிழ்நன்மாலையிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப் போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாகித்தமாத்ரமென் றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன) - மற்றுமிந நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான 737 "ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வ கர்மபி: - ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபாகாப் யுபஜாயதே" - 749 "நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே-ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம் - நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யநயேந ஹேதுநா - கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷயே கஞ்சித் கதாசந" இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏததநுக்ராஹகதர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது-இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரநதபபரப்பு வருமென்றஞ்சி சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

398. அவ:—ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) [366] என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக் குபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) [381] என்று தடங்கி, இவ்வளவும் - ஈஶ்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷி பண்ணிப்போரும்படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை நிகமிக்கிறார்.

மூ:—398 ஆகையால், இவன் விமுகனான தசையிலுங் கூட வுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீஶ்வரனை யநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்பரனாயே யிருக்குமித்தனை.

வ்யா:—(ஆகையால்) என்று தடங்கி. அதாவது - ஈஶ்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளையிதுவாகையாலே,

இப்படி யிசசேதநன் தன்பக்கல் விமுகனான வவஸ்தையிலுமுட்பட விவனுஜ்ஜீவிகைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போந்த குணாதிகனான வவனை யநுஸந்தித்தால், ஏவம்பூதனானவவ ணிவவவஸ தாபகநராக்கி நம்மை காமாநுகுணமாக ஸமஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிஶ்வா ஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்பரனாயே யிருக்குமித்தனை பயபரஸங்க மில்லை யென்றபடி.

399. (விமுகனானதசையிலுங்கூட வுஜ்ஜீவிகக க்ருஷிபண்ணின வீஶ்வரனை யநுஸந்தித்தால்) [398] என்று தாம கீழருளிச்செய்த வாத்தததி லாபதிக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய விஶேஷ வநுஸந் தாநத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ —399 " எதிர்சூழல்புக்கு. "

வ்யா·—எதிர்குழலபுக்கு) என்று துடஙகி. 445 "எதிர்சூழல் புக்கு" என்றது - எனக்குத தப்பவொண்ணாதபடி, பார்த்தவிட மெஙகும் தானேயாம்படியான வயாபதியிலே யுளபுக் கெனறபடி. ' எதிர்சூழல" என்கிறது - அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வயாக்யாதமாய்த்தாகிலும், இபபோது இவரிவவிடததில வயாபதிபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேகயோஜநைக ளுண்டாயிறே யிருபபது.

400. அவ.—அதுக்குத்ருஷ்டாநதம.

மூ·—400 ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளை வாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

வயா:—(ஒருவனைபபிடிக்க நினைத் தூரை வளைவாரைப்போலே) என்று. அதாவது - ஒருவனைப பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல பிடிக்கவேணுமென்னு மபிநிவேஶததாலே அவனூரைச் சேர வளையுமாபபோலேயாயத்து ஓராதமாவை யகபபடுத்திக்கொள்ளுகைககாக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வயாபித்து நிறகும்படி ; ஆகையால், வயாபதியும ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகாநுஸந்திபபதென்கிறார். (வயாப்தியும) என்றது - ஸர்வஸத்தாஹேது வானவதுவு முட்படவென்றபடி.

401. அவ:—ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையுமபிதத்வத்கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாநதமாக வருளிச் செய்கிறார்.

மூ —401 ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

வ்யா —(ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே) என்று. 750 "முந்நீர் ஞாலத்தில முதறபாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை ஸவாரத்தமாகவும, இரண்டாம பாட்டிலும மூன்றும பாட்டிலும - அவதாரஙகளை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில, ஆதிஸபதததாலே - குணசேஷ்டிதாதிகளைச் சொலலுகிறது.

402. அவ.—இபபடி இவன் விமுகனனதசையிலும் ஸருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநததுக்கவன் க்ருஷிபண்ணிபபோருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே; தாத்ருஶ க்ருபாபலமிவனுககவ ஶயாநுபாவயமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷடாநதமாக வருளிசசெயயாநின்றுகொண்டு, கீழ், (நிரபராயிருக்குமித்தனை) [398] என்றவததை ஸ்திரீகரிககிறார மேல்.

மூ —402 கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்.

வ்யா:—(காமபலமபோலே) என்று துடஙகி. அதாவது - தான செய்த புண்யபாபரூப காமபலம, 751 "அவஶய மநுபோகதவயம்" என்கிறபடியே அநுபவிததேயறவேணடுமோபாதி, நிதயஸமஸார ஹேதுவான காமததைத தளளி நிதயஸூரிகளோடு ஸமாநபோக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான வவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இசசையில்லையேயாகிலும அவஶய மநுபவித்தேவிடவேணுமென்கை.

403. அவ:—ஏவம்பூதக்ருபை யநாதியாயிருககசசெயதே, கர்மகர்ததாவான சேதநனுடையவுமததபலதாதாவானவீஶவரனுடையவும் ஸ்வாதந்தரயங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடநதுபோநதது, இன்னமு மபபடியாகாலோவென்ன வருளிசசெய்கிறார்:—

மூ —403 க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி யிருகரையு மழியப் பெருகும்.

வ்யா.—(கருமை பெருகப்புகால) என்று துடங்கி. அதாவது- கருபாகுணம் நிரங்குஸ ஸ்வதந்தரனான ஈஸ்வரன தானிட்டகட் டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இசசேதநனை காமாநுகுணமாக நிரவஹிக்குமளவில, இருவா ஸ்வாதந்தாயத தாலும தகையப்பட்டுநிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில வாராமை யாலே தாகதியேபறுசாக விவனை யவன்தானே மேலவிழுந்து தங்கி க்ரிகைகைக்குடலாமபடி பெருகுமளவில, ஸ்வாஸ்ரயமான ஈஸ்வரா னுடைய சேதநகர்மாநுகுணமாகவே நிரவஹிக்கக்கடவோமென் றிருக்கிற ஸ்வாதந்தாயததாலும, ஸவவிஷயமான சேதநனுடைய 752 "ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிா மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முலலங்க்ய வர்த்ததே" என்கிறபடியே - ஈஸ்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக்கடியான ஸ்வாதந்தாயததாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி 753 "விதிவாய்க் கின்று காப்பாராா" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்தர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைநதழியும்படி யொருமட்டில நிலலாமைமேன மேலும பெருகாநிறகு மென்கை.

404. அவ—பரகரணதியில பயாபயஹேதுககளாகச சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவதகுணஙகளில வைததுக்கொண்டு, கர்ம காருண்யஙகள் பரதாநங்களாகையாலே யவறறை யுபபாதித்துக கொண்டு வந்தார கீழ் ; அநுதனனை நிகமிததருளுகிறார் மேல.

மூ.—404 பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

வ்யா:—(பயஹேது) என்று துடங்கி. அதாவது - ஈஸ்வரனே யுபாயமென்றிருககிற விவவதிகாரிக்கு இன்னமும ஸமஸாரமநுவாத திககில செய்வதென் என்கிற பயததுககு ஹேது, அநாதிகாலம் ஸமஸரிககைக்கு காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகாம ஸ்மரணம் ; 754 "சூழ்பிறப்பும மருங்கே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே - ஸம்ஸாரம் நம்மருகும வரமாட்டாது, ஸரீராவஸாநததிலே பகவத் ப்ராபதிக் கண்ணழிவில்லை என்று நிரபயனா யிருக்கைககு ஹேது, காமததைப பாராமலங்கீகரித்து ஸமஸாரததை யடியறுததுத தன் திருவடி களிலே சேர்த்துககொள்ளுகைக் குறுப்பான வவனுடைய நிர் ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை. (ஸவ தோஷாநுஸந்தாநம, பகவத குணாநுஸந்தாநம) [366] என்று துடஙகினததை நிகமிக கிறவிட மாகையாலே, (காமம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில ஸ்மரண பர்யநதம் விவக்ஷிதம.

405 அவ:—இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—405 பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியள வும் நடக்கும்.

வ்யா:—(பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று துடங்கி. அதாவது - பகவத் க்ருபா விஷயமாயும், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மத்தை யநு ஸந்திப்பது அத்தைப்பாராதே யங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை யநுஸந்திப்பதாய்க்கொண்டிறே இவ்வதிகாரி யிருப்பது ; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும் காருண்யத்தை யநுஸந்தித்த போது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

406. அவ:—இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென் ? தத்குண விஶ்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்பயனா யிருக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—406 நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம் பயஹேது ; நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

வ்யா:—(நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று துடங்கி. அதாவது - அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடைக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென் என்கிற பய ஹேது ; [196] "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று - ஸர்வேஶ்வர னிவற்றைத் தள்ளிப்பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான வவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை, நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், தது பய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந ஶங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத்

வைபவாபிஜ்ஞா படியும, இவவர்த்த மபியுகத வசநவஸித்த மென் னுமதுவும, அஜ்ஞாத ஸுகருத வயாஜேந வவனங்கீகரிககுமபடி யும, அங்கீகார ஹேதுவாககு மஜ்ஞாத ஸுகருதஙகளின் ததகருஷி பலதவமும, தநநிருபண பலிதமும், அஙகீகாரப பற்ருசாமவை காதாசிதகமாக ஸவயமேவ விளைககைக கடியும், அவற்றின் தவைவித யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார ஶாஸ்தரவஸிததத்வமும, இவவிஷ யீகாரம பெறறவா இததை வெளியாகப பேசினபடியும், ஏததந பிஜ்ஞவசந பரிஹாரமும, ஆபிமுகயவ ததவேஷ ததகருபா ஜநி ததவமும, யாதருசசிகாதிகளில ஸுகருதநாம டீஶவரக்ருத மெனனு மதுவும, ஏததாத்தவிஷ யாபியுகதவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹா ராத்யநுகதிஹேதுவும, கீழப பரகக வுபபாதித்து வநததின் பலித மும, ததாபதிஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிகரநுஸநதாநமும், நிர்ஹேதுக கருபாபலாவஶ்யாநுபாவ்யதவமும், ஈ த ரு ஶ கருபா பரவாஹ துர்நிவாரகதவமும, பரகரணுதி பரதிஜ்ஞாதார்தத நிகமநமும, பயாபயாநுவர்ததந காலாவதியும், ஏததுபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விஶேஷஙகளும சொலலுகையாலே, இவ்வதிகாரிககு அத்வேஷாதி மோக்ஷபாயந தாகிலலாப ஹேதுவான பகவதாகஸமிக க்ருபா பரபாவம விஸதரேண பரதிபாதிககப்பட்டது. இததால - தவ யோபதேஷ்டருபூ தாசார்யோபஸத்யாதிகளுககும ததுபதிஷ்ட த்வயாாதத ஜ்ஞாநாதிகளுககும் ஹேதுவான பகவந நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொலலபபட்டது.

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

407 அவ:—இபபரபநதததில உபகரமமே பிடித்து இவ்வள வாக, ஸிதோபாயபூதனுன ஸர்வேஶவரனே சேதநர்ககு பரமபுரு ஷார்தத லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திககு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென் றருளிசசெய்து, உபாயபூதனுன ஸர்வேஶவரன் காமநிபநதநமாக ஸம்ஸரிபபிககவும காருண்யநிபநதநமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குஶ ஸ்வதநதரனுகையாலே அவனை யுபாயமாகபபற்றி யிருக்கு மவர்களுக்கு, ஸ்வ காமாநுஸநதாநததாலும் தத் காருண்யாநு ஸநதாநததாலும் வரும் பயாபயஙகள் யாவதபராபதி மாறிமாறி நடக்கும்படியையும் தாஶிபபிததார் கீழ் ; இனிமேல், 755 "ஸாக்ஷாந நாராயணோ தேவஃ க்ருத்வா மர்தயமயீம் தநும" என்றும 755-1 "திருமா மகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றுரு சொலலுகையாலே

அநத ஸிததோபாய பஹிர்பூதமன்றியே தசசரமாவதியாய, பநத மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தநநிஷ்டராகக்கு பயப்ரஸங்க மின்றியே யெபபோதுமொக்க நிர்பயராய்க்கொண டிருக்கலாமபடியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமே யென்று ஸகலவேதாநதஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத தஞ்சமாகவநுஸநதித்து முபதேஶித்துமபோந்த ரஹஸ்யார்ததத்தை ஸகலருமறிந துஜ்ஜீவிக்குமபடி பரபநதமேஷ்ததாலும ஸுஸபஷ்டமாக வருளிச செய்கிறார். அதில இபபடி பயாபயங்க ளிரண்டும மாறிமாறி யநுவர்ததியாமல எபபோது மொக்க நிர்பயனாயிருக்கலாவதொரு வழி யிலலையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிசசெய்கிறார்.

சூ—407 ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே யிப்ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

வ்யா—(ஸ்வதநத்ரனை) என்று தொடங்கி. அதாவது – கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வலல நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனை ஸர்வேஶ்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப்பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை. பரதநத்ரஸ்வரூபனாய் மோக்ஷைகஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை யுபாயமாகப்பற்றினால் இப்ப்ரஸங்கமிலலை, ஸதத நிர்பயனா யிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான) என்று ஒரு முழுசசொல்லிததனை.

408. அவ:—பரமாத்மாவுக்குப் பரமேயநிஶ்சயம பண்ணவேணுமிறே இவ்வாததமென்கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

சூ:—408 உண்டபோது ஒருவார்த்தையும் உண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துபேருண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன் றிவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

வ்யா:—(உண்டபோது) என்று தொடங்கி. 27 மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கு மாழ்வார்களுக்கு

உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன - பகவதநுபவ தத்அலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, 756 "பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும்பரமர்" 757 "நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்" 758 "வருமையுமிம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்" 759 "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங் காப்பர்" 760 'நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்' 761 "எம்பல் பிறப்பிடைதோ றெந்தொழுகுலந்தாங்கள்" 762 "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டார் ரிங்கேதிரிய - செந்தாமரைக் கட்டிருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும், 763 "ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மையாள் வாரே" 764 "ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென்னையகரே" 765 "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே" 766 "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே," 767 "கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்கால - உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாது பாவங்கள் சேரா" என்றும், 768 "ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே," 769 "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறிற் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னாவதே," 770 "இனப்புறந்தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்தும் மென்னெஞ்சமே" என்றும் - இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளும்ப்ராப்யரும் ப்ராபகருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிப்பேசுவது; பகவதநுபவாலாப க்லிஷ்டரானபோது, அப்படிப்பரமசேஷிகளும் பரமப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததீய ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும் அவர்பக்கல் நெஞ்சுசெல்லாமல் பகவத்விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, 771 "காணவாராய்," "காணுமாறருளாய்," 772 "வரிகொள் வெஞ்சிலைவளைவித்த மைந்தனும் வந்திலனென்செய்கேன்," 773 "வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானால்," 774 "வாசுதேவாவுன் வரவு பார்த்து - வாமனற்குன்றில் புலர்நின்றேன்" என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, 775 "வெஞ்சிறைப்புள்" 776 "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்று இத்யாதிகளாலே - வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோ தொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோ தொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார்களெல்லாரு மேகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துப்பேருண்டிறே)

என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதியிடு வது) என்றது - மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்ற மடை யத்தெளியக்கண்டு பேசினார்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன் றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோ தொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாப க்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே யுபாயமென் றிவ்வர்த்த நிஶ்சயம் பண்ணுவதென்கை

409. அவ:—பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—409 அவர்களைச்சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அவர்பாசுரங்கொண் டிவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்.

வ்யா:—(அவர்களை) என்று துடங்கி. அதாவது - 777"மேவினே னவன் பொன்னடி - தேவுமற்றறியேன்" என்று - ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றிஅவிதிதாந்யதேவதராய் 778."நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று தத்ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்பரராய், 779"அடியேன் சதிர்த்தேன்" என்று - உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர் வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவஶராய், உண்ட போதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற வாழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன் றிருவடிகளைப்பற்றி யநவரதஸுகிகளாயிருக்கப்பெறாதே ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே மூந்தற முன்னமிழ்ந்து ததநுபவதஶையி லொன்றைச் சொல்லுவது தத லாபதஶையிலொன்றைச் சொல்லுவதாயிருப்பார். இவர்கள் படு கிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வா ரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய் ததைகரூப வசநபரரான வவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக்கொண்டு இவ் வர்த்தத்தை ஸம்ஶயவிபர்யய கந்தமற நிஶ்சயிக்கக் கடவோ மென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது 780"உண்டுகளித்தேற் கும்பரென்குறை" 781"யாவர்

நிகரகல வானத்தே" 782 "மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை" என்று இப்படி யநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ காரிதமான தொரு வார்த்தையும், தத்நுபவம் பெறாதபோது 783 "மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்கு மால" 784 "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான" 785 "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும வாயும துவர்ந்து" 786 "தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில திரிவேனோ" என்று இப்படி ஶோகவேக ஜநிதமான தொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பத்து பேருண்டிறே ; ததீயரே ஶேஷிகளு முபாயோபேயபூதருமென்றறிந்திருக்கச்செய்தே, தத்நுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல பகவத விஷய வைலக்ஷண்ய பரவஶராய இப்படி உண்டபோதொருவார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுகதிகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமெனகிற விப்ரமாத்த நிர்ணயம பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி 787 "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷஶோக பரவஶராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே ; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண் டிவ்வர்த்த நிஶ்சயம பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம.

410. அவ.—இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான வர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல.

மூ.—410 ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

வ்யா.—(ஸ்வரூபத்துக்கும) என்று தொடங்கி. ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தத்நுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே ; * வ்யுத்பத்தி தசையில உபேயமமுற்பட்டு உபாயம பிற்பட்டிருக்கும, அநுஷ்டாநதசையில மாறாடியிருக்கும் ; ஸ்வரூபத்துக்கும ப்ராப்யத்துக்கும சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது ; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால ஜ்ஞாநாநந்தங்களும புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷத்வமே வடிவாய, அதினுடைய யாதாத்மயம தச்சேஷத்வமும்

* வ்யுத்பத்தி தசை - ஆரம்ப தசை.

புறவிதமென்னும்படி ததீயஶேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத்கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷ மிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது ; இனி அநந ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப பண்ணின மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லைநிலமுமா யிருக்கும் ; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும், இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய் அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருஶமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாகவேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யபீத்யா நிர்பரத்வத்தைப்பற்ற விதில்போநதவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

411. அவ:—இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—411 வடுகநம்பி, ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரைய ரென்பர்.

வ்யா:—(வடுகநம்பி) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி 788 "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் வடுகநம்பி ; எம்பெருமானுக்கு நிழலுமடி-தாறும்போலே அவிநாபூதராய் 3 "ராமாநுஜஸ்யசரணௌஶரணம்ப்ரபத்யே" 789 "ராமாநுஜார்யவஶகঃ பரிவர்த்திஷீய" என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென் றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாதருஶரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த வார்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பற்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு, எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் "தேவு

மற்றறியேன" எனறிருககவேணடாவோ, அஙஙனன்றிககே சரமா வதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைததுநிறகிறவிவாக ளிருககரைய ரென்றருளிசசெய்வ ரெனறபடி.

412. அவ.—(ஸ்வரூபததுககும ப்ராபயததுககும சேர்ந்திருகக வேணுமிறே) [410] எனற விடததில, ஸவரூபததை யொருவழியா லிசைநது, பகவத கைஙகாயமனறோ ப்ராபயம, ப்ராபயததுககு ஸதருஶமாகவேணுமென்றபடி யெஙஙனே? என்பாருடைய ஶஙகை யைப பரிஹரிககைககாக, ப்ரதமம் ப்ராபயவேஷததை யோடடவைத துக காடடுகிறூா

மூ—412 ப்ராப்யத்துககு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங் கர்யம் ; மத்யமபர்வம் பகவத் கைங்கர்யம் ; சரமபர்வம் பாகவத கைங்கர்யம்.

வ்யா.—(ப்ராபயத்துககு) என்று துடங்கி. (ப்ராப்யமாவது) - பேஷததவைக நிரூபணீயமான வாத்மவஸதுவுககு புருஷாரததமான கைஙகாயம. பாவஶபதம - அமஶவாசி. இஙகு, ப்ரதமபாவமாகச சொலலுகிற வாசாாயு கைங்காயமாவது - 790 "திருததிததிருமகள் கேள்வனுககாககியபின" எனகிறபடியே முதலடியிலே தன்னையஙகீ கரிதது பகவத விஷயததுக காளாம்படி திருத்தின வாசார்யனுக குககபபாகப பணணும் பகவத கைஙகாயம ; மதயம பாவமாகச சொலலுகிற பகவத கைங்காயமாவது-791 "அடியார்க்கென்னை யாட் படுதத விமலன" என்கிறபடியே தானுகநதாரைத தன்னடியாரக் கடிமையப படுததும் பகவானுக குகபபூாகபபண்ணும் பாகவத கைங் காயம ; சரமபாவமாகச சொலலுகிற பாகவத கைங்காயமாவது - ஆசார்யவானென் றுகக்குமவாகளாய, ஆசார்யவைபவ ஜஞாபகராய் ஆசார்ய கைஙகாயததினேற்ற மறியுமவாகளான பாகவதர்களெல் லாாககு முகபபாகபபணணு மாசாாய கைஙகர்யம. ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைஙகாயததை ஆசாாய கைங்கர்யமென றும், பகவத ப்ரீதிவிஷயமான பாகவத கைஙகாயததை பகவத் கைஙகாயமென்றும், பாகவத ப்ரீதிவிஷயமான வாசாாய கைஙகர் யததை பாகவத் கைங்கர்யமென்றும சொல்லிறறுய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைஙகாயம் ப்ராப்யமென்று சொன்னவிதில் குறையில்லை யென்று கருத்து.

413. அவ:—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்னென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—413 ஸ்வரூப ப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க ப்ராப்தி பலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஸாத்ய வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

வ்யா—(ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி. அதாவது-[792] "பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே" என்று-ப்ரப்ராப்தி பூர்விகையாய அநாதி கர்மநிபந்தநாசித ஸம்பந்தத்தாலே *மலாவகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, ஶேஷத்வைக நிரூபணீயதயா ஶேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியா யிருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, ஶேஷியான பகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீயவிஷய கிஞ்சித்காரமுகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்களெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்கு உபகாரகனான ஆசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விஶேஷ வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை.

414. அவ:—இந்த சரமபர்வ லாபத்தி னருமையை தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்.

மூ—414 இதுதான் துர்லபம்.

வ்யா—(இதுதான் துர்லபம்) என்று.

415. அவ:—இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல்.

---

* மலாவகுண்டித - அழுக்காலே மூடப்பட்ட.

மூ—415 விஷய ப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை.

வ்யா—(விஷய ப்ரவணனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி யவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்தவிஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள வருமைபோலன்று, புமஸாமத்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான பகவத்விஷய ப்ரவணனாய் தத் கைங்கர்ய நிரதனானவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தை விட்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை யென்றபடி.

416. அவ—அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார்.

மூ:—416 அங்கு தோஷ தர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு அதுசெய்ய வொண்ணாது.

வ்யா—(அங்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - க்ஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களுமுண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே யருவருத்து மீளலாயிருக்கும்; விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய் நித்யமாய அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில் தோஷகந்தமில்லாமையாலே தோஷதர்சநம்பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. 793 "ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண:- ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:" என்னக்கடவதிறே.

417. அவ—க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்தி பரவசர்க்கு ஸ்வஸம்ச்லேஷஸுகத்தை யுருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே 794 "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அது தான் மீளுகைக்குடலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—417 தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்.

வ்யா—(தோஷமுண்டானாலும்) என்று தொடங்கி அதாவது - அப்படி யாறுரைமையாலே தோற்றுவன சிலதோஷ முண்டானாலும், 795 "கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அவை தன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம் போலே யுபாதேயமா யிருக்கு மென்கை.

418. அவ—லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றோ விருப்பது, தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—418 லோக விபரீதமாயிறே யிங்கிருப்பது.

வ்யா—(லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - தோஷம் விடுகைக்குடலாய குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும் லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே யுபாதேயமாயிறே யிவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை.

419. அவ—எல்லாரு செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே யுபாதேயமாகக்கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—419 குண முபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

வ்யா.—(குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது - பகவத்குணம் தத்பரவணாகக் உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த ஶேஷித்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால்-அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிறவோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமதைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை யென்றதாய்த்து, இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானாலு மது மீளுகைக்குடலாகாதென்று கருத்து.

420. அவ:—விஶ்லேஷ தஶையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை யங்கீகரித்து, அதுதான் குணவ துபாதேயமாயிருக்கும்படியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே யிவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த

வசநங்களாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசநத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூ—420. நிர்க்ருணனென்று, வாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே.

வ்யா.—* (நிர்க்ருணன) என்று துடங்கி. அதாவது - 796 "என தவளவண்ணர் தகவுகளே" என்று எங்ஙனே யிருந்தன ஸாத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பரது:காஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகிதாகக் குடிக் கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாததுகொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே 797 "தகவுடையவனே" என்று-கெடுவாய! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங் குற்றங்காண் என்று க்ருணாவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே யென்றபடி.

421. அவ—இவ்வுகதிதான் தாயார்சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ, ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற ஶங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை ருசிப்பிக்கிறார்.

மூ—421 இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

வ்யா—(இப்படி) என்று துடங்கி. அதாவது - குணஹாநி சொன்னதைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, 798 "மிக விரும்பும்" என்று - ஸ்நேஹமும், 799 "பிரான்" என்று-உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே, ஆகையால "தகவுடையவனே" என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

422. அவ.—அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார்.

மூ—422. நிர்க்ருணனுக ஶங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

---

* நிர்க்ருணன் - கருணை யில்லாதவன்.

வ்யா—(நிக்ருணனாக) என்று தொடங்கி. அதாவது - பிரிவாற்றாமையாலே பெருக்கக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னாற்றாமைக்குத் தவர்ந்து முகங்காட்டப்பெறாத வின்னாப்பாலே, 800 "க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஸ்ச ஸாநுக்ரோஸஸ்ச ராகவ: - ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஸஸ் ஸங்கே" என்று - பெருமாளை நிக்ருணராக ஸங்கித்துச் சொல்லுகிற வசனத்திலும், 801 "மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்" என்று - இப்படி ஸங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, ஸங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

423. அவ—(ப்ரதமபாவத்தை விட்டு) [415] என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாநுகதமான பகவத் ஸம்ஸ்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) [417] என்கிறவிடத்தில், அநர்த்தாநுகதமான தத்விஸ்லேஷமுமாகிற விவையிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—423 குணதோஷங்களிரண்டும், க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்.

வ்யா—(குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஸ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக வநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் கலவி. தோஷமாவது - அவ்வநுபவாலாபத்தாலே யவர்கள் கண்ணுநீர் சுழலை விட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவையிரண்டும், (க்ஷேத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) - ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது - 802 "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், 803 "ம[illegible]ல பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்தார் தொழுதார் அத்தோள்" என்றும், தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷேத்ரவிஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷேத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே யூன்றிநின்ற வாழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந பரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை யநுபவிக்கையிலாசை கரைபுரண்டு அநந்தரம் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய

வ்யா:—(நிர்க்ருணனுகை) என்று தொடங்கி. அதாவது - பிரிவாற்றுமையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்றுமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறுத வின்னுப்பாலே, 800 "க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞஸ்ச ஸாநுக்ரோஶஸ்சராகவ: - ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶஶ் ஶங்கே" என்று - பெருமாளை நிர்க்ருணராக ஶங்கித்துச் சொல்லுகிற வவஸ்தையிலும், 801 "மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்" என்று - இப்படி ஶங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, ஶங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற் றென்கை.

423. அவ:—(ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) [415] என்கிறவிடத்திலே, அர்தாநுக்தமான பகவத் ஸம்ஶ்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) [417] என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாநுக்தமான தத்விஶ்லேஷமுமாகிற விவையிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறுர்.

மூ:—423 குணதோஷங்க ளிரண்டும், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்.

வ்யா:—(குண தோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆஶ்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக வநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி. தோஷமாவது - அவ்வநுபவாலாபத்தாலே யவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது) - ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது - 802 "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், 803 "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும், தத்விஷய ஸ்வலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயஶேஷத்வத்திலே யூன்றிநின்ற வாழ்வாரை, அந்ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை யநுபவிக்கையில்லாசை கரைபுரண்டு அநந்தரம் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய

விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்குத்தேஶ்யராகப் பற்றி அவனையல்ல தறியாதேயிருக்கும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யஶத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே, ததீயகைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய ஶத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

[423] அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச்செய்கிறார். (குணதோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது - (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) [416] என்கிறவிடத்திற் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகள்; தோஷமாவது - (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) [417] என்கிற விடத்திற் சொன்ன "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிகள். (இரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) [423] என்றது - ஒரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண்டையும் செய்கையாவது - 812"மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே யாழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயஶேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது - குணம்போலே யுபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பநாு கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், 813 "சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய - நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ் புகுதல் - உறுமோ" என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யஶத்ரு) [424] என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிஶிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. [423] அங்ஙனுமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாரு முண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னு

மதுககும, தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தததைக குலைககுமென்னு மதுககும், பூர்வ யோஜனைகளிற சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபாவமான வாசாரய கைஙகாயமாகிற விதுதான் துாலபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநயாயததாலே கீழோடே யநவயம.

425. அவ—(ஸ்வரூபததுககும பராபயததுககும சோந்திருககவேணுமிறே பராபகம) [410] என்றவிதில, ஸவரூபாநுரூபமான பராபயம சரமபாவமான வாசாரய கைஙகாயமென்று நிாணயிததாராய் நின்றூா கீழ; இநத பராபயாநுரூபமான பராபகநிாணயம பண்ணுகிறூா மேல.

மூ—425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால், அதுக்கு ஸத்ருஶமாகவேணுமிறே ப்ராபகம்.

வயா:—(இபபடி பராபயததை யறுதியிடடால்) என்று துடஙகி. அதாவது - இபபடி ஆசாரய கைஙகர்யமே பராபயமென்றறுதியிடடால, இநத பராபயததுககுத தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத பராபகமென்கை. இததால - ஆசாரய கைஙகாயமாகிற சரம பராபயததுககு ஆசாரயனே பராபகனுகவேணு மென்றபடி.

426. அவ·—இபபடி யலலாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன வருளிச்செய்கிறூா.

மூ—426 அல்லாதபோது, ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக் கைக்யமில்லை.

வயா —(அலலாதபோது) என்று துடஙகி. அதாவது - இப்படி பராபயததுககு ஸதருஶமாமபடி ஆசாரயனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈஶவரனை பராபகமாகக கொள்ளும்போது, பராபயததுககும் பராபகததுக்கும தன்னி லைகயமிலலை யென்கை. [illegible]தம பர்வததுககுண்டான பராபயப்ராப கைகயம், சரமபாவத்துக்கு மொக்குமிறே; ஆகையாலேயிறே பிள்ளை யமுதனூா, [814]"பேறொன்று மறறில்லை நின்சரணன்றி யப பேறளிததற காறொன் றுமிலலை மறறச சரணன்றி" என்று ப்ராபய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக வருளிசசெய்தது.

427. அவ—இப்பரப்பந்தத்தி னுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) [407] இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயத்யாஸகல ஶாஸ்த்ர ஸித்தனான வீஶ்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந் நோபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈஶ்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில ஶாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈஶ்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினாலவரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற ஶங்கை யின்மேலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—427 ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, காலைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி.

வ்யா—(ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை) என்று துடங்கி. அதாவது - ஈஸ்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது - ஈஶ்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அநந்யத்வமும், அவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்ய ஸித்தியில் * அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே தந்நயத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (ஈஶ்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - மஹாப்ரபுவா யிருப்பானொருவனை வஶீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவானொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே யுதறிவிடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென் றறுதியிடவொண்ணாதாப்போலே, ஆஶ்ரிதனான விவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே † முறுக்கிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன்

* அமோகத்வம - வ்யர்த்த மாகாதது (ஸபலமானது).

† "மிறுக்கி" என்றும் பாடங் காண்கிறது.

காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே - அப்படி பரப்புவானவன்றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தய்யப்ரவஸனாய காரியஞ்செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆஸ்ரிதனான இவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாகப் பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும்; அமோகத்வம ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

428. அவ—ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருஸமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே - ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருஸோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈஸ்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீஸ்வரனோ டொவ்வத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தத்ந்யத்வ நிபந்தநமென்னுமத்தையும்,ஈஸ்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தைப் மருளிச்செய்தாரா கீழ்; இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறார், இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விஸ்வாஸங்கள் விளைக்கைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈஸ்வர சேதநர்க ளிருவர்க்குமிவ னுபகாரகனானமையை யருளிச் செய்கிறார்.

மூ—428 ஆசார்யன் இருவர்க்கு முபகாரகன்.

வ்யா:—(ஆசார்யன்) என்று துடங்கி. அதாவது - இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், ஸேஷிஸேஷ பூதரான வீஸ்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரக னென்கை.

429. அவ—இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ—429 ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு ஸேஷியை யுபகரித்தான்.

வ்யா.—(ஈஸ்வரனுக்கு) என்று துடங்கி. அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வஸீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே யிழவாளனாயிருக்கிற வீஸ்வரனுக்கு, ஸேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத

ஜ்ஞாபகமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினுன்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து மோக்ஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தானென்கை. இத்தால - ஆசார்யனுடைய சேதநேஸ்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

430. அவ—இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்.

மூ—430 ஈஸ்வரன்றானு மாசார்யத்வத்தை யாசைப் பட்டிருக்கும்.

வ்யா—(ஈஸ்வரன்றானும்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீஸ்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்திலேற்றத்தைப்பற்ற வித்தில மிகவும் ஶ்ரத்தைப்பண்ணி யிருக்குமென்கை.

431. அவ—அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறார்.

மூ—431 ஆகையிறே, குருபரம்பரையிலே யநவயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும அபயப்ரதாநமு மருளிச் செய்ததும்.

வ்யா—(ஆகையிறே) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, 815 “ஸ[illegible]சார்ய வம்ஸோ ஜ்ஞேய:-ஆசார்யாணு மஸாவஸா விதயா பகவத்த:” என்னும்படி குருபரம்பரையிலே தவயோபதேஷ்டருத்வே நாநவயித்ததும்; ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும்; ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் நிமித்தமாக, “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே - அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி யேதத் வ்ரதம் மம” என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்ததுமென்கை. இத்தால - ஈஸ்வரனு மாசைப்படும்படியன்றே ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.

432. அவ—இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார்.

மூ—432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருஸப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈஸ்வர த்வயமு முண்டாகில்.

வயா—(ஆசாரயனுககு) என்று தொடங்கி. அதாவது - உபய விபூதியையும் விபூதிமானான ஈஸ்வரனையும தானிட்டது வழக்காமபடி பணணிககொடுதத வாசாரயன் பணணின உபகாரததுககு ஸதருஸமாக பரதயுபகாரம பண்ணலாவது, இபபடியே இன்னமு மிரண்டு விபூதியும விபூதிமானுமிருபபாரோ ஈஸ்வரனும வேறே யுணடாகி லென்கை. 816 'யோததயாத பகவத் ஜ்ஞாநம குர்யாத தா மோப ஸேவநம் - கருதஸ்நாமவா பருதிவீம் ததயாந ததத் துல்யம கதஞசந" என்றுநின்றதிறே. இததால - ஆசாரயனுடைய ப்ரதயுபகாராவகாஸரஹித மஹோபகாரகதவமாகிற வைபவம சொல்லிற்றுயத்து.

433. அவ—இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை யருளிசசெய்கிறார்.

மூ—433 ஈஸ்வர ஸம்பந்தம், பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவா யிருக்கும்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம், மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்கும்.

வ்யா:—(ஈஸ்வர ஸம்பநதம) என்று தொடங்கி. இவவிடததில, (ஈஸவர ஸமபநதம) எனகிறது - (ஈஸவரனைப பற்றுகை) [427] என்று கீழ்சசொன்ன ததாஸரயரூப ஸம்பநதததை; அது, (பநத மோக்ஷங்க ளிரண்டுககும பொதுவாகையாவது) - காமாநுகுணமாக ஸமஸரிபபிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாககவுமு வலல நிரஙகுஸ ஸவதந்த்ரனோடுண்டான ஸம்பநத மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருககை. (ஆசாரய ஸம்பநதமாகிறது)-ஆசார்யனைப பற்றுகை) [427] என்று கீழ்சசொன்ன ததாஸரயணரூப ஸம்பநதம ; அது, (மோக்ஷததுககே ஹேதுவாகையாவது) - கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிககவுமவிடும ஸவதநதர னன்றிககே ஸாவ பாகாரத்தாலும்மிவனை யுஜ்ஜீவிபபிததே விடும் நிரதிஸய க்ருபாவானோட்டை ஸமபநத மாகையாலே, ஸமஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிககே ஸம்ஸார விமோசநைக ஹேதுவா யிருக்கை.

இததால் - மோக்ஷைக ஹேதுத்வ நிபநதநமான வைபவம் சொல்லபபட்டது.

434. அவ — உததாரகதவததிலாசார்யனுடைய வாதிகயததை யருளிசசெயதார கீழ்; உபகாரகதவததி லீஸ்வரனுடைய வாதிகயததை யருளிசசெயகைககாக வடிகொணடெழுநதிருககிறார மேல.

மூ — 434. பகவல் லாபம் ஆசார்யனாலே.

வயா:—(பகவல லாபம) என்று துடஙகி. அதாவது - நிருபாதிக ஸேஷியாய நிரஙகுஸ ஸ்வதநதரனாயிருககும பகவானை லபிக்கை, ததஸமருத்யைக பரயோஜநனாய்கொணடு மஙகளாஸாஸநததுக காளாகவேணுமென்று தன்னை யஙகீகரிதது தன் வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசாரயனாலே யென்கை.

435. அவ — ஏவமபூதனான வாசாரயனறனனை லபிக்கைககு ஹேது வேதென்னு மாகாஙக்ஷையிலே யருளிசசெயகிறார.

மூ — 435. ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே.

வயா:—(ஆசாரய லாபம) என்று துடஙகி. அதாவது - பகவல்லாப ஹேதுவாய பரமபாபயபூதனான வாசாரயனை லபிககை, 817 "ஈஸ்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம" இதயாதிபபடியே - நிருபாதிக ஸுஹ்ருததாய விஸேஷகடாக்ஷ பறறுசுகளையும் தானே கலபிததுக்கொணடு விஸேஷ கடாக்ஷததைப பண்ணி அதவேஷததைப பிறபபிதது ஆபிமுக்யத்தை யுணடாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய பராப்தியைப பண்ணுவிககும் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானான பகவானாலே யென்கை.

436. அவ — ஆனால இருவரு முபகாரததில் ஸமரோவென்ன வருளிசசெய்கிறார மேல.

மூ — 436. உபகார்ய வஸ்துகௌரவத்தாலே, ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவுமுபகாரக னீஸ்வரன்.

வ்யா —(உபகாரய வஸ்து) என்று துடஙகி. அதாவது - உபயருமுபகரிதத வஸ்துககளைச சீர்தூக்கிப பாரததால், ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷாபய ஹேதுவாய் பரதமபாவமுமாயிருக்கிற பகவத விஷயததிற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய சரமபர்வமுமா யிருக்கிற

வாசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈஶ்வரனை யுபகரித்த வாசார்யனிற் காட்டில ஆசார்யனை யுபகரிச்த வீஶ்வரன் மஹோப காரக னென்கை.

437. அவ·—818 "அசிந்த்யாத புதாகலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராஶயே - அகாத பகவத பக்தி ஸிந்தவே" என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக கேற்றம ஜ்ஞாந வைராக்ய பகதிகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளுண்டானவ னிந்த வாசார்ய ஸம்பந்த த்தை நெகிழ நின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக குடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல.

மூ—437. ஆசார்ய ஸம்பந்தங்குலையாதே கிடந்தால், ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம் ; ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலைந்தால், அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜந மில்லை.

வ்யா.—(ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால) என்று துடங்கி. அதாவது - கீழ்ச் சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமா [illegible] காரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமாநிக்குமபடி யவன்றிருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடியத்தை நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம அப்ராப்த விஷயவைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்க ளில்லையேயாகிலும, அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம் ; ஸாவமங்கள ஹேதுவான வந்த வாசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால, ஜ்ஞாநாதிக ளானவவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவர்காமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

438. அவ·—ப்ரயோஜந மில்லாமையே யன்று, அவத்யக்ராமு மென்கிறார்.

மூ—438. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம் ; தாலி போனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும்,

வ்யா'—(தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி அதாவது - பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்களில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தால் - ஆத்ம பூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், இவன் ப்ரஸாதத்தாலே யவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை ஸாபல்ய ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

439. அவ—ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வர னன்றோ, அது குலைந்ததாகில் இத்தனை யாத்மகுண முடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்

மூ—439. **தாமரையை யலர்த்தக்கடவ வாதித்யன்றானே நீரைப் பிரிந்தா லத்தை யுலர்த்துமாப் போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன்றானே ஆசார்ய ஸம்பந்தங்குலைந் தாலத்தை வாடப்பண்ணும்.**

வ்யா—(தாமரையை) என்று தொடங்கி. அதாவது-*ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமா யிருக்கும் தாமரைக்கு, 819 "செங்கமல † அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப் போரு மாதித்யன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாத்மாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத் ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந 820 "உள்ள வுலகளவும் யானுமுளனாவன்" என்னும் விகஸிப்

* ஜலஜம் - தாமரை. † அந்தரம் - ஆகாசம்

பிககு பீஸவரன்ருனே, ஸவஸததாதாரகமான வாசாரய ஸமபந ததைதை ஸவவிபரதிபததியாலே இவன் குலைததுககொண்ட காலத தில தான் விகஸிபபிககககடவ வநத ஸவரூபததை விகஸிபபியாத மாத்ரமனறிககே நாளுககு நாளும நஷட பராஜுமாய ஸஙகோசித் துப போமபடி பண்ணுமெனகை. 821 "நாராயணோபிவிகருதிம யாதி குரோ: ப்ரசயுதஸய துபுததே: - கமலம ஜலாதபேதம ஸோஷயதி ரவிா ந தோஷயதி" என்னக கடவதிறே.

440. அவ:—இஙஙனே சொலலுகிறதென, இவவாசாரய ஸம பநதம குலைநததாகிலும 822 "ஒழிகக யொழியாது" என்கிற பகவத ஸமபநத முஜஜீவநததுக குடலாகாதோ வெனன வருளிசசெய கிறார.

மூ—440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர் லபம்.

வயா—(இததையொழிய) என்று துடஙகி. அதாவது - அநாதி ஸிததமா யிருககச்செயதேயும, ஆசார்ய னுணாத்துவதற்கு முன்பு அஸதகலபமாய அவனுணாததின பினபு இவனுககு காாய கரமாகககடவதா யிருககுமது, இவவாசாரய ஸமபநதம் குலைநத போது இதடியாகவநத தானும் குலைநதுபோமாகையாலே, இவ வாசாரய ஸமபநததை யொழிய பகவத ஸமபநதம இவனுககுக் கிடையா தெனகை. ஆகையால இது போயததாகிலு மது நமக குஜஜீவநததுக குடலெனறிருகக விரகிலலை யென்று கருதது.

441. அவ—இபபடி ஆசார்ய ஸமபநததை யொழிய பக வத ஸமபநதம லபியாமையா லாத்மோஜஜீவநததுக கிரணடும வேணுமெனனுமததை தர்ஸிபபிதத வநநதரம, பாகவத விஷய ஸமபநதமு மவவோபாதி யிவனுக்கவஸயாபேக்ஷித மெனனுமததை தாஸிபபிககைககாக, ததவிஷய ப்ரஸநததை யநுவதிக்கிறார்.

மூ—441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவிற் பெருங்குடி யென்னென்னில் ?

வயா—(இரண்டு மமையாதோ நடுவிற பெருங்குடி யென் னெனனில) என்று. அதாவது - ஆதமோஜஜீவநததுககு பகவத ஸமபநத ஸ்தாபகமான வாசாரய ஸமபநதமும, தத் ஸ்தாபிதமான பகவத ஸம்பநதமுமாகிற உபயமும போராதோ, பராபய மதயமபர்

வோக்ததயா * நடுவிற் பெருங் குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்க ளோடு 823 "ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்" என்கிற ஸம்பந்த மெத் தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை.

442. அவ:—இப்ப்ரஶ்நத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—442. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும் போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாப்போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு மிதுவேணும்.

வ்யா:—(கொடியை) என்று தொடங்கி. அதாவது - † உபக்நா பேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணமத்துக் கெல்லா மிடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொ ருபக்நத்திலே சேர்க்கும் போது, முதலிலே அது தன்னோடே சேர்க்கப்போகாமையாலே தரைப்படாமல் மூநதறத்தா னிதுக்காஶ்ரயமாய்க்கொண் டணுகி நின்று தன்னோட்டை யந்வயமுகேந கொள்கொம்பிலே கொழுந்து விக்கும் சுள்ளிக்கா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, கோல்தேடி யோடுங் கொழுநதுபோலே அபிமுகனை விச்சேதநன் ஆஶ்ரித ரதஃபதியாம லுத்தரிப்பிக்கும் மஹதாஶ்ரயமான வாசார்யன் திருவடிகளி லந்வயிக்கும்போது, முதலிலே ததந்வயம் ஸித்திக்கை யரிதாகை யாலே மூநதறத் தாங்க ளாஸநநராய் நின்று தங்களோடே யிணக்கு வித்து அவ்வழியாலே யாசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாக வதர்க ளோட்டை ஸம்பநத மவஶ்யா பேக்ஷித மென்கை. இப் படி ஆசார்யாநவயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே) [435] என்பானென் னென்னில்; அதுக்குக் குறை யில்லை, பாகவதாநவயந்தனக்கடி யவனுகையாலே ஆபிமுக்ய பர் யந்தமாகத் தானே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு வந்து பின்னை பாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது ; இதித்தனையும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேத நனை கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை கொள் கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களை சுள்ளிக்காலி னுடைய ஸ்தாநேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனுயிருப்பா னொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு

* நடுவில் பெருங்குடி - க்ராம நடுவிலிருக்கும் குடியானவன்.
† உபக்நம் - கொடியேறும் பநதல்.

போநதொரு கொடியை, இதுககினி யோருபகநம வேணுமென்று தானே உபகநமும்தேடி அதிலேசென்றேறுகைக்கு சுள்ளிககாலும் நாடடி இவவழியாலே உபகநத்திலே சேர்ககுமாபபோலே, ஸாவ ஶேஷியான ஸாவேஶவரன ஸவபரயோஜநாாததமாக விசசேதநனை முதலிலேஸ்ருஷடிதது, 824 “ஈஶவரஸயசஸௌஹாாததம” இதயாதிப்படியேக்ரமேணுபிமுகய பாயநதமாக விளைதது இவனுககோ ராசார்யனையும இன்னுனென்றுதானே திருவுள்ளம பறறி, அவனோடே சேர்ககும பாகவதாகளோடே முதலநவயிபபிதது, அவவழியாலே ஆசாாய விஷயததிலே யநவயிபபிககுமென்னுமிடம் தோறறுகையாலே, கொள்கொமபிலே யேறவிடட காஷகனுககே யநதக கொடியாலுளள பரயோஜநமாமாபபோலே, ஆசாாய விஷயத்தி லீஶவரன் சேர்த்த சேதநனுலுள்ள பரயோஜநமு மீஶவரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம. இனி அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனை விவவாசாாயன்ருனும பரஸம்ருத்யைக பரனுகையாலே. ஸவஶேஷியான வீஶவரனுடைய பரயோஜநமே ஸ்வ பரயோஜநமாக நினைத்திருககுமிறே.

443. அவ:—இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) [443] எனறு துடஙகி, (ஆசாாயாபிமாநமே யுததாரகம்) [447] என்னுமளவாக, இபபடி ததீயாமுனனுகபபறறபபடும ஸதாசாாயனுடைய வபிமாநமே யுஜ்ஜீவநததுக்கு உசிதோபாயமென்று இபபரபநத தாத்பாயத்தை பரகாஶிப்பிததருளுகிறா. பெருவிலையனை வாபரணததுக்கு நாயககலபோலேயாயதது வசநபூஷணததுக கிப்பரதேஶம் நாயகரத்நமாயிருககும்படி. இததனையு மருளிசசெயகையைப பறற * அதிஷடிகையிடடுககொணடுவநதது கீழடஙகலும்; மேலடஙகலும இதில நிஷ்டையை ஸ்தாபிககிறது. அதில பரதமததிலே, இவ்வாததம் ஸதஸம ப்ரதாயஸிததமென்று ஸாவரும விஶவஸிககைககுடலாக இதுதமககு ஆபதோபதேஶலபத மென்னுமிடததை யருளிச செயகிறார்.

மூ.—443. “ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஶ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை” என்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

---

* அதிஷ்டிகை - அவதாரிகை.

வ்யா—(ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி அதாவது - "அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்கு சேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம், என்று தன்னை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈஸ்வராபிமாநத்தை யழித்துக்கொண்ட விவனுக்கு, ஸுக்ருதியே பற்றாசாக வங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமதயாளுவான வாசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித்திருக்கும் அந்த வபிமாநமொழிய வேறுஜ்ஜீவநோபாய மில்லை" என்று, ஸகல ஶாஸ்த்ரஸாரவித்தமரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்கஸேவித்து ததேக பாரதந்த்ர்யராய் ஸகல ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையுமவ ரருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டரா யிருக்கும் நம்முடைய வாசார்யரான பிள்ளை, தருசமாகப் பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால் ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து.

444. அவ.—இப்படி, (ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை) [443] என்பானென், ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களான பக்த்யாத்யுபாய விஶேஷங்க ளுண்டே! என்கிற ஶங்கையிலே, இவ்வொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை யடைவேயருளிச் செய்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி யுபாயமன்றியே நின்ற படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—444. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்திநழுவிற்று.

வ்யா:—(ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே, அதாவது - பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ர்யவிரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்குமென்னும் பயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றதென்கை.

445. அவ—அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்ற படியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

வ்யா —(பகவத ஸவாதநதாய) இதயாதியாலே, அதாவது - ஸவபாரதநதாயாநுரூபையாய மஹா விஸவாஸரூபையான பர பததி, பநதமோக்ஷாபய நிரவாஹகனான பகவான தன்ஸவாதந தாயததாலே மீளவும காமாநுகுணமாக வைததசிநதை வாஙகு விதது ஸமஸரிபபிககில செயவதென என்கிறமஹாபயததாலே இவனுக குபாயமன்றியிலே நழுவிநினற தெனகை.

446. அவ:—அநநதரம, ஆசாரய விஷயததில ஸவகிய ஸ்வீ கார முபாயமன்றிககே யொழிநதமையை யருளிசசெயகிறா.

மூ —446. ஆசார்யனையும் தான்பற்றும பற்று அஹங் கார கர்பமாகையாலே, காலன் கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி

வயா —(ஆசாரயனையும) எனறு துடஙகி. அதாவது - ஆசா யனையும உபாயமாகததான ஸவீகரிககிற ஸவீகாரம, ஸவபஸிதவ காதருதவரூபமாய் ஸவரூபநாஸகமா யிருககிற வஹஙகாரத்தை யளளே யுடைததா யிருககையாலே, ஸ்வ விநாஸகரமான காலனை பாதி கரஹிதது அநதப பொனனாலே அங்குளீயக தாரணம பண ணினால அவதயகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸவரூபததுக கவதய கரமா யிருககு மெனகை ஆகையால இதுவும் உபாயமன்றியே நினறதென்று கருதது.

447. அவ — * பாரிஸேஷயாத கீழ தாமருளிசசெய்ததே யுபாயமென்று தலைககட்டுகிறா.

மூ:—447. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்.

வ்யா·—(ஆசாரயாபிமாநமே யுததாரகம) என்று. அதாவது- மோக்ஷ ஸாதநதயா ஶாஸதர வஹிததஙகளான பகதயாதிகளொன்று முபாயமனறியிலே நின்ற பினபு, நிரதிஶய கருபாவானாய நிர ஹேதுகமாகத தன்னை யஙகீகரிததருளி நிரபாயமாக நோககிக கொண்டுபோரு மாசாரயன் 'இவன நம்முடையவன்' எனறிருக்கு மநதவபிமாநமே யிவனை ஸமஸாரததினின்று முததரிபபிககு மென்கை. ஆக, (ஸவதநதரனை யுபாயமாகததான் பற்றின போதிறே) [407] எனறு துடஙகி உபபாதிததுக கொண்டுவநத சரமோபாய ஸவரூபததை யுள்ளபடி ஶோதிதது நிரணயிததருளினா ராய்ததது.

* பாரிஸேஷயாத - மிகுநதவைகளினாலே,

448. அவ:—அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டரான வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்ல னென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—448. **கைப்பட்டபொருளைக் கைவிட்டு புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக்கடவ னல்லன்.**

வ்யா:—(கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே. அதாவது - கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனா யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும் பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற விச்சிக்கக்கடவ னல்ல னென்கை. 825 "ஸுலபம் ஸ்வ குரும் த்யக்த்வா துர்லபம் யஉபாஸதே - லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ" என்றும் 826 "பற்று குருவை" என்று துடங்கி, 826 "தன்-கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த - வப்பொருள் தேடித் திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே.

449. அவ:—இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான வாசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார் மேல்.

மூ:—449. **விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்தமான வுதகத்தை யுபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித் ஸலிலத்தையும் வாபீ கூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.**

வ்யா:—(விடாய் பிறந்தபோது) என்று துடங்கி. அதாவது - * பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம்பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலே † யுகுத்து, ஆகாஸஸ்தமாய்க்

* பிபாஸை விஞ்சினபோது - தாகம் அதிகமானபோது.

† உகுத்து - கொட்டி.

கொண்டெட்டாதபடியாயும், பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும், ஆஸந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின கால மின்றிக்கேயும், எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்று ப ஜீவிக்கவேண்டியும், இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் * கநித்ராதி கள்கொண்டு † கலவிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ‡ ஜீமூதாதிகளின் ஜல த்தை யாசைப்படுமவையைப்போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையி லப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற வாசார்ய விஷ யத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாச வர்த்தி யாய துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூ ஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தத்காலிகர்கொழிய பாச்சாத யர்க்குதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும் ஸம்பாஷ ணாதிகளா லிவனோடு கைகலந்திராத அர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக் கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்து த்யாநிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்லனென்கை.827 'சக்ஷுர்க்கம்யமகுரும் த்யக்த்வா ஶாஸ்த்ர கம்யந்து யஸ்மரேத் - || கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ் சதி" என்றும்-827"எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு" என்று துடங்கி,827"அம்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

450. அவ:—இப்படி ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயம் ஸ்வரக்ஷணத்துக்குடலாயிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை । வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனேயாகிலும், ப்ராப்யத்வேந வவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன; அவையெல்லா மாசார்யனேயென் றிருக்கக்கடவ னென்கிறார்.

மூ:—450 பாட்டுக் கேட்குமிடமும், கூப்பீடு கேட்குமிடமும், குதித்த விடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும், எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென் றிருக்கக்கடவன்.

---

* கநித்ராதிகள் - மண்வெட்டி முதலானவைகள். † கலவி - தோண்டி. ‡ ஜீமூதம் - மேகம். । வாஞ்சிக்க - ஆசைப்பட. || "ஹஸ்தஸ்தமுதகம்" என்று பாடாந்தரம்.

வ்யா:—(பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று துடங்கி. அதாவது—828 "ஏதத் ஸாமகாயந் நாஸ்தே" என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும், அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களார்த்தநாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்களார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து 829 "நாக பர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவரவணையில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், 830 "ஏஷாமிந்தீவர ஶ்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:" என்றும் 831 "ஒண்சங்கதை வாளாழியானொருவனடியேனுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது) - பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது) - சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆஶ்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். 832 "யேநைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸ வித்யாப்ரதீயதே - தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:" என்றும் 833 "வில்லார்மணி கொழிக்கும்" என்று துடங்கி 833 "அருளாலே வைத்தவவர்" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்லனென்கிற வளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம்.

451. அவ:—எவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாஶகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ தது பய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்ஶிப்பிக்கிறார் மேல்.

* [illegible]

மூ·—451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர், ஸ்வதந்த்ரரும் தேவ தாந்தரபரரும்; அநுகூலர், ஆசார்ய பாரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர், ஈஶ்வரபாரதந்த்ரர்.

வயா —(இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் பாகவாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள பராவஸ்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி,[834] "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அனுகிலாத்மநாஶத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ரயத்துக்கு கிசைந்துவைத்து, பகவத் வ்யதிரிக்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும், ஸ்வஸமஸாக்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர், இப்படி ஸ்வரூப நாஶகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விரும்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதமபர்வமான ஈஶ்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்க ளென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ரரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரதிபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால - கீழ் பகவத ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ நிவ்ருத்திகளுக் குறப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தாரதம்யம் பண்ணுவித்தாப் போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனை யிவனுக்கும ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்ஶிப்பித்து, தத்திகமான உபேக்ஷணீய விஷயமு மிவனுக்கொன் றுண்டென்னுமிடம் தர்ஶிப்பித்தா ராயத்து. 263·5 *

452. அவ —இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்யநுஷ்டானங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விஶேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ·—452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டும் அல்லாதார்க் குபாயாங்கமா யிருக்கும்; இவனுக்கு *உபேயாங்கமா யிருக்கும்.

---

* "உபேயமாயிருக்கும்" என்னும பாடாந்தரம் வ்யாக்யாநத்தில ஸுஸ்பஷ்டம்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி அதாவது - தத்வ்ஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல்நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டுஅவ்வழியாலே யுபாயஶேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகையாலுபாயாதிகார ஶேஷமாக வேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, இவ் வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கு மென்கை. (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமானபோது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க்கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு பேயமாயிருக்கு மென்றபடி.

453. அவ:—இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிகொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவஶ்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம், தன்னையும் பிறரையும் நஶிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யா:—(இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஏவம்பூதனுன விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாஶத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடைய விநாஶத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை.

454. அவ:—உபயவிநாஶமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—454. தான் நஶிக்கிறது, மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நஶிக்கிறது, தன்னை யநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரித்தும்.

வ்யா:—(தான் நஶிக்கிறது) என்று தொடங்கி. அதாவது - ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள்

ழுனாறுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிறதான் நஶிக்கிறது, அமழுவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும், (அபசாரமாவது)-அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான வபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் நஶிக்கிறது, சரமபாவபாயந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்தவித்தான விவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப்பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னை யென்! என்று தன்னுடையவநுஷ்டாநத்தைத் தாங்க ளங்கீகரித்து மென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகஶூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிக்கிறவர்கள் நஶிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நஶிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில்; ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜா தான் ஶிக்ஷித்துக் கொள்ளுமத்தொழிய அவனை யநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனானவிவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேஶ்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமத்தொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொறாமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாஶமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. 835 "அபிசேத்ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மநந்யபாக்-ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" என்று உபாஸக விஷயமாக வருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்ற விவ்வதிகாரிவிஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே, ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் நஶிக்கும்படி யிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்றதாய்த்து.

455. அவ.—இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாஶஹேதுவாகைக்கடி, ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே; இங்ஙனன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதாரபோகத்துக்குக் குறையில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ.—455. விஹிதபோகம், நிஷித்தபோகம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே, ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் ஶிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்ய ப்ரதிபந்தகமுமா யிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

வ்யா:—(விஹிதபோகம்) என்று துடங்கி. அதாவது-விஶிஷ்ட வேஷவிஷயியான ஶாஸ்த்ரத்தாலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தாத்ருஶ ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம் போலே லோகவிருத்தமுமன்று, செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோர துக்காநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவு மன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத் தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், 836 "ஶாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத் மாநம் பஶ்யேத்" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் - உபா ஸகனோடு ப்ரபந்நனோடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்ஶநத்தாலும் அப்ராப்த தர்ஶநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதாநரான ஶிஷ்டர்களாலே ஹேய மென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக் கநபிமதமாகையாலே ஆசார்யமுககமல விகா ஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்ய மென்றபடி.

456. அவ:—போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்யா ப்ரவர்த் திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—456. போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்யா ப்ர வர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

வ்யா:—(போக்யதா புத்தி குலைந்து) என்று துடங்கி. அதாவது - விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தியில் காமுகரயாவரும் போக்யதா புத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் துடக்கமான ஶிஷ்டர் * பைத்ருகருணமோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நாந திவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் † ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத் தைப் பற்றவும் தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்குமாப்போலே இவனுமப் படி தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனான விவ

* பைத்ருக ருணம் மோசக - பித்ருதேவதா கடனை நிவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு. † ப்ரூணஹத்தி-கர்ப்பத்தை நாசம் பண்ணுதல்.

னுக்கு அநயதர்மாநநவயம் விரோதியாகையாலே அநநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையு மென்கை. இததால - போகயதா புதயா பரவாததிககில் அநநய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்யா பரவர்ததிககில் அநநயோபாயதவ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு, ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய பரவ்ருததி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால ஏதேனு மொருபடி யநவயிததாலும ஸ்வரூபஹாநி தபபாது, ஆன பின்பு பரிதயஜிககவேணு மென்னுமிடம நிரூபிதமிறே.

457. அவ:—இபபடி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத தாலே விடுகிறவளவு போராது. பராபத விஷயபரவண சிததையாலே பராகருத ஸகல போகய வஸ்துககளும் பரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறககவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறார மேல.

மூ—457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ஶ்லோகத்தி லவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

வயா—(க்ஷேத்ராணி) என்று துடங்கி. அதாவது-837 "க்ஷேத்ராணி மிதராணி தநாநி நாத புத்ராஸச தாரா: பஶவோ க்ருஹாணி - த்வத பாதபத்ம பரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவநதி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:" என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து பரஹமா விஜ்ஞாபிதத ஶ்லோகத்திற சொலலுகிற க்ஷேத்ரமித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துககளு மக்நிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான வவஸ்தை பிறக்கவேணும ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக கென்கை. இஶ்ஶ்லோகாரததத்தை 838 "நல்ல புதல்வர்" இத்யாதியாலே அருளாளப பெருமாளெம்பெருமானரு மருளிச்செயதாரிறே.

458. அவ:—இனிமேல் பராபய பூமியில ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவஶயாபேக்ஷிதமென்னுமத்தை யறிவிக்கைககாக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டயாஸாதாரண்யததை யருளிச் செய்கிறார.

மூ—458. ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தி

லாத்மதாரணயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்
டயத்துக்கும் வேணும்.

வ்யா:—(ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி (ப்ராப்ய பூமி யாவது) - தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது) - அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாஞ்சை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது)-அவ்விஷயத்தை யகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது) - இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது) - வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹ தாரணமான போஜநமில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலேதான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன்றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது - இவையித்தனையும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கு மதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது) - (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) [444] என்று தொடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம். இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக்கு கௌசித்யமுண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும் சேர விவாதாமே யருளிச்செய்தத்துக்குச் சேருகையாலே. இதில் பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், 839 "மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மனமேகமெண்ணும்" என்கிற-ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், 840 "வரம்ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தா வ்யவஸ்திதி: - நஶௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைஶஸம்" 841 "கொடுவுலகங் காட்டேல்" என்னும்படி - ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், 842 "உன்னை விட்டொன்று மாறற்கிற்கின்றிலேன்" என்கிறபடியே-பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதையு மவஶ்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம வகுத்தவிடமே) [450] என்றிருக்கையாலே - ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவஶ்ய

முண்டாகவேணு மென்று, அதிகாராநுகுணம விபஜிததுச சொல லக கடவது. அன்றிக்கே, 843 "மதுரகவி சொன்ன சொல நமபுவார பதி வைகுநதம" என்று - தாமருளிசசெயத பரபநதததை யபயஸிததவாகளுககு வாஸஸ்தாநம ததீய வைபவமே நடககும ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிசசெயகையாலும், சரமபாவ நிஷ்டரானவாகளுக்கும ஸ்வாசாரயநுகநத பகவத விஷயததில் பரிபூரணாநுபவாதிகள ஸிததிபப ததவிபூதியிலேயாகையாலும், பராபய பூமி பரமபதம; இருளதருமா ஞாலமாகையாலே அதுககு விரோதியான ஸம்ஸாரம தயாஜய பூமி (அநுப வாலாபததி லாதம தாரணியோகயதையாவது) - ஸவாசாரய விஷயததிலும அவனுகநத பகவத விஷயததிலு முண்டான வநுபவம பெறாதவளவில தான் தரிததிருககமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிககவுமாம.

459. அவ—உகதோபாய சதுஷ்டயததிலும பகவத விஷயததை யவலம்பிததிருககிற பகதி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய தவயமுமிவவதிகாரிககு நழுவினற பரகாரததைக கீழருளிசசெயத வநநதரம், (ஆசாரயனையும தான பறறும பறறு) [446] என்றும (ஆசாரயாபிமாநமே யுத்தாரகம) [447] என்று மருளிசசெய்து ஆசாரய விஷயததில ஸவகத பரகத ஸவீகாரரூபோபாய த்வயத்துககும பரமாண தர்சநம பண்ணுவிககவேணுமென்று திருவுள்ளம் பறறி, பரதமம ஸவகத ஸ்வீகாரோபாயததுககு பரமாணம் காட்டுகிறார.

மூ—459. "பழுதாகா தொன்றறிநதேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயததுககு ப்ரமாணமாக வநுஸநதிப்பது.

வ்யா:—(பழுதாகாது) என்று துடஙகி, ஆதாவது - அமோகமா யிருபபதோ ருபாயமறிநதேன்; ஆஸரயிபபார்கரு ஸமாஸரயணீயனாயக்கொண்டு திருப்பாறகடலிலே கண் வளர்நதருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத தபபாத பரகாரத்தை நினைதது நாடோறு மநுகூல வருத்தியைப பண்ணிககொண்டு போரும் ஜஞாநாதிகரைக கண்டு தஙகளுக குததாரகராக வாஸரயித துஜஜீவிககுமவர்கள், ஆதமாவோடவிநாபூதமான பாபததைப போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில திருவாசல திறநது அங்கே ஸமருத்தரான ஜஞாநாதிகளை

யுடையராய் ததீயகைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வயாகஷ்துஷ்யிருப்பார் என்று பரமபதரான திருமழிசைப்பிரான் செய்த[844] 'பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆச்ரித விஷயத்தில முறபடச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இததால் - ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும் பலஸித்தியில வந்தால் பழுதுபோகா தென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயத்து.[845] 'குருணாயோபி மந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே - தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சதஃ" என்று - பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

460. அவ —இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள பலவற்றையும தாஸிப்பித்தருளுகிறார்.

மூ —460 "நல்ல வென்தோழீ" "மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும், ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஶ்லோகத்தையும், "பரஸ்பர் மநுஷ்யஃ" என்கிற ஶ்லோகத்தையும், இதுக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்பது.

வ்யா.—(நல்ல வென்தோழீ) என்று துடங்கி. அதாவது - தோழியானவள் இவள்தனக்குப் பேறுக் குடலாக நினைத்திருப்பது, அவன்[846] "நதயஜேயம்" என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாயத்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்கு பலியாத மாத்ரத்தைக்கொண்டு இது தனனிலு மதிஶங்கை பண்ணா நின்றாள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவிக்குத் தலைக்கட்டப்புகுகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்தையான வென்னுடைய தோழீ; அநந்தஶாயியாய அதஏவ ஸர்வஸமர்த்தராயிருக்கிறவர், அதுக்குமேல ஸ்ரீயஃபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்டவொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதளைய நிறக்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும பாவத

ஸ்நிக்தையான - சிநேகிதையான.

பரமாணுக்களோடொக்க வாசிபோரும்படி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யா நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தாரென்றத்தைக் கொண்டு நம்மால் அவரை விளக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேறறத்தை யுடையராய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன் திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், 847 "ஆசார்ய தேவோபவ" என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற வவரை ஓரிசையைச் சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்ஜநத்தைச் சோதத்துவைத் தழைக்கவு மாம், திருக்குழல் பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திக் காப்பிட வழைக்கவுமாம், அன்றிக்கே நான் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமானவரை முன்னிட்டு வரப் பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றுண்டாளருளிச்செய்த 848 "நல்லவென தோழீ" என்கிறபாட்டையும்; ஈச்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறும்படி யநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, 849 "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனை-பல்லாண்டு-பாடுதும்" என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணி யிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தரா யிருக்கிறவவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த 850 "மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டையும்; 851 "அக்ருத்ரிம" என்று துடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய தேவருடைய பாரப்தருமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய வதிசயத்துக்கெல்லையிலமா யிருப்பாராய, அநந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான வாஸ்தவமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்கு பிதாமஹராயிருக்கிற நாதமுனிகளைப் பார்த்து, "அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருள வேணும்" என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தை

யும், ஜ்ஞாநம்பிறக்கைக்கு யோக்யதை யில்லாத பஶுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பார்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம் ததீயாபிமாநமே யுத்தாரகமென்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற - [852] "பஶுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யேச வைஷ்ணவ ஸமாஶ்ரயா: - தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்கிற பௌராணிக ஶ்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற இந்த ப்ரக்ருதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

461. அவ:—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான அதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராமல் ஈஶ்வரன் கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய ஶேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானேன், ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல்.

மூ:—461. ஆசார்யாபிமாநந்தான், ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

வ்யா:—(ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று துடங்கி. அதாவது - ஆசார்யாபிமாநமாகிற இதுதான், [853] "தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே" [854] "தமேவ ஶரணம் கச்ச" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக்கங்கமுமாய், தத்த்யாக பூர்வகமாக [196] "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவோபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்த்யத்தைப்பாராது ஈஶ்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்காநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே யதுக்கங்கமுமாய், அதையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே யுபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வ

தந்த்ரமுமாயிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே, [855]"அநாசார்யோபலப்தாஹி வித்யேயம் நஶ்யதி த்ருவம்" என்றும் [856]"ஶாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி, ஸாங்கா ஸஹ பலோதயா - நப்ரஸித்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேஶத:" என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்குமவனுக்கும் அதுக்கோராசார்யோபதேஶம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, [857]"தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி" என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன; (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது - ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு தததங்கமுமாய், [858]"அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வகம் - ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஶ் ஶரணாகதி:" என்கிறபடியே - அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலே, ஆசார்யாபிமாநமாகிற இதுதான் ஏதேனுமொருபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேஶமவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததேயாகிலும், [859]"பாலமூக ஜடாந்தாஶ்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா - ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்-பஶவோ மநுஷ்ய: பக்ஷீவா" இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமேவோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமாயிருக்குமென்கை.

462. அவ—இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்றருளிச்செய்கிறார்.

மூ:—462. பக்தியிலஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலஶக்தனுக்கிது.

வ்யா:—(பக்தியில ஶக்தனுக்கு) என்று தொடங்கி. அதாவது-[860]"உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸஞ்சித கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய் ஸ்வபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கும் பக்த்யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லோமென்று கைவாங்கினவனுக்கு, நிவ

ருத்தி ஸாத்யதயா ஸ்வீகாரமுமாய பகவத் பாரதந்த்ர்ய ரூப ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில் மஹாவிஶ்வாஸ முண்டாகை யரிதாகையாலும், பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் நாமிதுக்கு ஶக்தரல்லரென்று தேங்கினவனுக்கும் பஶ்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விஶ்வாஸ ஸாபேக்ஷமு மன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும் பாரதந்த்ர ஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய வபிமாந ரூபமான விஶுத்த சரமோபாய மெனகை. பக்தியி லஶக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது; ப்ரபத்தியி லஶக்தனுக்கும் விஶ்வாஸமாந்த்ய பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூப ஹேது த்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயமே ப்ரதாந ஹேது; (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று, பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று) [444, 445] என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச்செய்தது. இத்தால் - அநந்யோபாயாஶக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரியாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அநந்யோபாயா ஶக்ததயா அநந்யகதியானவ னென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியி லஶக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை பக்தியி லஶக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே; ப்ரபத்தியி லஶக்தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லையென்று கருத்து.

463. அவ:—இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

மூ:—463 இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்த மாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா:—(இது) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படி கீழ் சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற இது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தை சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழுவிலே மண்டிக் சரகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும்படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய ஶரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான வநந்யார்ஹ ஶேஷத்வாத் யாகாரத்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைநா ஞசார்யோபதேஶாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபத்தஶாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற வாசார்யாபிமாநமாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றாய்த்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்குப்படியை ப்ரகாஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

(இது) இத்யாதியாலே. அதாவது - ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே யநவயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததநவய ராஹித்யத்தாலே 861 "வாடினேன்" என்னும்படி உறாவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், 862 "நின்று தன் புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகாணத்தால் - ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கிடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்ருஶமாகவே கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும்,

ஈஶ்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஈஶ்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விஶேஷமும், ஈஶ்வர சேதநர்க ளிருவருக்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈஶ்வரனு மாஶைப்படும் பதத்தை யுடையவ னென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருஶ ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனோட்டை ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்கு மென்றும், ஈஶ்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீஶ்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலு மாசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில் அநதப்ரயோஜநமும் அவத்யகரமும் ஈஶ்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும, ஆசார்யாந்வயத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாநமொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேஶமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன் ஸுலபமான விவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக விச்சிக்கக்கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ராதிகூல்யாநுகூல்யாநுபய ரின்றென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தைீயும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவஶ்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம்பரையையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரக மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆக, இத்தால் - வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸம்பூர்ணம்.